

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 76 / IV legislatura / Quart període

Dimecres, 22 de desembre de 1993

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 42

Tercera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i set minuts.

Preguntes

Pregunta al Consell Executiu sobre el termini previst per a presentar el Pla territorial general de Catalunya al Parlament (Reg. 14083)

El president n'anuncia la retirada (p. 3853).

Pregunta al Consell Executiu sobre les obligacions de les empreses productores de vins i caves a l'empara del conveni signat el mes de juny del 1992 (Reg. 14598)

Formulació: Sra. Montserrat (P) (p. 3853).

Resposta: conseller de Medi Ambient (p. 3853).

Repregunta: Sra. Montserrat (P) (p. 3854).

Segona resposta: conseller (p. 3854).

Preguntes al Consell Executiu sobre el projecte de construcció de l'Escola d'Hoteleria en el paratge del Far de Sant Sebastià, a Palafrugell (Baix Empordà) (Reg. 14345) i sobre les condicions previstes per la

SUMARI (2)

Comissió de Patrimoni Artístic per a autoritzar la construcció d'una escola d'hoteleria en el paratge del Far de Sant Sebastià, a Palafrugell (Baix Empordà) (Reg. 14346)

Formulació: Sr. Reguant (M) (p. 3854).

Resposta: conseller de Cultura (p. 3854).

Repregunta: Sr. Reguant (M) (p. 3855).

Segona resposta: conseller (p. 3855).

Preguntes al Consell Executiu sobre l'anunci del Departament de Benestar Social d'obrir diligències prèvies a un expedient disciplinari contra un professor de l'Escola d'Adults de Salt (Reg. 14354), sobre si creu justificada l'obertura de diligències prèvies a un expedient disciplinari contra un professor de l'Escola d'Adults de Salt (Reg. 14355) i sobre la planificació prevista per a dotar l'Escola d'Adults de Salt (Gironès) de recursos millors (Reg. 14356)

Formulació: Sr. Puigcercós (ERC) (p. 3855).

Resposta: conseller de Benestar Social (p. 3855).

Repregunta: Sr. Puigcercós (ERC) (p. 3856).

Segona resposta: conseller (p. 3856).

Pregunta al Consell Executiu sobre la despesa per trucades internacionals del Comitè Assessor per a l'Organització i l'Administració de la Generalitat durant els primers sis mesos de l'any 1993 (Reg. 14263)

Formulació: Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 3857).

Resposta: consellera de Governació (p. 3857).

Repregunta: Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 3857).

Segona resposta: consellera (p. 3857).

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1994 (Continuació.)

Governació

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 492, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Farrés (IC), juntament amb les esmenes núms. 495, 497 i 500 (p. 3858).

Esmena del G. Socialista (núm. 493, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Siurana (S), juntament amb les esmenes núms. 498 i 501 (p. 3861).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 494, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Morera (ERC), juntament amb l'esmena núm. 496 (p. 3863).

Torn a favor (esmena núm. 499): Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 3866).

Escola d'Administració Pública

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 495, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 492).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 496, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 494).

Escola de Policia de Catalunya

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 497, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 492).

Esmena del G. Socialista (núm. 498, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 493).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 499, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 494).

Institut Català de Seguretat Viària

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 500, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 492).

Esmena del G. Socialista (núm. 501, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 493).

Torn en contra conjunt (esmenes núms. 492, 493, 494, 500 i 501): Sr. Gavín (CiU) (p. 3867).

Torn en contra (esmenes núms. 495, 496, 497, 498 i 499): Sr. Campuzano (CiU) (p. 3870).

Votació de les esmenes núms. 492 a 501: rebutjades per 25 vots a favor, 52 en contra i 4 abstencions (p. 3872).

Departament d'Economia i Finances

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 502, a la totalitat)

SUMARI (3)

- Torn a favor: *Sr. Fuentes (IC)*, juntament amb les esmenes núms. 504, 507 i 508 (p. 3872).
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya** (núm. 503, a la totalitat)
- Torn a favor: *Sr. Pueyo (ERC)*, juntament amb les esmenes núms. 505 i 509 (p. 3874).
- Institut d'Estadística de Catalunya**
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 504, a la totalitat)
- Defensada abans (esmena núm. 502).*
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 505, a la totalitat)
- Defensada abans (esmena núm. 503).*
- Institut Català del Crèdit Agrari**
- Esmena del G. P. Popular* (núm. 506, a la totalitat)
- Torn a favor: *Sra. Arnalot (P)*, juntament amb les esmenes núms. 556 i 560 (p. 3874).
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 507, a la totalitat)
- Defensada abans (esmena núm. 502).*
- Institut Català de Finances**
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 508, a la totalitat)
- Defensada abans (esmena núm. 502).*
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 509, a la totalitat)
- Defensada abans (esmena núm. 503).*
- El Sr. Codina (CiU) intervé per una qüestió d'ordre* (p. 3876).
- Torn en contra conjunt (esmenes núms. 502, 503, 506 i 507): *Sr. Moliner (CiU)* (p. 3876).
- Torn en contra conjunt (esmenes núms. 504, 505, 508 i 509): *Sr. Castellnou (CiU)* (p. 3877).
- Votació de les esmenes núms. 506 i 507: *rebutjades per 12 vots a favor, 50 en contra i 15 abstencions* (p. 3877).
- Votació de les esmenes núms. 502 a 505, 508 i 509: *rebutjades per 8 vots a favor, 51 en contra i 19 abstencions* (p. 3877).
- Departament d'Ensenyament**
- Esmena del G. P. Popular* (núm. 510, a la totalitat)
- Torn a favor: *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 3878).
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 511, a la totalitat)
- Torn a favor: *Sr. Riera i Gassiot (IC)*, juntament amb l'esmena núm. 515 (p. 3879).
- Esmena del G. Mixt* (núm. 512, a la totalitat)
- Torn a favor: *Sr. Reguant (M)* (p. 3881).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 513, a la totalitat)
- Torn a favor: *Sr. Cadevall (S)*, juntament amb l'esmena núm. 516 (p. 3882).
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 514, a la totalitat)
- Torn a favor: *Sr. Bargalló (ERC)*, juntament amb l'esmena núm. 517 (p. 3884).
- Institut Català de Noves Professions**
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 515, a la totalitat)
- Defensada abans (esmena núm. 511).*
- Esmena del G. Socialista* (núm. 516, a la totalitat)
- Defensada abans (esmena núm. 513).*
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 517, a la totalitat)
- Defensada abans (esmena núm. 514).*
- Torn en contra conjunt (esmenes núms. 510 a 514): *Sr. Jané (CiU)* (p. 3885).
- Torn en contra conjunt (esmenes núms. 515, 516 i 517): *Sra. Bruguera (CiU)* (p. 3888).
- Votació de les esmenes núms. 510 a 517: *rebutjades per 19 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció* (p. 3889).
- La sessió se suspèn a un quart de tres del migdia i catorze minuts i es reprèn a les quatre i set minuts.*
- Departament de Cultura**
- Esmena del G. P. Popular* (núm. 518, a la totalitat)
- Torn a favor: *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 3889).
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 519, a la totalitat)
- Torn a favor: *Sr. Riera i Gassiot (IC)*, juntament amb les esmenes núms. 522 i 523 (p. 3891).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 520, a la totalitat)
- Torn a favor: *Sr. Dalmau i Ribalta (S)* (p. 3893).

SUMARI (4)

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 521, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 3894).

Torn en contra conjunt (esmenes núms. 518 a 521): *Sr. Descals (CiU)* (p. 3896).

Torn en contra conjunt (esmenes núms. 522 i 523): *Sr. Salvatella (CiU)* (p. 3898).

Institució de les Lletres Catalanes

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 522, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 519).

Organització d'Espectacles i Festes

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 523, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 519).

Votació: *rebutjades per 31 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció* (p. 3900).

Departament de Sanitat i Seguretat Social

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 524, a la totalitat)

Torn a favor: *Sra. Mayol (IC), juntament amb les esmenes núms. 527, 529, 531, 532, 534 i 536* (p. 3900).

Esmena del G. Mixt (núm. 525, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Reguant (M)* (p. 3903).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 526, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Benach (ERC), juntament amb les esmenes núms. 528, 530, 533 i 535* (p. 3905).

Torn en contra conjunt: *Sr. Renau (CiU)* (p. 3907).

El Sr. Benach (ERC) intervé per al·lusions (p. 3909).

Servei Català de la Salut

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 527, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 524).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 528, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 526).

Institut Català de la Salut - Seguretat Social

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 529, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 524).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 530, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 526).

Energètica d'Instal·lacions Sanitàries

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 531 i 532, a la totalitat)

Debatudes abans (esmena núm. 524).

Gestió de Serveis Sanitaris

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 533, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 526).

Institut d'Assistència Sanitària

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 534, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 524).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 535, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 526).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 536, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 524).

Votació: *rebutjades per 12 vots a favor, 59 en contra i 13 abstencions* (p. 0000).

Departament de Política Territorial i Obres Públiques

Esmena del G. P. Popular (núm. 537, a la totalitat)

Torn a favor: *Sra. Montserrat (P). Alhora, dona per defensades les esmenes núms. 546 i 549* (p. 3909).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 538, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Farrés (IC), juntament amb les esmenes núms. 541, 543, 545, 547, 550, 553, 554, 558 i 631. Alhora, dona per defensada l'esmena núm. 557* (p. 3911).

Esmena del G. Socialista (núm. 539, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Manuel Nadal (S), juntament amb les esmenes núms. 548 i 555* (p. 3914).

El Sr. Oliart (S) intervé per fer el torn a favor de l'esmena núm. 544 (p. 3917).

La Sra. Martí i Conill (S) intervé per fer el torn a favor de les esmenes núms. 542, 559 i 640. Alhora, dóna per defensada l'esmena núm. 551 (p. 3919).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 540, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Portabella (ERC), juntament amb l'esmena núm. 552 (p. 3922).

Torn en contra (esmenes núms. 537 a 540 i 546 a 555): Sr. Cuatrecasas (CiU) (p. 3923).

Torn en contra (esmenes núms. 541 a 545 i 556 a 559): Sr. Casadesús (CiU) (p. 3925).

Junta d'Aigües

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 541, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 538).

Esmena del G. Socialista (núm. 542, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 539).

Institut Català del Sòl

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 543, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 538).

Esmena del G. Socialista (núm. 544, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 539).

Comissió de Ports de Catalunya

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 545, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 538).

Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya

Esmena del G. P. Popular (núm. 546, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 537).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 547, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 538).

Esmena del G. Socialista (núm. 548, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 539).

Ferrocarrils de Muntanya de Grans Pendents, SA

Esmena del G. P. Popular (núm. 549, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 537).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 550, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 538).

Esmena del G. Socialista (núm. 551, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 539).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 552, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 540).

Túnel i Accesos de Barcelona, SAC

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 553, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 538).

Gestió d'Infraestructures, SA

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 554, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 538).

Esmena del G. Socialista (núm. 555, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 539).

Regs de Catalunya, SA

Esmena del G. P. Popular (núm. 556, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 506).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 557, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 538).

Aigües Ter-Llobregat

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 558, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 538).

Esmena del G. Socialista (núm. 559, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 539).

Votació: rebutjades per 27 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 3926).

Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

SUMARI (6)

Esmena del G. P. Popular (núm. 560, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 506).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 561, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Gimeno (IC), juntament amb les esmenes núms. 565 a 567 (p. 3926).

Esmena del G. Socialista (núm. 562, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Vilalta i Oliva (S), juntament amb l'esmena núm. 568 (p. 3929).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 563, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Pueyo (ERC) (p. 3931).

Institut Català de la Vinya i el Vi

Esmena del G. P. Popular (núm. 564, a la totalitat)

Torn a favor: Sra. Montserrat (P) (p. 3933).

Torn en contra conjunt: Sr. Suñer (CiU) (p. 3934).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 565, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 561).

Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentària

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 566, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 561).

Forestal Catalana, SA

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 567, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 561).

Esmena del G. Socialista (núm. 568, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 562).

Votació: rebutjades per 28 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 3935).

Departament de Treball

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 569, a la totalitat)

Torn a favor: Sra. Mayol (IC), juntament amb l'esmena núm. 573 (p. 3935).

Esmena del G. Mixt (núm. 570, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Reguant (M) (p. 3936).

Esmena del G. Socialista (núm. 571, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Rañé (S), juntament amb l'esmena núm. 574 (p. 3938).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 572, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Rodri (ERC), juntament amb l'esmena núm. 575 (p. 3939).

Torn en contra (esmenes núms. 569 a 572): Sr. Sesmilo (CiU) (p. 3940).

Torn en contra (esmenes núms. 573 a 575): Sr. Bertran (CiU) (p. 3941).

Institut per a la Promoció i la Formació Cooperatives

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 573, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 569).

Esmena del G. Socialista (núm. 574, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 571).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 575, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 572).

Votació: rebutjades per 18 vots a favor, 59 en contra i 2 abstencions (p. 3943).

La sessió se suspèn a dos quarts d'onze de la nit i dos minuts.

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 42.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vice-president primer, del vice-president segon, de la secretària primera i dels secretaris segon i tercer. Assisteixen la Mesa l'oficial major i el lletrat Sr. Muro.

Al banc del Govern seuen la consellera de Governació i els consellers de Cultura, d'Indústria i Energia, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Preguntes

Passem al punt de l'ordre del dia corresponent a les preguntes amb resposta oral.

Pregunta al Consell Executiu sobre el termini previst per a presentar el Pla territorial general de Catalunya al Parlament

La primera pregunta ha estat retirada.

Passem a la segona pregunta, sobre la despesa per truca-des internacionals del Comitè Assessor per a l'Organització i l'Administració de la Generalitat durant els primers sis mesos del 93, presentada pel diputat senyor Simon Pujol. El senyor Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Gràcies, senyor president. A una pregunta que vaig demanar per escrit referent al Comitè Assessor per a l'Organització i l'Administració de la Generalitat, se'm va contestar que la despesa telefònica de l'any 92...

El Sr. PRESIDENT: Perdó, senyor Pujol. És que ara arriba a aquesta presidència la petició del conseller de posposar aquesta pregunta. De manera que, com que està en el seu dret el conseller, aquesta pregunta quedaria posposada per a una segona, per a un proper Ple.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Molt bé, senyor president; moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre les obligacions de les empreses productores de vins i caves a l'empara del conveni signat el mes de juny del 1992

El Sr. PRESIDENT: Passem a la tercera pregunta al Consell Executiu, sobre les obligacions de les empreses productores de vins i caves a l'empara del conveni signat el mes de juny del 92, presentada per la diputada senyora Maria Dolors Montserrat. Té la paraula.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, com vostè molt bé sap, i perquè jo vaig formar part en la signatura d'aquest conveni a Vilafranca del Penedès sobre el tema d'aquestes depuradores..., però en aquests moments ens trobem que el Departament de Medi Ambient de la Generalitat de Catalunya, mitjançant la Junta de Sanejament, està gestionant el tractament adient dels abocaments d'aquestes aigües residuals generades per l'activitat de les nostres indústries vinícoles i del cava que tenim afincades al Penedès, en aquest cas, pràcticament, Vilafranca, però, millor dit, a Sant Sadurní d'Anoia.

Durant els darrers mesos s'han produït nombroses inspeccions en el sector per determinar la càrrega contaminant de les empreses elaboradores de vins i caves. Algunes d'aquestes inspeccions sembla ser que originen la incoació d'expedients que poden derivar en la imposició de considerables sancions.

Per tant, en aquest sentit és perquè he presentat aquesta pregunta, per tal de saber quines són les obligacions i si veraderament totes aquestes empreses que van tenir tanta sensibilitat, i que aquesta sensibilitat s'ha transformat no solament en una signatura, sinó fins i tot en part material perquè estigui construïda aquesta depuradora —que vostè ja em va respondre, també en una pregunta escrita, que ja està ubicat el lloc per a la seva construcció—..., quines són les obligacions d'aquestes empreses productores que estan dins d'aquest conveni signat i quines seran les sancions que es preveu des del seu Departament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Montserrat. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Vilalta.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT (Albert Vilalta i Gonzàlez): Senyor president, senyores i senyors diputats, senyora diputada, efectivament, el conveni que es va signar amb les associacions de vins i caves era un conveni instrumental per tal de posar-se d'acord i, conjuntament, ordenar tot el tema de depuració de les aigües de Sant Sadurní, i sobretot de les setanta caves i escaig que hi ha a Sant Sadurní.

Les obligacions eren, evidentment, doncs, mútues, d'uns i altres, però per part de vins i caves eren les de col·laboració en el subministrament de les dades que fessin falta; de..., si es decideix que el sistema sigui crear una entitat jurídica conjunta entre les associacions de vins i caves, els municipis i la Junta de Sanejament per gestionar, aportar la part corresponent de construcció —en qualsevol cas, aquesta sí que és una de les obligacions: si connecten la depuradora, aportar la part corresponent a la càrrega contaminant—, i també aportar, durant l'explotació, la part corresponent de les despeses d'explotació.

El que sí que no representava aquest conveni —perquè era un conveni instrumental per tal de tirar endavant aquesta depuradora— era una exempció de complimentar la legislació. Evidentment, l'època en què s'han fet les mesures de càrrega contaminant i que en algun cas ha donat lloc a expedient ha sigut l'època de la verema, perquè l'època que no s'abo-

ca, evidentment, no s'havien de fer. Aquest conjunt, també, de mesures ha servit per a una millor definició del projecte.

En aquest moment, senyora diputada, jo no li puc dir quines són les sancions ni si hi haurà lloc a sancions, perquè, quan s'obre un expedient, aleshores hi ha tot un procés, hi ha unes alegacions, hi ha uns recursos, i com a final d'aquest expedient –si és el cas– ve la sanció. Per tant, en aquest moment jo no li ho puc assegurar.

El que sí que li puc dir és que, fruit, doncs, d'aquests expedients i d'aquest conveni i d'aquesta sensibilitat i d'aquesta disponibilitat, ja hi ha hagut una dotzena d'aquestes empreses que han signat un Pla de descontaminació gradual –que, com sap vostè, és una figura que preveu la Llei d'aigües–, en el qual es marquen uns terminis, i dintre aquests terminis el responsable de l'abocament es compromet a depurar les aigües i a regularitzar la seva situació. Aquesta és una situació molt bona de cara a la resolució de l'expedient.

Moltes gràcies, senyora diputada.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. La senyora..., pot repreguntar.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies. Li agraeixo moltíssim la resposta. Potser, doncs, només em caldria fer-li un prec: que per part de la Conselleria hi hagués una gran sensibilitat amb aquestes inspeccions que puguin ser sancionadores. Quan no hi havia a Sant Sadurní el mitjà suficient perquè totes aquestes empreses aboquessin tal com han d'abocar..., si no hi ha el mitjà, que en aquest cas és la depuradora, ells no poden connectar. La sensibilitat, la voluntat i en aquests moments els tràmits que pràcticament totes les empreses, mitjançant UCVE i Uvipe, que són les que van firmar el conveni..., crec que hi és; el que passa és que l'instrument no està construït, i mentrestant passa això, no?: que ells intenten, aquestes empreses, de rebaixar l'estat contaminant –com vostè molt bé deia–, i principalment això s'ha donat en el temps de la verema, però sí que crec que, donat que sembla ser que aquesta depuradora entrarà pràcticament a la construcció el 94 i durarà divuit mesos la seva construcció..., una sensibilitat perquè no hi hagin aquestes sancions a les indústries de Sant Sadurní d'Anoia.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Montserrat. Senyor conseller, li queden vint segons per contestar.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Moltes gràcies. Senyora Montserrat, evidentment, doncs, tindrem aquesta sensibilitat. El que sí que li vull dir, de totes maneres, és que hi ha algunes empreses que podien al·legar que no hi hagués depuradora perquè connectaven a la xarxa de clavegueram, però hi havia unes altres que connectaven directament al riu. En aquest cas, hauran de canviar i connectar a la xarxa de clavegueram i complimentar, evidentment, les ordenances d'abocament que té establertes l'ajuntament corresponent.

Moltes gràcies, senyora diputada i senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

Preguntes acumulades relatives a la construcció d'una escola d'hoteleria en el paratge del Far de Sant Sebastià, a Palafrugell (Baix Empordà)

La següent pregunta la formula el diputat senyor Josep Maria Reguant, sobre el projecte de construcció de l'Escola d'Hoteleria en el paratge del Far de Sant Sebastià, a Palafrugell. Té la paraula.

El Sr. REGUANT: Senyor president, si vostè em permetés i el senyor conseller hi estigués d'acord, agruparia la pregunta 4 i la pregunta 6, que fa referència a la mateixa qüestió, al mateix tema; al conseller de Cultura.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs pot agrupar.

El Sr. REGUANT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la pregunta en qüestió és quin és el coneixement que té la Conselleria de la situació en què es troba el projecte de construcció de l'Escola d'Hostaleria del Far de Sant Sebastià i quina és la valoració que fa de l'esmentat projecte la Comissió de Patrimoni Artístic de la Generalitat i, per tant, quins són els criteris que pensa aplicar la Comissió de Patrimoni Artístic de la Generalitat de Catalunya i quines condicions pensa exigir per tal d'autoritzar la construcció de l'Escola d'Hostaleria en el citat indret.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Reguant. El senyor conseller de Cultura, senyor Guitart, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart i Agell): Sí, senyor president, senyores i senyors diputats, coneixement, tot, senyor Reguant. Quin coneixement en té el Departament de Cultura? Té tot el coneixement tant del projecte com de l'evolució que aquest projecte ha experimentat. Com vostè sap –ho sap molt bé–, aquesta és –la torre de Sant Sebastià, coneguda amb el nom de Far de Sant Sebastià– una construcció protegida per la Llei 9/93, del patrimoni cultural català, que va ser aprovada recentment pel Parlament de Catalunya i que va entrar en vigor el passat mes de novembre. A part això, el far té aquesta consideració de monument, de bé cultural d'interès nacional amb la categoria de monument, d'acord amb el que preveu la legislació vigent fins a aquesta data. I abans de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, de la Llei que va aprovar aquest Parlament, ens acollíem al que deia la Llei del patrimoni històric espanyol, que protegia aquest monument per Decret del 22 d'abril de 1949; és a dir, té una llarga trajectòria.

Aleshores, es va presentar aquest projecte que el senyor diputat feia esment, de la construcció d'aquesta Escola d'Hostaleria, i això va passar per la Comissió del Patrimoni Cultural de Girona. Aquesta Comissió del Patrimoni Cultural de Girona va fer una sèrie d'observacions, que, d'alguna manera, modificaven i, per tant, no permetien que el projecte tirés endavant en la forma en què estava proposat, i, en no haver-hi unanimitat, quan la Comissió de Girona no estableix un criteri d'unanimitat, llavors passa a la Comissió del Patrimoni Cultural de Catalunya, que en una sessió celebrada el dia 27 d'octubre de l'any 1993 va, precisament, dicta-

minar sobre aquest projecte, i, en definitiva, el que exigeix és tota una sèrie de modificacions que fan que el projecte avui no pugui ser aprovat de la manera en què s'ha presentat. Aquestes modificacions que preveu és el buidat del túnel subterrani –que ha de restar condicionat a l'excavació arqueològica, perquè el monument escau sobre una excavació arqueològica feta al subsòl–; s'ha d'eliminar el voladís i l'estructura de columnes de formigó sobreposats a la terrassa original de la banda de mar i deixar l'estructura de murs i voltes a la vista; la planta del segon pis que es volia construir s'ha d'eliminar i, en tot cas, s'ha de plantejar l'ampliació per la banda dreta de l'edifici, damunt dels contraforts laterals de l'actual immoble; pel que fa al cobert del pati, ha de tractar-se en funció de les característiques de l'estructura proposada, etcètera. És a dir que la Comissió de Patrimoni va fer una sèrie d'observacions que condicionen aquest projecte; per tant, s'ha de tornar a presentar. Si reuneix aquests requisits que estableixen les juntes, tingui la seguretat que llavors serà aprovat, però, en tot cas, en la forma en què es va presentar no ha pogut ser dictaminat favorablement.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Reguant pot preguntar.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor conseller, per la seva explicació. No és tant una pregunta com alguna addició al contingut de les preguntes, no? I és que, és clar, el tema de l'Escola d'Hostaleria a Palafrugell és quelcom volgut per la població i també pels directius de turisme de l'àrea, de la costa, en grau menor. El que passa és que a voltes es dóna, com en aquest cas, la circumstància que, en ser aquesta Escola..., en tenir la possibilitat de ser finançada al 50% per recursos europeus –concretament del Feder– i, l'altre, doncs, per un altre tipus de recursos de signe municipal, i això tenir una temporalitat per poder acollir-se a aquests recursos, a voltes es corre el risc de fer una obra nova damunt d'una riquesa arqueològica –allà hi va haver un poblat indígena i un altre d'ibèric; les cales es feien a un ritme que no era el ritme que garantia l'exhauriment i la cura de tota la riquesa arqueològica..., el sector de la població que jo represento es va alarmar, i volem tenir la garantia que Cultura –i concretament la Comissió del Patrimoni Artístic– hi estava damunt, tal com hem vist que sí que hi estava damunt.

És a dir, estem a favor d'aquesta Escola d'Hostaleria, però estem a favor que una obra nova mai malmeti la riquesa arqueològica de l'àrea ni tampoc la riquesa monumental de l'àrea, eh? Per tant, el prec que faria al conseller seria que seguissin amb el seguiment d'aquest tipus d'obra i que, quan se fes..., si és que s'ha de fer en aquest indret –hem proposat que es faci un referèndum a la població per si ha de ser aquest indret o un altre–, si s'ha de fer en aquest indret, nosaltres estarem més tranquils perquè veiem que la Conselleria hi està damunt i, per tant, es conservarà tot allò que és riquesa del patrimoni artístic de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Reguant. Senyor conseller?

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Bé, no voldria afegir gran cosa més, sinó que, efectivament, el procediment que està establert és el de representar el projecte, i, per tant, això exigeix que la Comissió, doncs, en segueixi tenint cura. Per tant, aquesta atenció que se li ha donat se li seguirà donant, com es fa amb tots els monuments de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

Preguntes acumulades relatives a l'Escola d'Adults de Salt (Gironès)

La següent pregunta la formula el diputat Joan Puigcercós, sobre determinades diligències prèvies a un expedient disciplinari contra un professor de l'Escola d'Adults de Salt. Senyor Puigcercós, té la paraula.

El Sr. PUIGCERCÓS: Si m'ho permetessin el president i el conseller, jo agruparia les tres preguntes que tenim el Grup d'Esquerra, que són sobre el mateix tema, que són...

El Sr. PRESIDENT: La 7, la 9 i la 10.

El Sr. PUIGCERCÓS: Exacte. Bé, aquest mes de novembre l'Escola d'Adults de Salt va patir diferents problemes, sobretot perquè hi ha mancances greus –concretament, mancances en mobiliari, mancances de personal–, i, juntament amb tota aquesta problemàtica, també s'esperava el trasllat a la nova seu de la Casa de les Bernades, coneguda a Salt perquè ja fa sis mesos que es va inaugurar; s'esperava aquest trasllat i s'esperava també el fet que pogués assumir més alumnes –molts alumnes es van matricular i no van poder ser inclosos en aquests cursos per falta de personal. Paral·lelament a això, també el Departament de Benestar Social obria un expedient al professor Sebastià Parra, que va formular diferents crítiques a un programa de Benestar Social, d'alfabetització, però també a les mancances que es trobaven en aquest cas de Salt.

Això va suscitar una polèmica, de diferents col·lectius de Salt; concretament, també, gestions per part de l'Ajuntament de Salt, i volem saber quin és el parer que ha tingut sobre aquesta polèmica i quina és la situació actual per part del Departament de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. El conseller de Benestar Social té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, jo crec que, més que parlar –encara que és correcte– d'obertura de diligències prèvies a un expedient disciplinari, si no, hi donava lloc..., mai ha estat en l'ànim de fer un expedient disciplinari, per tant, més aviat és una informació reservada, que en aquests moments vostès ja saben –perquè jo ho he expressat amb motiu d'altres compareixences que he tingut i he substanciat en aquest Parlament– que va ser sobresegut, perquè no es va trobar motiu suficient per instruir, precisament, cap expedient disciplinari.

Ara, aquesta facultat dels secretaris generals de diferents departaments, doncs, és una facultat que es té i que em sembla que s'ha d'exercir si volem que l'Administració sigui portada correctament, sempre que hi ha o que sembla que pot haver-hi motiu d'analitzar quines han estat les actuacions de determinats funcionaris. L'article 22 del Decret 336 del 86 dóna als secretaris generals dels departaments les possibilitats d'aprofundir en la naturalesa i l'abast de les actuacions que hagin pogut portar a terme. I en aquest aspecte li va semblar al Secretari General que les declaracions fetes per la persona que vostè ha fet referència eren sobrerament justificatives de la informació oberta, ja que havia manifestat opinions que havia canalitzat als mitjans de comunicació, no a través dels mitjans interns, que també diu l'article 77 de la Llei de la funció pública que té el deure de fer. Però, bé, es va trobar que no hi havia motiu, i per tant això es va sobreseure.

L'Escola de Salt: fa sis mesos que les instal·lacions van ser inaugurades, però no l'Escola. En aquell moment, en el mateix moment de la inauguració, es va dir que no s'obriria fins a primers de gener. I això ho hem recordat pel dret i per l'inrevés; una altra cosa és que hi hagi —no ho dic pel senyor diputat, que aquest no és el cas— qui no ho vulgui sentir, això. Però aquest és un equipament que hi ha diferents actuacions, moltes d'elles en funcionament. I, en concret, l'Escola d'Adults, es va dir —de cara que calia, realment, portar a terme tot l'expedient que s'inicia en aquests casos— que seria fet a primers de gener —ara, quan es torni de vacances—, com així serà.

I l'aspecte de l'excés de matriculació, això no succeeix a Salt en forma diferent d'algun altre lloc, i és, en concret, el que passa en els països més avançats en matèria de formació d'adults. Jo ja vaig dir aquí també, en aquest Parlament, que el director general d'Educació de la UNESCO, el senyor Paul Bélanger, diu que això passa, per exemple, al Canadà, a França, a tots els països on hi ha hagut —sortosament— una demanda, un increment de demanda molt forta, i que de sobte, a l'Administració pública li és difícil posar tots els recursos que facin falta. En aquests moments s'està analitzant; s'hi trobarà solució. En aquests moments tinc entès que la solució ja està presa; el que falta és, doncs, perfeccionar-la, i espero que després de vacances aquesta solució de les persones que s'hi han matriculat —que, finalment, no eren seixanta, com s'havia dit, sinó que han estat catorze persones les que en aquests moments hi han—, s'hi trobarà sortida i es trobarà solució perquè puguin tenir les classes per a les quals ells s'havien apuntat.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Puigcercós pot pregar.

El Sr. PUIGCERCÓS: Sí, jo només voldria fer dues observacions. És a dir, la sensació que va donar l'obertura d'aquest expedient..., tenia tota la sensació d'un motiu de censura, quan un funcionari —en aquest cas, un professor de l'Escola d'Adults— s'atrevia públicament a censurar un dels

programes que s'havia fet. I penso que, evidentment, vostè diu que és previ, que evidentment després de mirar-s'ho no hi havia cap cosa punible, però pensem que aquesta sensació sí que es va tenir. I aquesta sensació ja no la treurà ningú; la sensació que, quan una persona, que són les que porten a la pràctica i executen aquests programes que poden dissenyar vostès des de Benestar Social..., diu que ni és eficient, que és de maquillatge —que van ser les paraules que en aquell moment va dir— i que, en definitiva, responia només a façana. Per tant, pensem que aquí no es va fer cap favor ni a la mateixa transparència de gestió ni a la mateixa manera de fer de l'Administració.

I, en segon lloc, l'altra reflexió. I era el fet que..., vostè creu que el gener podrà ja traslladar-se definitivament l'escola a les Bernades i podrà entrar en funcionament? Vostè creu que el cinquè professor que fa falta, que és un professor més, per poder assumir les tasques que en aquests moments hi han, el mes de gener estarà en marxa? Jo només voldria que em respongués a això, perquè la sensació que es té —tant des de l'Ajuntament com de l'associació que s'ha creat, el col·lectiu que s'ha creat per donar suport a l'escola i al trasllat— és que ho posen en dubte. Doni'm paraula de si a primers de gener o posem a finals de gener —deixem tot aquest mes— posarà en marxa el trasllat a les Bernades i hi haurà el nou professor que s'ha dit..., si més no, el delegat de serveis territorials a Girona.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Puigcercós. Senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, bé, miri, els expedients d'informació reservada són comuns i s'han de fer quan toca. En tot cas, la qüestió que va sorgir, això, preguntant-ho a qui va divulgar que s'havia fet aquesta informació reservada, que no va ser pas el Departament, i com realment això es va anar manipulant. El Departament va fer el que havia de fer, ho va resoldre com ho havia de resoldre, i això no podia fer-se d'una altra manera.

Vostè ara em diu que jo concreti si el gener es traslladarà l'Escola d'Adults a les instal·lacions de les Bernades. Realment, s'hi instal·larà. Durant el mes de gener, jo espero que les classes ja comencin després de festes allà, però, si no, serà els dies immediatament posteriors.

I, després, ja he dit que s'hi trobarà solució, que en aquests moments hi és. No he dit «a base d'un cinquè professor»; no ho he dit perquè això no pot ser. Els professors són els que hi han, són professors que procedeixen d'Ensenyament, i aleshores són els que tenim, però que hi trobarem una solució i que hi està treballant el mateix col·lectiu. Aleshores, jo estic en condicions d'assegurar —dient que no està perfeccionada, la solució— que a això s'hi trobarà solució, perquè aquestes setze persones que finalment han quedat, que estan matriculades i que no podien fer les classes les puguin fer.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre la despesa per trucades internacionals del Comitè Assessor per a l'Organització i l'Administració de la Generalitat durant els primers sis mesos de l'any 1993

Ara deixarem sense efecte la posposició que abans havíem decidit i recobrem la pregunta número 2, del diputat senyor Simon Pujol. Té la paraula per formular-la.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Gràcies, senyor president. El mes d'octubre em contesta el Consell Executiu una pregunta que vaig fer per escrit, en la qual demanava el desglossament de la partida de comunicacions i de telèfon del Comitè Assessor per a l'Organització i l'Administració de la Generalitat, vulgarment conegut com a «comitè de desburocratització». Se'm contesta que l'any 93 hi havia una xifra de 2.814.000 pessetes i que no em poden facilitar les factures amb detall de conferències telefòniques perquè la Telefònica no els les donava.

Bé, com que des d'aquell moment han passat ja set o vuit mesos, em sembla que el Comitè ha tingut temps de demanar ja —no per a l'any passat, però sí per als sis primers mesos de l'any que estem— quina ha estat la despesa en aquests conceptes, sobretot detallant les conferències internacionals.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Pujol. Pel Consell Executiu, té la paraula la consellera senyora Cuenca.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ (M. Eugènia Cuenca): Gràcies, senyor president. Senyor diputat, li podré respondre, jo crec que d'una manera exacta, la primera part de la seva pregunta: és a dir, l'import de la despesa del telèfon del Comitè durant els sis primers mesos és d'1.086.472 pessetes.

Referent a la segona part de la seva pregunta, en què demana el detall de quines conferències són internacionals, miri, he portat la resposta de Telefònica. Jo no sé si vostè sap que hi ha dos tipus de centrals telefòniques i que Telefònica té el que es diuen les centrals analògiques en les quals, ni per a la Generalitat ni per a cap abonat particular, es poden diferenciar les conferències internacionals de les nacionals. Per tant, és una informació que si vostè la reitera li hauré de tornar a reiterar el que ens diu Telefònica i, a més, que és de tots conegut que no es poden diferenciar el tipus de conferències. Tinc la carta; si vostè hagués formulat aquesta pregunta per escrit, jo li hauria enviat la documentació amb molt de gust, però ja que la planteja aquí, realment em costa entretenir els senyors diputats, doncs, amb més detalls, parlant de números de telèfon, els que comencen per 2, que corresponen a centrals analògiques i, per tant, no es pot diferenciar, i dels que comencen per 414, que aquestes encara són centraletes manuals i llavors la Telefònica sí que ho pot fer. Però, amb referència a aquestes altres no tan informatitzades, li haig de dir que diu Telefònica que fins a final d'any no ens podrà, doncs, donar la informació que li sol·licitem.

Per tant, suposo que l'altra pregunta, l'altra resposta que vostè va interpretar que no era satisfactòria, doncs, devia te-

nir —que jo no la conec— una base documental, doncs, igual que aquesta que jo li estic dient.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Cuenca. Senyor Simon Pujol, pot repreguntar.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Sí. Senyora consellera, jo ja sabia que el mateix que em varen contestar a la pregunta escrita m'ho diria ara, de forma oral, perquè no hi havia altra manera de contestar. Però jo el que li voldria dir és una cosa: fixi-s'hi bé, jo, el mes de gener faig la pregunta; l'any 92 hi han 2.800.000 pessetes de despesa en aquest compte, la data del mes de gener. Sembla que el Comitè Assessor potser va fer alguna cosa; jo tinc informació que en aquest Comitè Assessor s'han fet trucades internacionals que no tenen res a veure amb la tasca que s'havia de fer, i ara vostè em dona la demostració palpable. O sigui, vostè em diu: «Escolti, els sis primers mesos, un milió de pessetes; tot l'any 1993, 2.800.000». Què vol dir, això? Un 40% de despesa. Si el que ha aconseguit aquest diputat és posar la pista dels que estan al capdavant del Comitè Assessor i s'han posat algunes mesures, doncs, jo ja em dono per acontentat. Són 400.000 o 600.000 pessetes que, si cada un de nosaltres les poguéssim anar rasant, em sembla que seria una xifra important. Però és una demostració claríssima que l'any 93 s'havien fet conferències internacionals, en un comitè com aquest, que em sembla que és per desburocratitzar l'Administració de la Generalitat i no pas per desburocratitzar algun govern de la Patagònia o de Rússia, per exemple.

Gràcies, senyora consellera.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Pujol. La senyora consellera té la paraula per contestar la repregunta.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Moltes gràcies, senyor president. Miri, senyor diputat, li dic amb tot el respecte. Per fer una pregunta en el Parlament dient: «em sembla que s'han fet trucades no sé on», jo li dic que em sembla molt poc seriós.

Per altra banda, m'agradaria recordar-li que una de les funcions d'aquest Comitè, que no es diu ni tan sols col·loquialment «desburocratització», perquè té altres funcions realment importants, té com a funció la investigació i recerca en el camp de la ciència i l'organització administrativa. I vostè estarà, suposo que amb mi i amb la resta de diputats d'aquesta cambra, que aquesta investigació i recerca no l'hem de fer només a nivell de l'Estat espanyol, que, precisament, no som un país de tradició d'organització i modernització administrativa. D'on surten aquestes trucades? Doncs, si poguéssim tenir algun dia la relació que diu Telefònica que no podem tenir mai, doncs, aquestes trucades provenen del Federal Quality Institute of Management, d'Estats Units; del SIPU, de Suècia; de l'Efficiency Unit, d'Anglaterra; del Commissariat Général Duplain, de França, i d'altres organismes que s'hi dediquen, que tenen també organismes semblants al Comitè per a l'Estudi i l'Organització de la Generalitat i que es fan, doncs, intercanvis telefònics, de fax, i d'altres mitjans de comunicació per cable.

Per tant, em sembla que no és una despesa ni molt menys exagerada i li haig de dir que l'any 93 en el pressupost no hi ha la quantitat que vostè diu —que també li recordaria que és bo de mirar-se els pressupostos—, sinó que n'hi ha més, que són 3.654.000 pessetes, que, donada la despesa de sis mesos, no sé si s'arribarà a esgotar o no, però, en tot cas, és una partida prevista i aprovada per aquest Parlament i amb la finalitat que li dic, perquè correspon a funcions pròpies i activitat pròpia del Comitè Assessor.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable consellera.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1994 (Continuació)

Acabades les preguntes, passem a debatre les esmenes a la totalitat a l'estat de despeses del Projecte de llei de pressupostos. Departament de Governació, esmena 492, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya; té la paraula el diputat senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Senyor president, senyores i senyors diputats, agruparia aquí l'esmena 492, que correspon al Departament de Governació; la 495, que correspon a l'Escola d'Administració Pública de Catalunya; la 497, que correspon a l'Escola de Policia, i la 500, que correspon a l'Institut Català de Seguretat Viària, i, per tant, és Departament més els organismes que d'ell depenen. Moltes gràcies.

Senyores i senyors diputats, al Grup d'Iniciativa per Catalunya, quan va examinar aquests pressupostos al Departament, concretament de Governació, li sembla que són uns pressupostos políticament equivocats i tècnicament mal fets. Òbviament, no és el pressupost que hauria fet Iniciativa per Catalunya, lògicament; el problema, per a nosaltres, resideix que aquest Grup té seriosos dubtes que aquest sigui el pressupost de l'actual consellera. I ho diem perquè nosaltres tenim la impressió que aquest pressupost realment no és fruit d'una discussió, d'unes opcions polítiques sinó que, davant de les dificultats econòmiques que té aquest exercici pressupostari, es va donar l'orientació d'intentar fer-lo quadrar sense tocar massa coses, intentant reduir allò que fos necessari perquè quadressin els números i, per tant, poguéssim passar al més tranquil·lament possible aquest tràmit parlamentari i, a més a més, fer sortir les factures dels calaixos, que en aquests moments deuen ser moltes i molt importants.

Perquè, senyores i senyors diputats, no es pot entendre l'estructura pressupostària que tenen aquest i d'altres departaments a la llum d'una veritable discussió política. Mirin, no hi ha ni un sol criteri polític nou; ni una sola partida nova, excepte les famoses 1.000 pessetes per a refinançar el deute municipal en les hipotètiques negociacions de la Comissió Tripartida. Totes les altres partides es mantenen amb una perspectiva absolutament continuïsta. I, en canvi, els problemes, els vells problemes sobre el territori continuen i,

a més a més, són fruit..., no se'ns pot dir: «per això es continuen aquestes mesures, perquè els problemes que hi ha en el territori continuen», perquè, precisament, aquest tipus de partides són les que ens han dut a aquesta situació, i, a més a més, en alguns dels camps, com és el camp municipal, els esdeveniments del darrer any han fet que es creés una nova situació, que tampoc té un reflex pressupostari que faci pensar que hi ha una voluntat d'intentar encarrilar totes aquestes qüestions.

Les velles qüestions continuen, senyora consellera; manca un disseny del model polític administratiu, resta obert i no sabem fins quan els temes ja recurrents de la província única, de la divisió regional; el tema diputacions, consells comarcals, província, comarca; els ajuntaments cada vegada estan en una situació pitjor; l'atomització del mapa municipal; l'increment de la sinistralitat en els accidents d'automòbil i de moto quant a la circulació, etcètera.

I per què ens el presenten, vostès, a pesar d'això que dic, aquest pressupost? Perquè vostès havien, han de complir aquest tràmit parlamentari, però per una altra raó molt senzilla: perquè vostès no es creuen el seu propi pressupost. I per què no se'l creuen? Perquè tenen un instrument fantàstic, que és l'execució del pressupost. I l'execució del pressupost i el pressupost no tenen res a veure. Aquest diputat s'ha entretingut una miqueta a veure la liquidació de l'any 92, i llavors aquí sí que ja ha perdut l'oremus —si em permeten aquesta expressió col·loquial.

Vostès, de l'any 92 —no del 93, sinó del 92— liquiden un pressupost amb una quantia superior a la inicial d'aquest any; per tant, amb una desviació tan important, el valor que té aquest pressupost és purament i simplement orientatiu. I si, a més a més, algunes partides —per tant, això són desviacions en més— simplement no s'executen, com pot ser, per exemple, en el pressupost d'enguany, la famosíssima partida, que molts ajuntaments, obediets, van modificar la uniformitat de les policies locals per anar, tots, avançant cap a un model més uniforme, doncs, simplement, no es convoca el concurs, no es reparteixen les subvencions, és un estalvi i l'any que ve ja ho trobarem. I això són realitats. És a dir, increment de despesa; estalvi en base a no executar partides. Amb quin rigor, amb quina fe nosaltres podem pujar aquí a discutir políticament què és el que significa aquest pressupost?

Són, per tant, uns pressupostos dolents, dolents. I en aquesta desviació de l'any 92, què és el que es dispara? Doncs, miri, per variar, es dispara el capítol primer, els lloguers, les dietes, les activitats extraordinàries, i, en canvi, baixen les inversions; hi ha un pendent de pagar que entenc perfectament les cuites que deu passar el senyor Macià Alavedra amb les tensions de tresoreria que deu tenir en aquests moments la Generalitat.

Fan malament els pressupostos; podem discrepar políticament —i això és legítim—; jo, en aquests moments, els dic que, en aquests moments, estan fent una mala administració, i això que estem parlant d'un departament que en la sèrie del 91 al 94 ha passat de base 100 a base 146, i, per tant, vol

dir que hi ha hagut uns increments suficientment importants com per poder fer front a aquest tipus de contingències.

Què és el que ens presenten aquest any? Un increment del Departament de 505 milions de pessetes, que el president de la Generalitat, amb motiu del debat de política general, ja ens ho va anticipar. Diu: «Atenció, nosaltres congelem el capítol primer, però és que tenim compromisos de noves promocions de mossos d'esquadra, i, per tant, per aquí se'ns dispararà». No és veritat; no és veritat, senyora consellera, que el pressupost se'ls dispari per les noves promocions de mossos d'esquadra —que després ja m'hi referiré—, sinó per unes altres qüestions.

Miri, aquest increment, aquest increment de 505 milions de pessetes, nominalment, quasi tot és fruit del capítol primer, teòricament; però a la pràctica no és així, perquè dintre de la Direcció General de Seguretat Ciutadana, els increments de capítol primer són compensats dintre del pressupost de la mateixa Direcció General i, per tant, els increments que de veritat es produeixen, es produeixen a la Conselleria, a la Secretaria General i en el Departament més lligat al que és l'ànima de la Conselleria. I això és a unes inversions, concretament han passat aquí o puja 1.260 milions de pessetes, que en aquest paquet de 1.260 milions de pessetes hi ha 1.473 milions d'inversions, és a dir, pràcticament el 88% de totes les inversions que corresponen a anys anteriors, i, per tant, l'esforç d'inversió que ens predicava el president de la Generalitat, des del punt de vista d'ajudar al relleu de l'economia, queda reduït a un migrat 12% i una miqueta més d'escaig, 12,18, i, per tant, nova inversió, nova licitació, nova contractació difícilment la faran.

El president Pujol va comparèixer en el debat de política general i ens va dir: «La millora de l'Administració és un element bàsic per a incrementar la competitivitat.» Molt bé. D'acord. Què ens proposen vostès? Direcció General de la Funció Pública, Escola d'Administració Pública de Catalunya. Davant del repte del president de dir: «cal millorar l'eficàcia de l'Administració, cal incrementar la competitivitat», vostès ens proposen una cosa: baixar les dotacions o les transferències cap a l'Escola d'Administració Pública de Catalunya..., encara que en Comissió han intentat refer d'alguna manera aquesta equivocació habilitant 20 milions més de pessetes; però és igual, perquè l'Escola d'Administració Pública de Catalunya baixa un 12%, baixa 94 milions de pessetes. I, per tant, de dir: «com que ja en tenim prou, de funcionaris, els futurs ja veurem com els formen», i, en canvi, incrementem les dotacions de la Direcció General de la Funció Pública. I amb què? És a dir, un pot pensar: no pensem tant en els funcionaris del futur; pensem més en els que tenim ara. Molt bé, entres a la Direcció General de la Funció Pública i llavors et trobes que el que s'incrementa són dues partides, fonamentalment: una de «Premsa i publicacions», que l'any passat hi havia 1 milió de pessetes i ara passa a 10,8, i la partida d'«Estudis», que hi havia 1.092.000 pessetes, que ara passa a 18. Per tant, menys diners a l'Escola, més diners per a diaris i revistes, i més per a contractar estudis. I, efectivament, perquè el fracàs de l'Es-

cola d'Administració Pública de Catalunya fa que en aquests moments molts sectors de l'Administració Pública, quan han de formar els seus funcionaris, van a escoles privades, a escoles privades d'alt prestigi, i en alguns casos a empreses amb cognoms absolutament estrangers, que són els que tenen la confiança de la possible racionalització i de l'organització de les empreses, en aquest cas de les empreses públiques. I, per una altra banda, per això, precisament, la mateixa Conselleria ha d'incrementar molt les partides d'estudis, precisament, que estic ben segur que no encarregarà a l'Escola, sinó que encarregarà a alguna d'aquestes empreses. Per tant, el president pot estar tranquil: l'Administració autonòmica està en camí de millorar.

Incendis. Jo voldria aquí fer un parèntesi per expressar, personalment —però estic segur que és compartit—, el reconeixement de la tasca de tot el personal de la Direcció General d'Incendis, entre altres coses perquè l'honorable consellera i el molt honorable president i jo mateix ahir vàrem tenir ocasió d'assistir a un acte absolutament trist, i el reconeixement a la tasca i al risc de tots aquests homes i dones que estan en aquest cos, doncs, jo penso que és motiu d'explicitació estant tan a prop aquest accident tan recent d'aquest cap de setmana.

Ara, dit això —dit això—, la crítica nostra és que aquest any que hi han hagut dues interpel·lacions sobre els temes d'incendis; que hi han hagut totes les mocions subsegüents; que ha sigut motiu de moltes preguntes en aquest Parlament, més potser dirigides al conseller d'Agricultura al voltant del tema Foc verd, etcètera, però, vull dir, que la sensibilitat i la preocupació al voltant de tot el tema dels incendis i dels sinistres ha sigut evident per part d'aquest Parlament..., és evidentíssim que l'acció d'aquest Parlament ha tingut una brillant traducció pressupostària, perquè si aquest Parlament es preocupa tant pels incendis, penso que cal tenir-ho present en els pressupostos, i per això baixa la partida, en 224 milions de pessetes, per als bombers, en relació amb la de l'any passat. És a dir, quan hi ha una prioritat, baixem-la, perquè això, si tot funciona tan bé, potser ens mal acostumarem.

Jocs i espectacles. Aquesta Direcció General, senyora consellera, permeti'm dir-li que no l'entenc de res. Miri, aquest any hi ha una disminució del 90% del pressupost. Fantàstic, fantàstic! Què és el que desapareix? Desapareix el conveni de 138 milions de pessetes amb Laboratori d'Assaigs, que era qui feia la vigilància, el control i l'homologació de les màquines escurabutxaques. Molt bé, ha desaparegut. Si el Laboratori d'Assaigs ja s'autofinança, el nostre Grup serà el primer a celebrar-ho; si ho fa una altra direcció general, fantàstic!, que ho faci. Ara, algú em pot dir quin sentit té mantenir aquesta Direcció General?, perquè només li queden, pràcticament, 20 milions de pressupost. Per a què serveix? Per a què serveix una direcció general que té un pressupost d'aquesta magnitud? Sincerament, nosaltres no entenem què es pot fer amb 20 milions de pessetes —amb 20 milions de pessetes—, que són únicament i exclusivament el tema dels lloguers i mantenir l'estructura; una estructura que no respon absolutament a res.

Direcció General de Seguretat Ciutadana. Efectivament, aquí hi ha un increment important en el capítol primer, però cal reconèixer –i és de justícia dir-ho– que dintre del pressupost de la mateixa Direcció General de Seguretat Ciutadana s'intenta compensar, i, per tant, no afecta el resultat. De totes maneres, dues acotacions: en aquests moments el pressupost dels mossos ja és superior al pressupost dels bombers, i, segona, deixi'm fer-li una pregunta, i és si no haurem posat en marxa una màquina infernal de preparació i d'adaptació de persones per ser membres de la Policia Autònoma que en aquests moments se'ns està menjant els propis recursos que tenim, quan els nostres carrers continuen semblant l'arc de Sant Martí, amb la quantitat de colors d'uniformes dels diferents cossos de seguretat que existeixen. I, per tant –ho pregunto, no ho afirmo–: no ens haurem equivocat –des del punt de vista de prioritats, no de la significació política–, en aquests moments, de tenir una màquina tan potent com és l'Escola?, que, per altra banda, aquest any ja li anticipo i li anuncio, senyora consellera, que els disminuiran dràsticament els alumnes procedents dels ajuntaments per formar-los com a policies municipals, perquè és obvi que els ajuntaments, quan hagin de retallar, retallaran per aquest tipus de partides, no per les partides que són de prestació de serveis directes al ciutadà.

Vostè manté també l'estructura dels neogovernadors civils, els delegats del Govern en les diferents províncies, que –cal dir-ho també– són una simple i pura perllongació del Gabinet de Protocol de la Presidència. I, en tot cas, si ha de ser això, incloguin-los –ja no vindrà d'aquí– en el Departament de Presidència i incloguin-los dintre del que és el Departament de Protocol.

Protecció civil: propaganda i maquinària, i ja està. En aquests moments..., es van fer, fins i tot, unes modificacions que de cop i volta es van treure 20 milions de pessetes de «Publicitat i propaganda» de la Gerència de Protecció Civil en tràmit de Comissió. No té importància, perquè la partida total era de 103; imaginin-se si n'hi ha, de marge, per poder anar fent campanyes, que em semblen molt interessants però que han demostrat que són absolutament ineficaces a l'hora d'intentar limitar, disminuir el nombre o el caràcter de la sinistralitat, vull dir, que en aquests moments s'està produint. No seria més pràctic dotar les policies locals, ajudar-les perquè aquestes de veritat puguin reforçar l'instrumental i els operatius i es puguin continuar fent, i a més a més seriosament, amb rigor, i coordinats per la Generalitat de Catalunya –cap problema–, els controls d'alcoholèmia i totes les altres mesures, que són les que realment ens indiquen eficàcia en el moment que aquestes s'apliquen i que aquí produeixen una disminució de la sinistralitat? D'acord amb les campanyes. Són necessaris tants recursos, quan, per altra banda, hi han pocs recursos per poder, d'una manera eficaç, solucionar aquesta qüestió?

I, finalment, si m'ho permet, i amb un to una mica col·loquial, em volia referir al *refugium peccatorum* i al *consolatio afflictorum*, que és la Direcció General d'Administració Local; jo diria la Direcció General –la Direcció General.

Aquí, permeti'm, senyora consellera, aquí el problema ja no és solament pressupostari, que n'hi han d'altres, de problemes. Perquè, és clar, assistir a l'espectacle de la caiguda econòmica dels municipis, no tenir absolutament cap reacció, assistir a l'espectacle de la fragmentació continuada del mapa municipal de Catalunya i l'única reacció que es té és, en principi, congelar la partida de fusió de municipis i, en tràmit de Comissió, retallar-la al 50%, jo hi estic d'acord; és un acte coherent: vostès no estan realment, de veritat, interessats, en aquests moments, a provocar una dinàmica d'agregació, de suma, de racionalització del mapa municipal de Catalunya; no està en les seves prioritats, i, per tant, amb independència dels acords que pugui prendre la Comissió de Delimitació Territorial, la del Govern Local de Catalunya, dient: «no autoritzarem més expedients de segregació», aquests, com un goteig, s'aniran produint, es denegaran per la via governativa i, mentre continuï l'actual situació, es continuaran guanyant per la judicial. La impasibilitat d'aquesta Direcció General davant d'aquesta situació és realment exasperant. Ens poden dir que sí, que augmenten per exemple 141 milions el Pla únic d'obres i serveis, però n'agumenten 200 per als consells comarcals, per a equips i serveis comarcals. Per tant, vostès fan una opció política –una opció política absolutament lícita–, l'estan dotant econòmicament, però el problema –ja ha sortit aquí, en aquest Parlament– és que cal una definició política seriosament, de fons, de quin és el rol, el paper polític i administratiu que han de jugar els consells comarcals. I, mentrestant, se'ls continua dotant, quan l'altre dia ja li deia, senyora consellera, que el superàvit de fa un parell d'anys dels consells comarcals és pràcticament igual a la dotació que en aquests moments consta en aquesta proposta de pressupost.

Per tant, nosaltres, això, no ho entenem; no pensem que anem bé en aquest sentit, i, per tant, seria necessari un altre tipus de pressupost, amb uns altres criteris, amb unes altres prioritats –amb unes altres prioritats.

A més a més, deixin-me dir-los que tot el tema de les inversions que vostès proposen..., són –i això és una situació recurrent a totes les altres conselleries– inversions que responen o bé a despeses plurianuals, o bé a factures que vostès fan aflorar en aquests moments perquè les tenien en els calaixos, pendants de tenir partida pressupostària. No hi ha, de veritat, una veritable inversió nova –nova–, especialment en aquest Departament..., i d'altres eh?, perquè algunes direccions generals, que el cent per cent –no és el cas del seu Departament– de les inversions que ens proposen corresponen a programes d'exercicis d'anys anteriors; no hi ha de veritat una real inversió que es produirà..., fruit d'aquest debat d'aquests pressupostos.

Per tant, nosaltres entenem que les prioritats polítiques haurien de ser unes altres, i no pretenem pas que siguin les d'Iniciativa per Catalunya, però sí que és evident que hi han una sèrie de problemes que estan sobre la taula: com anem a fer congruent, llegible territorialment, el plànol administratiu de Catalunya? Quina és la voluntat i com s'instrumenta

d'intentar introduir un procés de simplificació i racionalització en la quantitat tan immensa d'estructures político-administratives que tenim en els territoris? Com, del conjunt de recursos públics que tenen aquestes administracions, podem intentar generar unes economies d'escala en evitar duplicitats i sobreposicions? Com, de veritat, podem fer aflorar totes les despeses acumulades que hi han? I, a partir d'aquí, com podem establir unes prioritats, que per mi passarien per acabar de definir clarament els ritmes de desenvolupament del model policial; apostar de veritat i d'una manera decidida per l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, que nosaltres ja hem dit reiterats anys que es tractaria de donar-li categoria, de fer-la amb rang universitari i, per tant, que fos una veritable carrera administrativa en el nostre país i que pogués donar aquella professionalitat que a vegades agrada a altres honorables consellers, de citar fonts d'estudis fets per funcionaris d'altres països, perquè diuen: «d'aquests, sí que ens en fiem», com ens va dir l'any passat el conseller Macià Alavedra, que citava un cas dels funcionaris francesos. I, a partir d'aquí, intentar abordar el difícil problema dels ajuntaments, el difícil problema d'intentar definir quin és el paper de l'Administració local.

No he volgut, d'una manera expressa, posar l'accent en els ajuntaments, perquè en aquests moments entenem que els ajuntaments són un problema, i un problema greu. Però és que, a la vista d'aquest pressupost, a la vista de les liquidacions dels pressupostos dels anys anteriors i a la vista de determinades partides, el problema ja no són els ajuntaments, sinó fer creïble aquest pressupost i el dels organismes autònoms.

Vostès han fet una pràctica molt senzilla: s'han assegurat determinades partides que podien en algun moment ser objecte de regateig o de retall i han rebaixat partides òbvies que el dia a dia ja s'encarregarà de fer apujar. Si disminueix la benzina però el mes de setembre ens quedem sense diners per a carburants, lògicament s'habilitarà la partida corresponent. Si ens trobem que, per exemple, s'han disminuït, pràcticament han desaparegut les prestacions, unes determinades prestacions de protecció social, s'habilitaran les partides perquè no podem pas deixar de complir. Si no es posa, pràcticament, diners per acudir a un contenciós, lògicament s'hauran d'habilitar aquelles partides corresponents, perquè la Generalitat no pot quedar en una situació d'indeïsió.

El drama, de veritat, d'aquest pressupost no el té solament cada un dels honorables consellers i la consellera, sinó que el que de veritat el té és el conseller Macià Alavedra, intentant veure com compleix un pressupost que ell sap perfectament que és absolutament irreal i que tècnicament no s'aguanta.

Ara, vostès em podran contestar els seus punts de vista, les seves raons i posar-me exemples que evidenciaran –i de ben segur– que nosaltres estem equivocats en un pilot de coses. Jo, amicalment, ens emplaçaríem, o jo els convidaria que ens emplaçéssim uns i altres perquè, quan coneguem la liquidació de l'any 94, agafem el *Diari de Sessions* i vegem

si aquestes prediccions o aquests càlculs, que aquest diputat en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya està fent, eren de veritat pors justificades o era fer volar coloms. Tant de bo, tant de bo que m'equivoqués, però de l'estructura del pressupost i de la pràctica de les liquidacions dels pressupostos anteriors, molt em temo que estarem, una vegada més, carregats de raó.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Esmena 493, del Grup Socialista. El senyor Siurana té la paraula per defensar-la. (*Pausa.*) Defensarà les tres del Grup Socialista?

El Sr. SIURANA: Sí, la 493, la 498 i la 501.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. SIURANA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, quan fa ara justament un any vaig presentar davant d'aquesta cambra una esmena a la totalitat de retorn al Govern de la secció dels pressupostos corresponent al Departament de Governació, volia imaginar que aquella seria la darrera oportunitat en la qual fos, això, necessari.

Malgrat l'aplicació acrítica de la majoria parlamentària que es va fer en aquella ocasió, el nomenament de la nova consellera va fer concebre al Grup Socialista l'esperança que s'obria la possibilitat d'una política diferent des del Departament de Governació, especialment pel que fa a la millora de diàleg amb les administracions locals, amb una racionalització de l'activitat administrativa i, lògicament, de veure reflectides aquestes esperances en el pressupost d'aquest Departament per a l'exercici de 1994.

Aquestes esperances, vist el Projecte de pressupostos que se'ns ha presentat, han estat frustrades. El vot de confiança que els alcaldes de Catalunya havíem posat en una nova gestió del Departament no ha merescut la consideració de la qual era mereixedor. En efecte, el pressupost per a 1994 del Departament de Governació no pressuposa variacions substancials de la política a seguir en aquest àmbit, tret de la disminució global dels crèdits, que segur que se'ns justificarà com a causa de la crisi econòmica, medicina –pel que sembla– d'ampli espectre curatiu, almenys pel que fa a justificació de pressupostos. Això és així, com si els ajuntaments de Catalunya i els serveis que el Departament presta en tot el territori no fossin, més que abans, necessaris, especialment en temps de crisi.

El pressupost d'aquest Departament, d'aprovar-se, no sols no contribuirà en absolut a pal·liar la crisi, sinó que ajudarà a estancar-la i a ampliar-la. El pressupost tampoc contribuirà a millorar el compliment dels mandats que les lleis aprovades per aquesta cambra assenyalen al Departament de Governació: no promou la descentralització administrativa, manté la gasiveria en el suport econòmic als municipis, no avança en l'articulació del territori que correspon als consells comarcals, no es proposa millorar la coordinació de les diferents administracions territorials i atempta, una vegada més, contra l'autonomia local.

Paraules semblants a aquestes són les que vaig emprar ara fa un any per defensar algunes millores a l'articulat de la Llei que, tot i la bona voluntat que sempre ha manifestat la consellera al respecte, no hem vist reflectides en l'acció de govern del Departament ni en el Projecte de pressupostos que estem debatent.

No vull, doncs, repetir una argumentació que els meus companys de cambra poden llegir en el *Diari de Sessions* i també reiterar els mateixos arguments que el meu company Toni Farrés acaba de pronunciar i que subscriu en la seva totalitat. De manera que els estalviaré haver de suportar unes alegacions que ja coneixen i que, ara per ara, no manifesten en els fets la intenció de compartir ni que fos parcialment.

El que sí que voldria és exposar les qüestions de fons que s'amaguen darrere aquesta monotonia en els continguts pressupostaris del Departament de Governació, monotonia que es materialitza en l'acció de govern.

En primer lloc, he d'esmentar el fet que –encara que sigui obvi– el pressupost d'aquest Departament no és sinó una part – no la més important– de l'acció de govern global, i no és la més important perquè, de fet, correspon a altres departaments exercir polítiques que afecten directament l'àmbit competencial dels ajuntaments, les comarques i les diputacions. És el cas del planejament urbanístic, és el cas dels serveis i les subvencions de Benestar Social, ho és igualment el de les àrees d'Ensenyament i Cultura i –cal no oblidar-ho– el de la multitud de serveis adscrits al famós Departament de Presidència, que ahir ja escoltàvem com amplia les seves activitats a àrees que correspondrien exactament a Governació.

Si, en una administració autònoma més racional que la que tenim i patim, la distribució de competències entre els diferents nivells territorials confiés més en la conveniència d'apropar-se als ciutadans; si no sols es respectés l'autonomia municipal en les àrees suara esmentades, sinó que es promogués aquesta autonomia des del Govern; si finalment es proporcionessin els recursos necessaris de cada administració territorial per tal d'assegurar una correcta prestació dels serveis que els ciutadans reclamen, aleshores podríem acceptar gairebé sense debat el pressupost de Governació que se'ns proposa.

El cas no ho és, però aquest any, el pressupost de 1994, encara ho és menys. Per aquest motiu, el Departament de Governació té, paradoxalment, unes competències mínimes, com també ho és el seu pressupost, emmascarant, mitjançant l'acció de govern d'altres departaments, una política que persegueix un control absolut de la vida pública ciutadana.

Aquesta política de voluntat totalitzant resulta ineficaç, ineficient i escassament democràtica. En efecte, *solapa* serveis, incrementa la burocràcia, és més costosa, ofereix serveis deficients, complica la vida al ciutadà i no respecta la seva voluntat manifestada en les eleccions municipals; tampoc contribueix a vertebrar el territori, si no és que per la vertebració s'entengui l'existència d'un nucli poderós i pe-

sant al voltant del qual giren atrapats multitud de punts minúsculs, els ciutadans, impossibilitats de triar llur pròpia òrbita.

Per a assolir aquest model, que en podríem dir pre-copernicà, els mecanismes emprats són prou coneguts pels diputats i diputades d'aquesta cambra: inoperància davant lo fet econòmic dels municipis i, alhora, legislació que els carrega amb noves competències i despeses per a les quals no disposen de recursos; establiment de serveis públics idèntics i paral·lels als dels municipis amb voluntat clientelista i manca de voluntat de servei; «coordinació» –entre cometes– entre serveis de diferents administracions amb vocació dirigista i absència d'interès per a la col·laboració entre iguals –iguals, cal no oblidar-ho, perquè tots tenen un mandat del poble buidat de contingut per aquesta política–; per un altre cantó, les diputacions es buiden també per engrandir el nucli central i disminuir l'autonomia dels satèl·lits locals; xarxa comarcal per articular el propi partit a costa de l'articulació territorial, etcètera.

Un exemple de tot això és l'Escola de Policia de Catalunya i les seves relacions amb les administracions locals. L'Escola de Policia és l'encarregada de la formació bàsica i del reciclatge de les policies locals. És obligatori que els aspirants a policies locals passin per l'Escola i també ho és que hi passin els qui pretenen una promoció interna. L'Escola, doncs, ofereix un servei als ajuntaments de Catalunya, no com a una alternativa a allò que les administracions locals poguessin triar de forma autònoma, sinó amb les característiques úniques que decideix l'Administració de la Generalitat.

Aquest sistema presenta, si més no, tres inconvenients greus: en primer lloc, el centralisme de l'Escola, que obliga a la realització de cursos de nou mesos als aspirants, els quals han de desplaçar-se de les seves ciutats d'origen i, de fet, els suposa un cost de promoció interna, un cost de formació i un cost, també per a la promoció interna, difícilment acceptable.

En segon lloc, el cost mateix del desplaçament, que suposarà a aquests ajuntaments els recursos que inclouen la matrícula, els costos d'estada fora de les poblacions d'origen; les minses subvencions que es reben per aquest concepte no pallien aquesta situació, per tant caldria racionalitzar aquests costos i em sembla que ja apuntava en aquest mateix sentit el Toni Farrés quan deia que els ajuntaments possiblement retallarien aquesta obligació si és que ens vèiem obligats a retallar despeses.

I, en tercer lloc, els continguts dels ensenyaments, en un ambient d'un estil que podríem dir prussià d'anar per casa, un prussià barat, massa teòrics i escassament relacionats amb la pràctica diària d'una policia local, que ha de tenir més de guàrdia urbana que de policia. Per això la presència entre el professorat de veritables experts en qüestions locals es fa indispensable.

En definitiva, dirigisme, centralisme, costos elevats per als ajuntaments i inadequació de les necessitats d'uns serveis municipals.

Aquest estil d'acció de govern és un error polític, ho és perquè menysté la voluntat dels ciutadans, ho és perquè descredita l'autogovern en tant que mitjà d'aprofundiment de la democràcia, ho és perquè genera un nacionalisme mal entès, que no és el de tots els catalans, sinó el que alguns catalans volen imposar-nos a tots. Manca, com sempre, una visió d'estat. És per això que no és lícit lamentar que Catalunya sigui una nació sense estat, quan l'acció de govern és incapaç de fer una política d'estat.

El Grup Socialista no espera del Govern ni de la majoria que li dona suport en aquesta cambra un gir copernicà, ni tan sols un cop de timó. És per això que ha presentat tot un seguit d'esmenes a l'articulat del Projecte de llei. No contribuirà..., segur que no seran acceptades i això no prosperarà, però no millorarem així, no acceptant-les, no modificant-les, i no incloent la filosofia que també en Farrés explicitava i que s'ha reiterat en aquesta cambra al llarg de tot l'any, no es contribuirà a incrementar l'eficàcia de les activitats municipals i, per tant, l'atenció als ciutadans.

Per tant, d'alguna forma, voldríem que aquesta intervenció, que demana el retorn del pressupost de Governació, fos realment un torn de reflexió de la mateixa consellera. No anem pel bon camí; no anem pel bon camí perquè hauríem de considerar que la Generalitat és més àmplia que el Govern de la Generalitat, que abasta els ajuntaments, que, en definitiva, el protagonista de la història d'aquesta Administració ha de ser el ciutadà i el servei al ciutadà, i que aquest ciutadà – que en podríem dir, si em permeten el símil, client de l'Administració pública – té dret que els pressupostos atenguin les seves necessitats, si convé fins i tot més en un moment en què la crisi, d'alguna manera, el condiciona.

Senyora consellera, jo crec que en l'Escola de Policia Autònoma –l'Escola de Policia de Mollet–, en la protecció civil, en el tema de la seguretat viària, en el tema de la política que el Departament de Governació ha de fer sobre el territori en contacte amb els ajuntaments, en tota aquesta sèrie de polítiques cal que es replantegi la seva política, cal que no frustri aquelles esperances que vam obrir fa poc, quan la van nomenar; la seva capacitat de diàleg també hauria de permetre que la seva capacitat de presentar un pressupost en aquesta cambra hagués tingut un estil, unes característiques que l'haguessin singularitzat. Massa continuïtat, disminució..., en definitiva, la mateixa ineficàcia de sempre. Per tant, poc podem avançar que hi hagi realment un bon Departament de Governació que estructurï l'administració del territori i afavoreixi aquelles administracions que, per caràcter constitucional i pel nostre Estatut, tenim també una corresponsabilitat i tenim també el dret del respecte a una autonomia potenciada des del nostre propi Govern.

Espero que aquesta intervenció els faci reflexionar. No en tinc massa esperances, perquè ja dic que és una reiteració de la de l'any passat, però m'agradaria que veiessin, els senyors diputats i les senyores diputades, que el que ens mou, a l'oposició, a presentar aquesta posició davant del pressupost de la Conselleria de Governació és la voluntat de servei

a Catalunya, la voluntat de servei als ciutadans. I els hauria de cridar l'atenció la coincidència dels grups de l'oposició en els plantejaments que els fan per a la correcció dels seus pressupostos; donada l'experiència, a més, dels grups, en la política diària a Catalunya, caldria que la tinguessin en compte.

Moltes gràcies per haver-me escoltat, i espero que els faci reflexionar.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Siurana. Esmena 494, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya: té la paraula el diputat senyor Morera.

El Sr. MORERA: Senyor president, senyores i senyors diputats, acumularia, abans de res, senyor president, l'esmena que fa referència a l'Escola d'Administració Pública amb l'esmena al Departament mateix.

Esquerra Republicana de Catalunya presenta de nou esmena a la totalitat dels pressupostos de Governació per demanar-ne el retorn al Govern, per entendre que les deficiències –i jo diria que les llacunes– que hem denunciat any rere any persisteixen, en general, inalterables. Per al pressupost de l'any vinent tenim que es preveu un creixement pressupostari d'un 1,5%, mentre que per a l'any en curs, respecte al 92, va existir un increment del 9,8%. Ens trobem, per tant, amb un Departament on les restriccions pressupostàries generals es noten més, per no dir en el que més. D'aquesta manera, no hi ha grans innovacions, sinó que se segueix una línia continuïsta, i diria fins i tot involucionista, com ho demostren el rebaix d'un 3% i un minso increment del 0,2% en les transferències corrents i de capital, respectivament, i l'augment en despeses diverses del Gabinet del Conseller i la Secretaria General. Les úniques novetats remarcables són les inversions per al condicionament del local de Chartreuse, de Tarragona, i l'adquisició de l'edifici del carrer Àvila. Pel que fa al primer, és curiós comprovar que el que havia de ser la gran seu de la Delegació del Govern i dels mossos d'esquadra i bombers..., tenim ara –fins i tot després d'editar-se un llibre que ho explicava– que les peculiaritats del mateix edifici no permeten habilitar-lo com el projecte inicial, sinó que ara sembla que es podria destinar a algunes dependències de la Universitat Rovira i Virgili.

Les objeccions del meu Grup són, jo diria, a la totalitat del Departament, però voldria posar èmfasi en seccions determinades i, sobretot –com al final es veurà–, en la Direcció General d'Administració Local.

Pel que fa a la Direcció General de Funció Pública, ja en parlarem en l'esmena a l'Escola d'Administració Pública.

Del pressupost de prevenció i extinció d'incendis, hem de dir que se'n desprèn una falta real de model propi; hi manquen les previsions necessàries per afrontar la voluntat de constitució d'un cos competent i professional; hi falta també una inversió en noves instal·lacions, i, sobretot, com ja s'ha dit i han determinat altres diputats, no es dona solució a conflictes –diputats d'ahir, em sembla recordar– amb ajuntaments, i en especial amb els ajuntaments de Reus, Tarragona i –em sembla– Lleida.

Del pressupost de la Direcció General de Seguretat Ciutadana, hem de seguir dient –malauradament, i com en el cas dels bombers– que hi trobem a faltar –malgrat que el marc legal..., que en el cas dels bombers es plasmarà en l'aprovació de les respectives lleis– un model, en aquest cas, de seguretat pública de Catalunya. Tenim que en aquest exercici pressupostari, i possiblement en el vinent, es produirà –malgrat que algunes informacions podrien indicar el contrari– un desplegament pel territori de Catalunya de la Guàrdia Civil i la Policia Nacional, mentre que la policia de Catalunya, els Mossos d'Esquadra, es destina quasi exclusivament a la vigilància estàtica, tant de presons com de dependències de la Generalitat. Aquests pressupostos, els del 1994, haurien de preveure l'inici d'una dinàmica contrària.

Però és en el tema de la divisió administrativa i política de Catalunya i en el finançament municipal i en el tema municipal en general on el nostre Grup vol posar especial atenció. Del 1987, amb l'aprovació de les LOT, fins a avui, pel que fa al paper de les diferents administracions de Catalunya en la divisió administrativa de Catalunya, no hi ha hagut cap novetat; algunes transferències de les diputacions a la Generalitat, que no han tingut un contingut, podríem dir, massa important ni massa decisiu. És interessant..., en tot cas, seria bo conèixer-ne les expectatives pel que fa al Govern; en tot cas, en aquests pressupostos no s'hi detecta. Si d'alguna cosa serveixen els pressupostos..., no s'hi detecta una voluntat política; al contrari, perquè, pel que fa a les delegacions territorials de la Generalitat, es mantenen els mateixos paràmetres, es mantenen les mateixes dotacions pressupostàries. Per tant, tenim que es desprèn d'aquests pressupostos de la Generalitat una divisió administrativa i el paper de les distintes administracions de Catalunya –i de Catalunya– exactament igual que els que hem tingut fins ara. Sembla que allò que s'havia de decidir a Madrid, de moment, encara persisteix exactament igual i no hi ha modificacions substancials.

Però, en qualsevol cas –ja els ho he avançat al principi–, pel que fa a Esquerra Republicana –i és precisament que aquest any pujo jo a aquesta tribuna a demanar el retorn al Govern del pressupost de Governació, i no el company senyor Josep Lluís Carod-Rovira...–, les principals objeccions que presenta Esquerra Republicana són en el tema local, en el tema municipal, i concretament, pel que fa als pressupostos, la Direcció General d'Administració Local.

A l'inici dels pressupostos o, en tot cas, de l'explicació dels pressupostos, s'indicava que aquests mantien una línia per fer front, bàsicament, a la crisi econòmica que afecta el país. Per tant, hi havia o hi ha diferents departaments que han vist modificades –en línies generals, ampliades– les seves dotacions pressupostàries per anar dirigides o per poder fer front a aquesta crisi general que afecta el país. Però a Catalunya hi ha una altra crisi –en tot cas, una crisi paral·lela i d'un abast diferent, però d'unes conseqüències molt importants–, que és la crisi municipal. I hem de dir, igual com s'ha dit ja anteriorment, i com han dit els companys que m'han precedit en la paraula, que aquesta crisi municipal no

té reflex o no té voluntat per part del Govern de modificar-se, de millorar-se o d'anar a millor i de poder-se transformar en una situació molt més bona. No n'hi ha absolutament cap indicatiu, no hi ha absolutament cap novetat.

Esquerra Republicana, pel que feia als pressupostos d'enguany i pel que feia a les esmenes a l'articulat, i a diferència d'anys anteriors, va recollir totes les esmenes que hi van adreçar la Federació de Municipis i els diferents grups parlamentaris. El fet que pràcticament cap pogués passar finalment va fer que el nostre Grup no pogués defensar la seva coneguda línia municipalista pel que fa a les esmenes a l'articulat. En tot cas, aprofitarem –perquè també creiem que és el lloc adequat– per defensar la nostra línia municipalista i, sobretot, defensar un millor i un paper molt més interessant dels ajuntaments de Catalunya que no el que estan o poden fer en aquests moments.

Fent un repàs ràpid i puntual de les partides més importants de la Direcció General d'Administració Local, tenim que en la majoria, sobretot –ja ho he avançat d'antuvi–, no hi ha grans modificacions. Per exemple, pel que fa al Fons de cooperació local de Catalunya, que evidentment segueix dotat només per als consells comarcals, dues grans objeccions. Una ja l'hem dita, la diu pràcticament tothom, no m'hi vull fer especialment pesat: la manca de dotació del Fons de cooperació local per als ajuntaments. Dir, en tot cas, que nosaltres –a diferència d'alguns diputats d'aquesta cambra, que també es caracteritza per tenir una vessant i una formació municipalista molt important–, nosaltres no ens alegrem de la sentència del Tribunal Constitucional pel que fa a la impossibilitat que la Generalitat de Catalunya pugui distribuir els diners de les transferències que vénen de l'Estat o de les participacions municipals en els pressupostos de l'Estat. Nosaltres hem de dir que aquesta sentència no ens ha alegrat gens ni mica. Entenem aquest o aquests diputats que se n'han alegrat perquè per a ells –i potser, en part, potser també per a nosaltres– això indica o hauria d'indicar que ja no hi ha motivacions de la Generalitat d'impedir un any més la dotació del Fons de cooperació local de Catalunya per als ajuntaments. Sigui com sigui, nosaltres, no alegrem-nos d'aquesta sentència, entenem –i sentències a part– que aquest any sí –l'any passat també, però aquest any sí, i sobretot l'any que ve encara més–, ja no podrem trobar absolutament cap excusa, ja no hi ha cap motiu per no dotar aquest Fons de cooperació local. Que podríem discutir-ne el contingut? En tot cas, en podríem discutir l'abast, la dotació pressupostària, aquest és un altre tema, però nosaltres entenem que, tenint en compte la crisi dels ajuntaments, la crisi municipal –i la crisi, també, dels consells comarcals; tot s'ha de dir, que ara hi farà especial referència–, ja no hi ha més excuses que valguin, ja no hi ha motius especials per no dotar-ho, i, en tot cas, la Generalitat també hauria de pressupostar, en els seus pressupostos, la participació dels ajuntaments en els ingressos de la Generalitat.

En qualsevol cas, i pel que fa a l'altre aspecte del Fons de cooperació local de Catalunya, dels consells comarcals, a nosaltres ens sembla que hi ha un error, hi ha un error arit-

mètic que ja vam dir al seu dia –i jo no vaig poder-ho dir a la Comissió de Governació, quan es van debatre les esmenes a l'estat d'altres i baixes–, pel que fa a la dotació del Fons de cooperació local de Catalunya als consells comarcals. En la memòria de subvencions es diu que, per mantenir, en tot cas, el mateix nivell de recursos dels consells comarcals, s'hauria de dotar o s'hauria de mantenir un 5%, o hauria d'haver-hi un augment del 5% respecte a l'any passat. Nosaltres, jo ho he comptat i algun altre company ho ha comptat, i no arriba ni tan sols al 5%. O hi ha un error o, en tot cas, una altra partida que hi ha, pel que fa als consells comarcals –que és nova, que és de 200 milions–, la suma de les dues, s'hauria d'entendre o d'interpretar que significa aquest augment del 5%. En qualsevol cas, en el que sí que estem radicalment en contra –i em sembla que, quan vam presentar aquella interpellació, l'altre dia, referent als consells comarcals, jo ja vaig dir-ho– és que un 3,5% o un 5% més d'augment, sigui com sigui..., per nosaltres, la dotació que finalment tenen els consells comarcals, de transferències incondicionades –que és l'única que tenen– és absolutament irrisòria –és absolutament irrisòria. Dotar de 2.983 milions de pessetes el Fons de cooperació local per als consells comarcals, a quaranta-un consells comarcals, és, a hores d'ara, una partida absolutament insuficient i que aboca els consells comarcals a allò que, malauradament, volen forces polítiques de Catalunya que no creuen en els consells comarcals, és a dir, abocar-los, senzillament, a una tasca de persistència o de manteniment o, en tot cas, de letargia, pel que fa a les seves activitats, però no de permetre'ls encarar un futur o de permetre'ls tenir una activitat important i cada vegada més interessant en el territori català. Sigui com sigui, nosaltres denunciem això, i una de les nostres principals objeccions és aquesta.

Altres objeccions, per exemple, que també fan referència als consells comarcals –ja vam dir-ho al seu dia– és l'escassa dotació, també, que es fa per subvencionar l'elaboració dels PAC, que segueix essent de 100 milions de pessetes. Aquesta és una partida que no ha tingut augments, segueix essent exactament la mateixa, quan l'elaboració dels PAC –i ja vam dir-ho al seu dia– és absolutament prioritària i necessària als consells comarcals.

Hi ha alguna altra partida que es mou o que es manté absolutament inalterable, com és les subvencions als consells comarcals per a l'actualització d'enquestes sobre infraestructura i equipament local; es manté absolutament inalterable. I resulta que, aquestes enquestes, pel que en sabem en línies generals, encara van molt endarrerides, quan hauria de ser un tema absolutament prioritari pel que fa a la resolució, a la millora dels serveis mínims a Catalunya, i resulta que encara, a hores d'ara, i després de força anys de Generalitat i de tenir competències en Administració local, encara a hores d'ara no tenim actualitzada l'enquesta o, en tot cas, l'informe que digui quins són els serveis municipals bàsics i indispensables a Catalunya que encara no es compleixen, que, per cert, són moltíssims.

Pel que fa al PUOSC, nosaltres entenem que, malgrat els avenços que han tingut respecte a exercicis anteriors, segueix essent insuficient. Però, en qualsevol cas, no és precisament d'aquelles partides que hi mantenim més objeccions, sinó que l'únic que diem és que hauria de ser més important; que, per a aquest any, havíem sentit alguns cants de sirena pel que feia a la possible incorporació –o bé en el mateix PUOSC o en una altra partida, però em sembla que era en el mateix PUOSC– pel que feia a la subvenció d'urbanitzacions de Catalunya, sembla que finalment això no s'ha produït i que uns 600 milions que aquests cants de sirena podien anunciar, doncs, la veritat és que tampoc han tingut reflex en aquests pressupostos, pel que fa al Departament de Governació.

I l'última partida, que ja se n'ha fet esment aquí per part del diputat Farrés, una partida, una perla –podríem dir-ne pressupostària, no només del Departament de Governació sinó a nivell ja de pressupostos de la Generalitat, és la partida que es dedica –inalterable i que ara he pogut conèixer, entre altres coses perquè no vaig poder participar en el debat en Comissió de les esmenes– al «Foment de la fusió de municipis» que sembla que no només s'ha mantingut com en altres anys, sinó que s'ha retallat i s'ha abaixat.

Bé, el que podem dir –que ja ho he dit moltíssimes vegades, jo diria que en una gran part d'intervencions que he fet des d'aquesta tribuna– és que no entenem, no entenem gens ni mica la política de la Generalitat pel que fa al mapa municipal català. No l'entenem, entre altres coses, perquè no n'hi ha; és així de clar. Hi ha unes obligacions que emanen de la legislació municipal i dels reglaments que fan referència a aquesta legislació general, que comporten –jo diria– unes obligacions per part de la Generalitat, pel que fa a una actuació decidida en el mapa municipal català. Si resulta que es pressuposten només al voltant de 30 milions de pessetes, els puc assegurar que el mapa municipal català, pel que fa a una racionalització d'aquest mapa, és absolutament impossible. Això vol dir, en paraules planes, que la Generalitat no té cap voluntat de modificar aquest mapa –en definitiva, que és el que interessa a tothom–, d'intentar retallar les despeses corrents; el fet que hi hagin tantes administracions vol dir que es disparen les despeses corrents a Catalunya, pel que fa a l'aspecte municipal.

No hi ha voluntat: Esquerra Republicana no comparteix això; comparteix un criteri radicalment diferent pel que fa no només a fusió sinó a alteració de termes municipals, i això als pressupostos de la Generalitat no té absolutament cap reflex, no hi ha una partida suficient com per poder modificar –com s'ha fet a la resta d'Europa– el mapa municipal català, i, per tant, nosaltres hi presentem les nostres objeccions, les nostres esmenes perquè creiem que això no és, en tot cas, un criteri desitjable per a casa nostra.

Pel que fa a l'Escola d'Administració Pública, dir, molt ràpidament, que parlar avui d'Escola d'Administració Pública és, sens dubte, parlar d'un element que hauria de ser imprescindible per entendre l'Administració pública del Govern de la Generalitat, i, dissortadament –hem dit «hauria de

ser», ja que el que hauria de ser no és—, parlar avui de l'Escola d'Administració Pública és, doncs, parlar d'un element bastant decoratiu de l'Administració catalana.

La funció elemental de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya continua sense complir-se i, en definitiva, continuem sense un model clar de com s'han de nodrir de bons professionals els diferents estrats administratius del nostre país. Continuem amb els problemes endèmics de sempre i el pressupost per al 1994 no aporta gens de llum al tema. La descentralització de les activitats i de la mateixa escola continua essent un repte pendent; la validesa i efectivitat de l'Escola encara és qüestionada; com sigui que el pressupost de 1994 no ens ha demostrat cap línia d'actuació nova, hem presentat aquesta esmena a la totalitat.

Per acabar ja, senyor president, dir que, pel que fa tant a l'Escola com al pressupost del Departament de Governació, a Esquerra Republicana, un any més, l'ha defraudat; entenem que la crisi dels ajuntaments catalans, el paper que han de jugar els ajuntaments catalans en la reconstrucció de Catalunya, en la reconstrucció nacional de Catalunya, en l'apaivagament de les deficiències socials, i la cohesió social a Catalunya és molt important, i que aquests pressupostos no recullen gens ni mica aquesta necessitat del món municipal català.

I és per això que demanem el retorn al Govern d'aquests pressupostos de Governació.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Morera. Esmena 499, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari havia presentat, com en exercicis anteriors, una esmena a la totalitat dels pressupostos de l'Escola de Policia de Catalunya. És aquesta —com saben els il·lustres i les il·lustres membres d'aquesta cambra— l'escola on té lloc la formació, l'especialització temàtica i sectorial i la promoció, l'ascens —els cursos de promoció, d'ascens de l'Escola— del conjunt de policies de Catalunya, tant els mossos d'esquadra com els policies locals.

La pregunta que, lògicament, ens hem de plantejar aquí, la pregunta que ens hem de formular és si aquesta formació, aquesta especialització, aquesta promoció s'hi produeix, a l'Escola de Policia, de manera adequada; si és aquesta la formació que convé al conjunt de policies de Catalunya; si és la que correspon, no només a les necessitats de la societat catalana, sinó sobretot i de manera particular, si aquesta formació és la que correspon a les funcions que després, a l'hora de la veritat, fent la realitat de policia al carrer, exerciran aquests policies.

No sembla que allò que falli sigui, precisament, la formació, en l'Escola de Policia de Catalunya, sinó, sobretot, les funcions posteriors que els aspirants a exercir de policia hauran, després, de desenvolupar.

Existeix, al nostre entendre, un divorci real entre allò per al qual són formats els agents, els policies de Catalunya, i allò que acaben fent finalment. El model de l'Escola de Policia de Catalunya, el model per als mossos d'esquadra i les policies locals, tot i els esforços reals per donar-los en tants aspectes una formació de primera, els condemna pel context polític actual, a fer, tot i la voluntat de policia de primera, de policia de segona. Una policia auxiliar, subsidiària, en el millor dels casos complementària dels cossos i les forces de seguretat de l'Estat, gràcies, entre altres coses, a la Llei del mateix nom, presentada pel Grup Socialista, al seu moment, a Madrid i amb el vot entusiasta i favorable del Grup de Convergència i Unió.

Quan hi ha tants i tants agents i comandaments de la policia de Catalunya amb la voluntat, la vocació i la preparació per exercir de policia integral, amb conviccions modernes i democràtiques arreu de Catalunya, és una llàstima que el marc legal no els permeti de dur a terme, amb plenitud, aquestes funcions.

La formació humanística que reben, la formació tècnica, la formació especialitzada, la formació professional, en definitiva, no és, potser, una frustració enorme per acabar fent de vigilància estàtica a les garites de tots els centres penitenciaris de Catalunya? Calen, de veritat, nou mesos de formació bàsicament per a això? Fan falta deu anys de Mossos d'Esquadra per acabar vigilant presons, i no és això, potser, el resultat d'un fracàs i la prova, alhora, d'una dimissió i una renúncia política?

L'única substitució *real* dels cossos i forces de seguretat de l'Estat s'ha produït, precisament, aquí, a les presons. Vostès han fet, però, membres del Govern, i membres del Grup Parlamentari que li fan costat, vostès han fet, però, el desplegament al revés: han replegat, han reduït, han tancat els Mossos d'Esquadra a les presons de Catalunya. I en comptes de donar-los més funcions els n'han reduïdes a la pràctica, perquè no les poden atendre pel potencial humà de què disposen. Preguntin als seus agents de Lleida, de Tarragona, de Girona, dels llocs on alhora fan vigilància a centres penitenciaris, fins a quin punt han reduït en el conjunt de la societat les seves funcions.

Replegant els Mossos han permès, però, que es desplegui la Guàrdia Civil, perquè els centenars de membres d'aquest cos, que fins ara vigilaven les presons, ara sí que fan de policia de veritat arreu de Catalunya. L'única substitució és aquesta i ha estat una substitució, ben mirat, a canvi de res.

Què s'ha fet, per exemple, d'aquell acord del Parlament de Catalunya del desembre del 91, sense cap vot en contra, que reclama per a la Generalitat, com en el període de la Generalitat republicana, les competències d'ordre públic i seguretat, el comandament directe sobre els cossos policials de l'Estat?

Hem dit en alguna ocasió que hi ha a l'Estat espanyol tres models policials, amb un to irònic indiscutible: el model policial real —el dels cossos i forces de seguretat de l'Estat—, el model policial gallec —la policia nacional amb gaita— i el model policial català, que es caracteritza, precisament, per la manca de model.

Fins i tot, àmbits en els quals semblava que els Mossos d'Esquadra havien ja desplegat una part important de la seva activitat gairebé en exclusiva, com és l'àmbit de menors, això no ha significat que els altres cossos fessin desaparèixer les seves brigades respectives.

Estem convençuts que la Generalitat ha d'assumir, si vol realment ser l'autoritat a tots els nivells, l'autoritat democràtica a Catalunya, la plenitud de funcions. Però no acabem d'entendre com es poden demanar noves funcions, noves competències en aquest àmbit sense disposar del potencial humà per dur-les a terme, perquè aquest potencial humà està en aquests moments fent vigilància estàtica en un altre lloc. Deu anys de Mossos, nou mesos de cursos per acabar a la presó és un balanç ben trist.

L'Escola, però, ha de donar formació bàsica de tot allò que voldríem que fossin i que fessin els Mossos d'Esquadra però també de tot allò que acabaran fent, per evitar més frustracions. L'Escola ha de donar a les policies locals els cursos i la formació més adequats a les necessitats dels municipis, sobretot dels més petits, i això vol dir que ha de donar cursos adequats de policia de circulació, de policia administrativa, de policia assistencial; cursos útils, doncs, per a la feina de policia de cada dia, en el conjunt de pobles, de ciutats i de comarques. I això exigeix —com ja ha estat demanat aquí— una veritable descentralització territorial, pensant també en altres modalitats, potser no previstes fins ara, com la formació no presencial, com la formació intensiva, com la formació concentrada en determinats períodes concrets de temps per a certs aprenentatges bàsics i comuns, i, fins i tot, per a certes especialitzacions. I això, òbviament, per les dificultats que representa per als municipis prescindir dels seus policies locals per llargs períodes de temps, ja que d'aquesta forma desatenen les seves funcions bàsiques. L'Escola ha d'assumir, doncs, la diversitat de situacions, de circumstàncies i de necessitats sense reduir, però, la formació bàsica.

Les despeses de matriculació, de manutenció, de trasllat dels policies locals a l'Escola de Policia són també costoses per als municipis i caldria pensar a enfortir el suport de la Generalitat als ajuntaments per fer front com cal a aquesta despesa.

L'Escola ha d'incloure i impulsar els cursos de funció policial en el medi rural, un àmbit on comença a haver-hi presència real i expectatives immediates de desplegament en algunes comarques i que és demanat per alguns sectors de la nostra societat. Les referències a les insuficiències enormes en l'àmbit de la coordinació de les policies locals serien tan tradicionals de cada any que per això ens estem de repetir-los-les.

El panorama policial a Catalunya és un reflex perfecte del seu panorama polític. Fer comparacions amb el nivell de competències del País Basc és, per conegut, innecessari. Deia el president Terradellas que «A Catalunya començaria a haver-hi poder polític el dia que tinguéssim» —deia ell— «la caixa i la Guàrdia Civil». No cal dir que, pel camí que anem, amb aquest Govern i amb aquesta majoria, ni

caixa, ni faixa, ni Guàrdia Civil. Que no sigui per molts anys.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Carod-Rovira. Torn en contra? (*Pausa.*) Senyor Gavín, té la paraula.

El Sr. GAVÍN: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, perdó, excusin l'estat de la meua veu, si és que no sona prou bé. I passaré a fer el torn en contra de les esmenes que corresponen al Departament de Governació, excloent l'Escola de Policia i la d'Administració Pública, que les farà el company Carles Campuzano.

Em dedicaré a fer, doncs, aquest torn en contra; torn en contra que aquest any serà un torn en contra en el qual es podrà parlar, perquè així s'ha fet en la presentació de les esmenes, dels pressupostos de Governació en un sentit més ampli, i no ens centrarem més en el tema del finançament municipal, que també ha sortit perquè és un tema important, perquè aquest debat es va poder fer amb més intensitat i amb un contradictor de molta més talla que jo mateix, doncs, en el debat de l'articulat, en què hi havia moltes esmenes relacionades amb aquesta qüestió.

De tota manera —hi insisteixo—, la importància del tema permetrà que hi puguem fer una repassada, però, en tot cas, ens permetrà parlar de la resta del pressupost, doncs, que l'any passat, per exemple, va ser difícil de poder fer. I voldria començar, anuncio entre altres coses que faré un repàs general de tot el pressupost de Governació, que incrementa, té un increment global de l'1,5% i que podrem fer un respàs de les diferents partides, dels motius perquè pugen i dels motius perquè baixen segons quines altres, per intentar arribar a la conclusió de si aquest pressupost és realment tan dolent com s'ha explicat des d'aquí o no ho és. Evidentment, per a nosaltres no és tan dolent com s'ha dit aquí; molt al contrari, és un pressupost que mereix el nostre total suport.

Primera constatació que s'ha fet des dels diputats esmenants: és un pressupost similar al de l'any passat, és un pressupost que té les mateixes partides. Fals, té partides noves molt importants, però, en tot cas, és un pressupost igual que el de l'any passat, amb una filosofia general similar; el fet que hi hagi hagut un canvi de conseller no ha provocat un canvi dràstic de la política del Govern. Bé, permetin-me, amb molta simpatia, obvietats. Lògicament és un pressupost que té una continuïtat en relació amb la política dels altres anys, però que té les novetats suficients i les millores suficients com perquè sigui un pressupost que s'adapti perfectament a la situació d'aquest any. Jo —hi insisteixo— faré primer un repàs general, i mentre es fa aquest repàs intentaré contestar algunes de les qüestions que ja han anat sortint fins ara.

Aquest pressupost, que puja un global d'un 1,5%, pel que fa a les despeses pròpies del Departament, augmenta en un 2,51; el capítol primer, efectivament, augmenta i, efectivament, em reafirmo que augmenta per a les noves formacions de mossos d'esquadra; després tindrem motius, doncs,

per detallar-ho. Les «Transferències a organismes autònoms» baixen i, per tant, doncs, després tindrem temps de discutir el perquè, i les «Transferències a ens locals» pugen bastant més que no pas el que puja el global del pressupost.

Les «Transferències corrents a ens locals» augmenten un 2,8 degut a l'augment del 3,5 del Fons de Cooperació Local, en part, i les «Transferències de capital» augmenten un 5,5%.

Després també tindrem la possibilitat de desglossar aquestes partides i justificar aquests augments, però ja d'entrada manifesto la coherència d'aquest pressupost en el sentit que fa un esforç màxim de contenció de la despesa corrent i de la despesa de funcionament, en general, i que procura el màxim increment per a aquelles partides, com per exemple les de transferències als ajuntaments, que tenen una importància superior i que han de respondre a un problema de gran gravetat com és el del funcionament dels ajuntaments.

I aquí voldria afegir un comentari. A mi, quan he estat escoltant els altres oponents, m'ha donat una mica la sensació que perdia la coherència, el debat de pressupostos. Jo he defensat diversos departaments de la Generalitat en diversos anys que sóc diputat i, per tant, des de la visió de diferents departaments, m'ha semblat que he intentat sempre ser fidel a una visió del pressupost com a conjunt. Els pressupostos responen a unes necessitats i a unes problemàtiques concretes. Dic això perquè quan he escoltat els que han presentat les esmenes, un tenia la sensació que la coherència de les explicacions era molt feble; que quan toca parlar de crisi, doncs, aquí utilitzem l'argument de la crisi per qualificar o desqualificar tot allò que convé. Quan toca parlar de la SEAT o de la crisi industrial o de determinades empreses concretes serveix per qualificar o desqualificar tot allò que convé –parlo de pressupostos inclosos–, i compte que parlar de problemàtica d'ajuntaments llavors ens serveix per qualificar o desqualificar el pressupost.

Ho dic perquè aquella incoherència que se li ha volgut fer valdre a aquest pressupost en el sentit que baixen algunes partides no és tal incoherència. Evidentment hi ha moltes partides que baixen, i hi ha moltes partides que baixen perquè en un any de crisi i en un any de contenció pressupostària el Departament de Governació fa aquest esforç de contenció pressupostària. Si els sembla que són massa genèric, no es preocupin, que entrarem a les coses concretes, però, en tot cas, en un any de crisi i amb un pressupost de restriccions pressupostàries, el Departament de Governació aplica aquestes restriccions pressupostàries en la immensa majoria de casos en què són possibles d'aplicar.

Per tant, doncs, i anant al detall d'aquestes diferents partides, faríem un repàs, per exemple, a la Secretaria General; la Secretaria General, que, així com en alguns aspectes s'ha criticat l'excessiva contenció del pressupost, aquí es critica l'excessiu augment de la Secretaria General, del pressupost de la Secretaria General, argumentant que no hi ha una política coherent i que no hi ha, doncs, una línia política consistent. Jo voldria explicar que aquest increment de Se-

cretaria General –és el 13,98, globalment entès– ve motivat no perquè aflorin dèficits –que no afloren, al Departament de Governació ni al seu pressupost–, ni per totes aquestes qüestions que s'han comentat, sinó, per exemple, per una segona anualitat de l'edifici dels Mossos d'Esquadra a Barcelona –suposo que han pogut veure que implica 634 milions de pessetes–, com per exemple una partida d'equip tècnic i mobiliari del Plaseqta –del Programa de risc químic–, que suposa un increment de 460 milions de pessetes, partida, doncs, que s'incrementa a conseqüència dels acords que hi ha hagut respecte a protecció civil i respecte a aquests mateixos plans; un increment també important respecte als programes de recolzament i la ubicació única del nucli de comunicacions, del Cecap, per tant, és a dir, una partida de seguretat que està inscrita dins la Secretaria General. Per tant, partides que provoquen, partides que, evidentment, no poden disminuir, que tenen un augment justificat per aquells motius que acabo d'explicar i que fan que el pressupost de la Secretaria General augmenti per sobre del que és habitual.

Direcció General d'Administració Local. En la Direcció General d'Administració Local ens trobem un increment del 4,61%, que en part ve motivat –també com he dit abans– per l'augment del 3,5 dels Fons de Cooperació Local, per un altre augment del 3,5 del PUOSC, partides –hi insisteixo– que pugen per sobre de la mitjana de l'increment del Departament, i per a la creació d'una nova partida –ja surt una nova partida. Eh?, aquí s'ha dit: «escolti'm, aquí no hi ha cap partida nova». Doncs, miri, ja en surt una, una nova partida per a un programa, creació d'un programa comarcal de millora de serveis i equipaments municipals, que té un volum de 200 milions de pessetes.

Per tant, doncs, rebatre un altre d'aquests primers aspectes de polèmica, de dir que en aquest pressupost no hi ha cap partida nova; sí que hi és i, per tant, si vostès se'l miren, el pressupost, amb una mica de detall, la trobaran.

Dins d'aquí, si em permeten, també hi ha una altra partida nova, que resulta que tampoc no l'han trobat els proposants de les esmenes a la totalitat, que és una partida –ja referits al finançament municipal– que fa referència als possibles acords de finançament dels deutes dels ajuntaments. És una partida que, evidentment, pel seu volum potser no és significativa, però sí que ho és pel fet que hi ha uns acords que el Govern de la Generalitat manifesta amb l'obertura d'aquesta partida, que estan al damunt de la taula, respecte al finançament d'aquest deute, i que està per veure si és que hi ha altres administracions que estan disposades a fer aquest esforç. De moment no s'ha vist i, per tant, s'haurà de veure si la mateixa voluntat que ha ofert el Govern de la Generalitat també s'oferirà per part d'altres institucions.

Respecte a la Funció Pública, la Direcció General de la Funció Pública, hi ha un increment del 4,69%, fonamentat sobretot per la dotació de l'ajut del menjador, dotació de fons d'acció social, és a dir, per a estudis, per a guarderia; estudis interdepartamentals en matèria de personal, dimensionaments de plantilles, planificació d'activitats, etcètera,

que fan que dins de la contracció pressupostària aquest pressupost ens doni aquestes xifres.

La Direcció General del Joc i Espectacles, efectivament, té una baixa molt important –ja s'ha dit. Quines competències ha de fer la Direcció General de Jocs i Espectacles amb una baixa tan important del seu pressupost? Exactament les mateixes, la baixa del pressupost entenem que és un gran avenç en tant que aquest conveni amb el Laboratori d'Assaigs per a homologació, a partir d'ara, el que es pretén és que sigui el mateix sector el que pagui el servei d'homologació de les màquines de joc. I, per tant, doncs, disminució del pressupost, molt positiva segons el nostre punt de vista, que cobreix els objectius perfectament d'aquesta part que ha disminuït, que era l'homologació, l'acord del Laboratori i, en tot cas, continuar fent exactament les mateixes funcions que fa ara, que són prou importants i prou necessàries.

Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis. Aquí és, on –si m'ho permeten– és cert que hi ha una disminució global d'un 3,05%. Aquí s'ha volgut fer una lectura d'això amb la qual no estem d'acord, per motius pressupostaris que jo ara explicaré, però aquí sí que és on jo no em permeto –si m'ho permeten–, no permetria cap frivolitat, precisament en aquests dies.

Hi ha un ponent, un ponent d'una esmena a la totalitat, que fins i tot ha dit: «Això hipoteca l'encara pendent constitució d'un cos competent i professional de bombers.» Són paraules literals que m'he pres la molèstia d'escriure i de prendre'n nota, perquè, més encara aquests dies, aquesta afirmació, o fer una certa broma amb això, doncs no es pot fer. No, no, senyor Farrés, no.

El cos de bombers, per sort de tothom, i no només gràcies al Departament de Governació, com és lògic, sobretot gràcies als professionals que el conformen, és un cos competent i professional de què el Departament està orgullós i tot el Govern també i el Grup que hi dona suport, i que aquests mateixos dies hem pogut veure com uns quants membres d'aquest cos han perdut la vida en un salvament, tal com feia esment el senyor Farrés, i que nosaltres des d'aquí volem lamentar aquestes pèrdues tan importants, i hem pogut veure també –si repassen la premsa– com companys d'ells també feien exactament el mateix, és a dir, jugar-se la vida com ho fan contínuament, per salvar, rescatar els cossos dels altres companys; com ho fan contínuament per a tots els ciutadans del país.

I, per tant, doncs, això, a part dels pressupostos, i si vol que entrem en els pressupostos, entrarem en els pressupostos i podrem analitzar, amb totes les inversions que hi ha previstes i les despeses que hi ha previstes, podrem arribar conjuntament a la conclusió que la immensa majoria de les inversions necessàries han estat ja fetes; que queden encara alguns parcs de bombers per realitzar o per millorar, que hi ha un pla plurianual previst per dur a terme aquestes inversions, que en tot cas són –si em permeten– més de manteniment, i també hi ha les partides necessàries per fer una renovació de maquinària i d'estris i de mecanismes necessaris per a mantenir un servei que ja per si mateix és molt bo.

I, per tant, independentment dels diners que s'hi puguin destinar o no s'hi puguin destinar –hi insisteixo–, millor no fer broma amb aquestes coses i millor no fer broma amb una gent que demostren, dia a dia, la seriositat del seu treball.

Direcció General de Seguretat Ciutadana. Aquí, doncs, ens trobem també una disminució del 4,85% i, doncs, aquí hi ha un increment important del capítol 1, d'això ja n'hem parlat, les promocions de mossos d'esquadra, i unes despeses de manteniment, a pesar de les noves competències que hi ha en alguns aspectes policials, etcètera, com pot ser la vigilància de presons, etcètera.

En tot cas, resumint, és un pressupost de contenció i, per tant, doncs, en un any de crisi en què tothom demana contenció i en què tothom reivindica la contenció de la despesa pública, el que no es pot fer és després pujar i criticar totes les partides que baixen, senzillament perquè baixen. És un pressupost de contenció sempre que ha estat possible i necessari; algunes augmenten pels motius que jo he explicat i, per tant, no reflecteixen aquesta contenció, d'altres no es poden contenir; la voluntat és augmentar-les, com és la del cas dels ajuntaments, en la qual –hi insisteixo– ens hem permès el luxe de, potser, no entrar-hi tan a fons, però sí permetin-me dir, a part d'això, que l'esforç de la Generalitat es demostra en el sentit que pugin molt més que el que puja el mateix Departament. Nosaltres tenim xifres, que jo evitaré de donar per no allargar el debat, que el conjunt de l'esforç de la Generalitat en tots els seus departaments, en transferències corrents i en transferències de capital, puja un volum aproximat de 60.000 milions de pessetes. I tinc les xifres necessàries com per demostrar que l'esforç en l'increment del PUOS de cada any hi és i es fa, i de com les altres administracions tampoc no el fan, aquest esforç. I si molt m'«apuren» –no ho faré, ho vaig fer l'any passat–, també tinc les xifres per demostrar que el problema del finançament dels municipis és un problema que no es pot atribuir a la Generalitat de Catalunya, ni exclusivament ni prioritàriament.

Això ho diu el mateix món municipal i ho diu aquests dies, quan s'està negociant la liquidació del 92 de la participació en els ingressos de l'Estat dels municipis i on es veu, doncs, que hi ha un regateig constant de diners i no hi ha possibilitat d'arribar a acords, i és la manera..., i són els fons fonamentals de finançament dels municipis. Aquest debat –hi insisteixo–, el vam fer l'any passat, es va fer a l'articulat, però jo ara en faig un esment especial perquè el portaveu socialista ha fet algunes afirmacions i, de fet, tota la seva explicació ha anat fonamentada en un principi general de la seva explicació, en el qual deia: «El Departament de Governació no és prou important en tant que no controla totes les competències que fan referència al món municipal; el Departament de Governació no soluciona el problema del finançament dels municipis; el Departament de Governació és un departament...» Perdó, perdonin que el meu estat de salut no em permet fer un gran discurs. El Departament de Governació, doncs –hi insisteixo–, com a línia argumental del portaveu socialista, era important o no ho era en funció que aixoplugava, resolvia, ajudava i es centrava en el món municipal.

Jo aquí tinc la temptació de repetir el debat –molt menys brillantment del que ho faria, evidentment, i del que ho va fer el senyor Escudé– quan les esmenes a l'articulat. El Departament de Governació ni és un departament que està exclusivament al servei dels municipis, ni és un departament que exclusivament ha de fer les funcions d'assistència, assessorament i coordinació del món municipal. Dóna la sensació que el que s'explica des de la tribuna –ho va fer el senyor Nadal i ho ha fet el senyor Siurana–..., que el Departament de Governació, doncs, i els seus pressupostos són o no són en funció, exclusivament, de la qüestió municipal. Això és el que se'n dedueix de la seva explicació, en la qual no s'ha parlat de bombers, no s'ha parlat de policia ni de seguretat ciutadana, no s'ha parlat pràcticament de funció pública, no s'ha parlat de la Gerència de Protecció Civil. És a dir, són serveis que depenen del Departament de Governació, que són molt importants i que, des del nostre punt de vista, s'exerceixen amb una gran eficàcia i que, per tant, no responen, lògicament, a la visió que s'ha explicat des d'aquí, del diputat socialista, però, en tot cas, sí que és un pressupost que nosaltres defensem com a bo.

Hi insisteixo, amb referència al tema del finançament municipal: en tot cas, la Generalitat fa un esforç creixent cada any per intentar ajudar a resoldre un problema que hi és i que és molt important i en el qual la Generalitat procurarà aplicar totes les solucions possibles. En aquest sentit, només vull afegir aquells 59.000 milions de transferències corrents i de capital de tot el Govern; els increments de PUOSC i els increments de les transferències pròpies de Governació; la partida de 200 milions per a serveis municipals a través de les comarques, i la nova partida del finançament dels dèficits municipals. Aquesta és la línia que nosaltres defensem, dins –hi insisteixo– d'un pressupost de crisi i en el qual penssem que es fa tot aquell esforç que els pressupostos ens permeten, si tenim en compte que és la mateixa Generalitat la que té un finançament absolutament insuficient.

Per no allargar-me i, probablement, per no quedar-me també sense veu, voldria dir, doncs, per acabar, que per tots aquests motius i intentant explicar una visió més global dels pressupostos d'aquest Departament, que penso que no s'ha fet en la defensa de les esmenes, manifesto que, en tot cas, el nostre vot serà contrari a l'adopció d'aquestes esmenes a la totalitat, i espero haver ajudat a explicar, encara que no n'estic massa convençut, que si això és així és perquè la coherència d'aquests pressupostos hi és; s'explica per aquestes partides i per aquests conceptes, en els quals s'han intentat prioritzar aquells aspectes més importants en un moment en què el pressupost s'havia de limitar a la mínima expressió possible, pels moments econòmics que tothom coneix i perquè tothom ho reclama així quan es parla en conjunt del pressupost, i, tenint en compte això i la continuïtat d'una política que entenem que té un servei i unes conseqüències i una eficàcia d'un bon nivell, nosaltres, doncs, votarem en contra d'aquestes esmenes a la totalitat. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gavín. El senyor Campuzano té la paraula.

El Sr. CAMPUZANO: Gràcies, senyor president; des de l'escó mateix. A vegades un té la sensació que en el debat de pressupostos s'està, una miqueta, al caprici dels diversos portaveus dels grups de l'oposició. Recordo que en el debat de l'any passat al voltant del Departament de Governació, per exemple, per part del Grup Socialista es va posar especial èmfasi en l'Institut Català de Seguretat Viària. Enguany hem vist que l'esmena a la totalitat a aquest Institut ha estat absolutament ignorada: o hem d'entendre que, vaja, que l'esmena es presenta per presentar o que, en tot cas, es comparteixen absolutament les propostes que es contenen en aquestes línies.

Enguany hem vist bàsicament dues qüestions que han centrat l'interès dels grups de l'oposició: l'Escola de Policia i l'Escola d'Administració. I creiem que, les intervencions al voltant d'aquests dos organismes, almenys algunes d'aquestes intervencions, m'atreuria a qualificar-les, almenys, de frívols, perquè es fan, a vegades, des d'un cert desconeixement del que són les activitats i els objectius d'aquests dos organismes.

Anem per pams. Respecte a l'Escola d'Administració Pública, dins les línies que el meu company Isidre Gavín ha defensat, pressupostàries generals, del Departament de Governació, hem de situar la política pressupostària de l'Escola d'Administració: de contenció en les despeses que podríem definir de manteniment i, fins i tot, de millora de la pròpia infraestructura, però de manteniment important pel que fa referència als aspectes de formació. No podem dir que l'Escola d'Administració Pública no sigui prioritzada quan, en un moment en què el Departament de Governació pateix una contenció molt important de la seva despesa, allò que constitueix el nucli essencial del que ofereix l'Escola es manté en els mateixos nivells, i que, a més a més, en funció de les esmenes que fins i tot el mateix Grup Parlamentari de Convergència i Unió va presentar en Comissió, sí que millora, i que, per tant, per exemple, allò que fa referència a les beques per poder accedir, per poder participar en les activitats de l'Escola, doncs, s'agumenta.

S'ha optat per un model de treball, des de l'Escola d'Administració, en col·laboració amb les universitats avui existents a Catalunya, i recordar-los-en només dos exemples: els màsters de gestió pública que es fan en col·laboració amb la Universitat Autònoma de Barcelona i amb la Universitat Pompeu Fabra; són clars exemples que estem treballant per un model d'Administració, per una definició d'uns continguts de formació per a la gent de l'Administració del nostre país, en col·laboració amb les universitats que avui existeixen. Algú podria dir –i crec que algú ho ha dit– que hauríem de fer, segurament, una universitat específica o pròpia; és un possible model; el model que s'ha optat, en tot cas, és el de la col·laboració amb les universitats avui existents, que ens sembla interessant.

Per altra banda, s'ha fet referència, per part del senyor Farrés..., dir: «Home, vostès fan aquesta baixa de la subvenció a l'Escola, però en canvi augmenta d'una manera molt espectacular una partida de funció pública per a estudis.»

Nosaltres entenem que el Govern necessita realitzar estudis horitzontals del funcionament de l'Administració, que vagin en línia de millora del mateix funcionament d'aquesta Administració. I entenem que, des d'un punt de vista de coherència pressupostària, en allò que fa, que li toca fer a la Direcció General de la Funció Pública, aquesta partida ha d'estar en aquesta Direcció General, i que, per tant, després caldrà veure quins són els estudis concrets que s'hi realitzen i les persones concretes a les quals se'ls encarrega, i aquí sí que ha d'existir, lògicament, una discrecionalitat per part del Govern, però entenem que és coherent que això estigui a la Direcció General de Funció Pública. I, a més a més, que aquesta partida sigui de les poques partides d'aquestes característiques que ha rebut un augment espectacular, creiem que demostra l'interès del Govern de la Generalitat per tal de millorar l'Administració del nostre país.

I dir, com a darrera qüestió en relació amb l'Escola d'Administració Pública, que, és clar, fent, per exemple, un repàs a les activitats previstes per al primer semestre de l'any 94 per part de l'Escola, hi han previstes 131 activitats, amb un total de 3.772 hores lectives, de les quals, d'aquestes hores lectives, per exemple, 1.591 es destinen a Administració pública en general; 1.092 es destinen a Administració específicament de la Generalitat; 262, específicament a l'Administració local, i 727, al món de la universitat. Creiem que l'Escola d'Administració està funcionant, que segurament, doncs, en moments de contenció pressupostària no podem donar un pas més endavant, que segurament faria falta, però que la línia està marcada, i que, en tot cas, en aquests moments entenem que, almenys pel que fa al conjunt de l'Estat, l'Escola d'Administració Pública de Catalunya és una escola amb el suficient prestigi.

Respecte a l'Escola de Policia, hi han hagut dues intervencions que s'han centrat molt específicament en aquesta qüestió: una intervenció del senyor Carod-Rovira, que nosaltres agraïm en la mesura que reconeix la vàlua del treball que es fa des de l'Escola de Policia de Catalunya; el senyor Carod-Rovira ha introduït un debat que no és estrictament pressupostari, que és el debat al voltant del model policial. Com vostè sap, l'objectiu del Govern de la Generalitat, i per tant també l'objectiu del nostre Grup Parlamentari, és avançar cap a un model de substitució —que en tot cas aquesta és una qüestió que en els propers mesos hi anirem avançant—; un model de substitució i que de manera transitòria, evidentment, creiem que passa per un model de complementarietat; que això lògicament ha de ser el resultat dels acords que s'hi obrin amb l'Administració de l'Estat; que lògicament, amb el canvi del ministre, al voltant d'aquesta qüestió hi en aquests moments un cert *impasse* —qualsevol canvi de Ministeri retardarà segurament l'efectiva posada en marxa d'aquest model—; que properament tindrem oportunitat de discutir la llei que en aquests moments, doncs, el Govern té elaborada al voltant de la qüestió de les policies.

Però a mi m'agradaria matisar-li, almenys, dues qüestions: una, que difícilment hem pogut replegar la policia enlloc si abans no la teníem desplegada, i precisament el

desplegament es fa a les presons; no hi ha replegament enlloc —això, important. En segon lloc, hi ha hagut l'inici, també, d'un desplegament en el territori —recordem la Vall d'Aran i Osona, i crec que també a la comarca del Montsià—; que segurament estem en aquests moments lluny de quins serien en la situació ideal..., absolutament d'acord, i, quan vostè posava, feia esment de les deficiències aquestes, tant des del Govern crec que s'hi coincideix com també des del nostre mateix Grup Parlamentari.

I una qüestió molt puntual: assenyalar-li que en la previsió de cursos per a l'any vinent de l'Escola de Policia la qüestió de la vigilància rural està prevista, amb un curs que crec que començarà el mes de març, adreçat a policies locals de municipis d'aquestes característiques i també per als mateixos mossos d'esquadra.

Però, en tot cas, a mi em sembla que ens ha de preocupar la intervenció del senyor Siurana en relació amb l'Escola de Policia. Creiem que d'una escola del prestigi internacional de l'Escola de Policia de Catalunya no es poden afirmar coses tan frívols com que s'imparteix una formació de caràcter prussià. Jo, sense entrar a valorar si els prussians feien o no feien bé les seves tasques de formació de la policia —entre altres coses, perquè no les conec—, el que sí que he intuït és que en la referència als prussians hi havia un cert to despectiu, i nosaltres entenem que això d'aquí no respon a la realitat. Avui, l'Escola de Policia és una escola en col·laboració amb la majoria d'escoles prestigioses britàniques, franceses, alemanyes, i el seu director forma part d'organismes internacionals, on el seu assessorament és requerit. Per tant, no creiem que sigui positiu des de la tribuna del Parlament desprestigiar d'aquesta manera l'actuació de l'Escola.

Recordar-li que, d'alguna manera, les activitats de l'Escola..., tant la Federació de Municipis com l'Associació intervenen en la seva gestió a l'hora de definir els seus cursos. I que això d'aquí, a més a més, es fa d'acord amb les directrius en el seu dia marcades pel Parlament de Catalunya.

Recordar també que per part del Govern de la Generalitat al voltant de 250 milions són els diners que es destinen a subvencionar les policies locals; que existeixen ajuntaments de diversos colors que jo crec que en aquests moments n'estan contents, del que és el funcionament de l'Escola de Policia i la seva relació amb el món municipal; per exemple, l'Ajuntament de Reus, però també podria parlar-li de l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú, ciutat de la qual sóc ciutadà, o, per exemple, l'esforç que s'ha fet en el terreny de les policies locals, amb un desplegament importantíssim de policies aquest any, que és resultat d'una voluntat política d'un ajuntament, d'un ajuntament de Convergència i Unió i d'Iniciativa per Catalunya, i on, després de l'esforç, de la voluntat política de l'ajuntament, doncs, el desplegament de nous policies es veu damunt del terreny, i que, evidentment, la col·laboració amb l'Escola de Policia ha existit.

Que segurament hauríem de dedicar-hi més esforços..., en la resta, tots, segurament, és fàcil que ens hi poséssim d'acord, però, en tot cas, en funció de quines són les possibilitats pressupostàries amb les quals el Departament ha tre-

ballat, en un any de contenció, creiem que el que és essencial de les polítiques de l'Escola d'Administració i de l'Escola de Policia, que són aquelles polítiques destinades a treballar per bastir una Administració nacional catalana, creiem que són les possibles i les suficients. Per tant, anunciar també el nostre vot contrari.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Campuzano.

Passem a la votació de les esmenes a la totalitat al Projecte de pressupostos del Departament de Governació.

Vots a favor de la devolució?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han sigut rebutjades per 25 vots a favor, 52 en contra i 4 abstencions.

Senyors diputats i senyores diputades, la velocitat de creuer que portem en aquest Ple és de més d'hora i mitja per departament de la Generalitat. Tenint en compte que ens manquen dotze departaments, doncs, treguin vostès les conseqüències, sobretot senyors portaveus, respecte a la durada. En aquests moments ens queden vint hores de ple referent només al Projecte de pressupostos.

Passem al Departament d'Economia i Finances. Esmena 502, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya; té la paraula el senyor Fuentes. (*Remor de veus.*)

Silenci.

El Sr. FUENTES: Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, jo, seguint les indicacions de la presidència, intentaré hissar les veles i agafar una bona empopada per no estendre'm excessivament en el debat.

De tota manera, jo crec que hi ha tot un seguit de coses que forçosament s'han de dir amb relació a aquest Departament. He de dir per començar que, si m'ho permet la presidència, acumularé les esmenes 502, 504, 507 i 508; és a dir, la del Departament i els instituts corresponents, i faré una defensa global.

He de començar dient que el Departament d'Economia i Finances sempre presenta una certa dificultat d'ubicació a l'hora de plantejar l'esmena de devolució, perquè si analitzem les funcions i les responsabilitats del Departament, hem de veure que la primera i gran responsabilitat és, dins del marc de les limitacions estatutàries i constitucionals, l'ordenació de l'economia a casa nostra, i entrar en aquest aspecte seria tornar a repetir el debat ja general, el debat de totalitat dels pressupostos que ja s'ha fet en aquest Parlament; el president, i amb tota la raó, em podria cridar l'atenció per entrar ja en un debat que s'havia fet i, en qualsevol cas, en qualsevol cas, sens dubte, jo seria incapaç de fer-ho amb el nivell que ho va fer el president del meu Grup. Però, però he de dir que a aquestes alçades del debat nosaltres considerem que aquelles grans qüestions que van provocar la nostra esmena de devolució a la totalitat continuen vigents i, fins i tot, després de l'èxit de les nostres i d'altres esmenes, podríem dir que encara s'han agreujat; és a dir, aquests pressupostos no serveixen per resoldre la greu situació econòmica del nostre país, el problema fonamental de l'atur, la creació

d'ocupació, els serveis socials, etcètera. Però —hi insisteixo— aquest és element del debat general i aquest, també, és element del debat per a cada un dels departaments, que, naturalment, ja es va fent i continuaran fent els diputats corresponents del nostre Grup i, òbviament, els dels altres de l'oposició.

Però, hi ha una altra funció, hi ha unes altres funcions extraordinàriament importants que té el Departament d'Economia i Finances. El Departament d'Economia i Finances és el departament responsable, dins de la responsabilitat global, genèrica del Govern, però és el responsable més directe, precisament, de l'aplicació del pressupost. És el que té a càrrec, en funció del que preveu el mateix pressupost, el que preveu l'articulat del pressupost, el que preveu la Llei de finances públiques de Catalunya, el que preveu també l'Estatut de l'empresa pública de Catalunya, té la funció de tenir cura de l'aplicació del pressupost. Per tant, pot, intervé en la modificació del pressupost, en les transferències, en el finançament i en el refinançament, retencions de saldos pressupostaris, concessió de subvencions, adquisició d'immobles, execució de projectes, etcètera. És a dir que el Departament d'Economia i Finances, si després el pressupost queda, nosaltres entenem que queda absolutament desvirtuat en la pràctica mitjançant els mecanismes que s'introdueixen a l'articulat i la pràctica política del Consell Executiu, aquí, aquí, el Departament d'Economia i Finances hi té una gran responsabilitat.

I, tractant-se del pressupost que es tracta, tractant-se del departament que es tracta i encara que no és precisament quelcom que a mi m'entusiasmi especialment, però em veurà en l'obligació d'entrar a moltes xifres, a moltes xifres i percentatges, per veure com actua el Departament d'Economia i Finances; és a dir, tot això que nosaltres diem, si això ho podem demostrar amb números, amb percentatges. És evident que nosaltres no podem donar compte, ara, ningú pot donar compte, evidentment, de l'execució del pressupost de l'any que som, però sí que podem agafar què ha passat i veure què ha passat amb el pressupost de l'any passat i, fins i tot, ens podríem estendre a altres pressupostos. Però, només, només ens cenyirem a l'any passat i a alguns exemples molt característics que posaran en evidència la inutilitat, en molts casos, de discutir un punt o un milió de pessetes, o 10 milions de pessetes o 30 milions de pessetes en una partida, quan veiem, després, amb quina alegria —i aquí sí, senyor Escudé, que es pot aplicar l'expressió «alegria»— el Consell Executiu, amb quina alegria, sota la responsabilitat del conseller d'Economia i Finances, es modifica, es produeixen desviacions amb percentatges a primera vista inimaginables. En alguns casos, pocs, molt pocs, podran ser justificats; en altres casos la justificació serà més difícil, i en altres casos la justificació és absolutament impossible.

El pressupost de 1992, general, ja té una desviació del 22,35%. Però la partida, perquè aquesta és una partida que es va repetint a tots els departaments, es va repetint la desviació, la partida de «Productivitat i activitats extraordinà-

ries», és a dir, hores extraordinàries –per entendre'ns–, aquesta partida ja té una desviació del 42%. Nosaltres aquí discutíem l'altre dia sobre la possibilitat d'incrementar un punt o reduir un punt, augmentar una mica les despeses de personal o no i resulta, que és clar, estem discutint una cosa que després en la realitat, en molts casos, queda absolutament desvirtuada per la pràctica de transformar, sense cap mena de control del Parlament, els pressupostos.

Bé, el capítol segon patia ja una desviació del 14,25% –és evident que totes aquestes xifres me les han donat, com és natural, de les conselleries corresponents. A Governació les «activitats extraordinàries», és a dir, la productivitat i les hores extres, han tingut una variació entre el pressupostat i el realment utilitzat del 73,48%, del 73,48%; és a dir, què estem discutint, aquí?, què estem plantejant?, què estem debatent, si després això resulta que es dobla, es redueix a la meitat...? Vull dir que, sincerament, jo crec que moltes de les discussions que tenim aquí ens les podríem estalviar.

A lloguers, pràcticament un 20%. A dietes, un 30%. A Economia i Finances, és a dir, al mateix controlador dels altres departaments, aquestes activitats d'hores extraordinàries i productivitat, el 27,65%. Al capítol segon, el 35,70%. A dietes, el 22,14%. Al capítol sisè, el 41,72%. A Ensenyament, la partida d'activitats extraordinàries, productivitat i hores extraordinàries, la variació és del 87,64%, entre el pressupostat i l'efectivament gastat, la despesa efectiva de l'any 92.

Bé, jo no sé si val la pena que continuï amb tots els departaments, perquè a tots els departaments, a tots els departaments, no únicament aquestes partides que són molt significatives... Sanitat i Seguretat Social, per exemple, al capítol segon, el 38,68%. A Política Territorial exactament igual. A Agricultura també el mateix. I a capítol de Presidència, el 28%. Sempre, sempre, en tots els casos, apareixen la productivitat i les hores extres amb un increment del 16, del 17, del 20, del 25%. A Justícia; a Indústria i Energia; Comerç, Consum i Turisme; a Benestar Social: a tots i cadascun dels departaments.

Per tant, és clar, si en aquella funció tan important de l'ordenació de l'economia catalana, dins del marc –hi insisteixo– de les nostres limitadíssimes competències que ens concedeixen l'Estatut i la Constitució, la nota que hem de posar al conseller, a la Conselleria, al Departament és un deficient, per dir-ho amb els termes que s'utilitzen avui en l'ensenyament, no hi ha dubte que aquí segurament és del mateix ordre o potser encara pitjor.

Per tant, per a què serveix aquest pressupost? Aquest pressupost ha de servir perquè el Departament compleixi aquestes funcions, compleixi les seves funcions, i hem vist de quina manera les compleix; per tant, com podem donar suport a aquest Departament? I com podem entrar, seriosament –després de sentir això–, a discutir ara, home, si els 30 milions, més o menys, de les despeses corrents o de les transferències són o no significatius? Entre altres coses, entre altres coses perquè la reducció del Departament d'Economia i Finances, en la realitat, tampoc és certa, perquè hi ha un altre departament, que no és tal, però hi ha un altre

apartat que són les despeses de diversos departaments, allà on s'inclouen partides que després engreixen el pressupost d'Economia i Finances.

De tota manera, de tota manera, perquè no es digui que no faig referència a les xifres del Departament, no deixen de ser sorprenents algunes d'aquestes xifres; una de petita, però significativa: que es redueixi la de normalització lingüística. Home, a mi m'ha sorprès extraordinàriament, perquè en un moment en què ens estem plantejant –i nosaltres pensem que cal fer-ho– la reforma de la Llei de normalització lingüística, perquè no estem assolint els nivells que jo crec que tots plegats volem, que en aquests moments el Departament d'Economia i Finances rebaixi la partida de normalització, home!, això deu representar que en aquest Departament, doncs, ja estem assolint unes cotes, vull dir, que potser faran innecessària la reforma de la Llei; potser ho teníem mal entès això, potser ho teníem mal entès! Això contradiu el que hem estat debatent en aquest Parlament, en la Comissió de Cultura, en tots els àmbits, aquesta necessitat d'avançar en aquest procés.

Home, hi ha altres partides molt significatives, també sobretot quant a aquesta fórmula, aquesta fórmula de desvirtuar en la realitat aquests pressupostos. Per exemple, la productivitat, aquesta partida de la productivitat s'incrementa ni més ni menys que en un 60% –en un 60%–, però resulta que l'any passat va tenir una desviació del 29%. Aleshores –hi insisteixo–, què estem discutint, aquí?, que estem aprovant, aquí?, com es materialitza això, després? Això, el que ens demostra, des del nostre punt de vista, és que era i és, encara que no s'ha acceptat, absolutament imprescindible establir ja en l'articulat uns mecanismes de control parlamentari de la despesa de l'aplicació dels pressupostos perquè, en aquests, es produeixin aquelles variacions, que sens dubte s'han de produir, absolutament imprescindibles, raonables i extraordinàries; no que es modifiquin substancialment els termes i que l'extraordinari es converteixi en ordinari, es converteixi en la forma concreta i pràctica d'aplicar el pressupost.

He de dir també –i perdó, però sembla que aquests pressupostos, el debat de pressupostos realment ens està afectant la salut, a més d'un diputat, pel que he sentit abans; perdó, senyores diputades i senyors diputats. (Pausa.) He de dir també que hi ha una altra partida que potser no és extraordinàriament significativa, però que jo recordo que l'any passat, escoltant el senyor Bargalló, ell es meravellava que la Universitat Catalana d'Estiu tingués una partida tan petita, semblava que era tan petita que, pràcticament no es podia reduir, doncs, escolti!, s'ha reduït i s'ha reduït en un 20%, el famós 20% que ens deia el senyor Escudé que es redueixen totes aquestes partides; però, és clar, es dona la casualitat que era una partida que jo crec que, si ho rumien bé, potser les despeses de la tramesa costaran més que el que puja la partida, perquè ens queda reduïda a 120.000 pessetes per a aquest any.

No sé si val la pena que tornem a fer referència, tornem a reiterar el que ja hem dit moltes vegades –jo vaig dir-ho ahir

mateix— en relació amb els instituts, en relació amb la política, absolutament desastrosa des del nostre punt de vista —i he de dir-ho així—, de l'Institut Català de Finances, dels altres instituts, de la política d'aval i préstecs. I crec que la prova més evident no és —perquè ja ho han fet— que ara jo presenti aquí una llista d'empreses que han fet fallida, que no han pogut recuperar els avals, que han demostrat que aquests diners no s'han esmerçat en allò que calia, que és redreçar la nostra economia, potenciar-la, sinó que la situació que tenim a casa nostra jo crec que és una prova palmària i evident del fracàs d'aquesta política.

Per tant, i per acabar, senyores diputades i senyors diputats, jo crec que, malauradament, i en relació amb aquesta política econòmica, per a moltes —per a moltes— empreses de Catalunya —hi insisteixo, malauradament— aquest rigor que tant ens predicava el senyor Escudé en relació amb els pressupostos és, s'ha convertit en un autèntic *rigor mortis*.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Esmena 503, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya: senyor Pueyo, té la paraula.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, agruparíem conceptualment l'esmena 503, que correspon al Departament d'Economia i Finances; la 505, que correspon a l'Institut d'Estadística de Catalunya, i la 509, que correspon a l'Institut Català de Finances.

El Sr. PRESIDENT: Li ho permeto i li ho agraeixo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president, no esperava menys. També per dir que les mantenim amb ardidesa, però les donem per defensades totes tres.

El Sr. PRESIDENT: Encara li ho agraeixo més; moltes gràcies.

El Grup Popular té l'esmena 506: la senyora Arnalot té la paraula.

La Sra. ARNALOT: Senyor president, senyores i senyors diputats, si m'ho permet, senyor president, agruparia les esmenes 506, 556 i 560.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. ARNALOT: El nostre Grup Parlamentari sol·licita la devolució dels pressupostos d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, la de les empreses públiques de Regs de Catalunya, SA i de l'Institut Català del Crèdit Agrari, ja que es tracta d'uns pressupostos en els quals predominen les despeses consumptives i, en canvi, les inversions reals tenen dotacions pressupostàries molt per sota de les necessitats dels nostres pagesos.

Pel que fa al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de 22.458 milions pressupostats es destinen a operacions corrents 11.370 milions, que representen quasi el 51% del total pressupostat. Però és que, si observem els capítols 1 i 2, «Personal, béns i serveis», es destinen 9.852 milions, que suposa el 44% del total. És a dir, ens trobem que prop d'un 50% del pressupost d'Agricultura, Ramaderia i Pesca es destina a despeses de funcionament.

En el capítol 2, «Despeses, béns corrents i serveis», el de «Lloguer d'immobles» del pressupost del Gabinet del Con-

seller i Secretaria General s'incrementa quasi d'un 35%, en passar dels 269 milions del 93 fins als 362 milions pressupostats per al 94. En el de «Publicitat i propaganda» l'increment és, senyores i senyors diputats, d'un 290%, en passar, del 93, de 12 milions de pessetes a 50 milions aquest any. En el d'«Altres despeses diverses», aquí sí que m'agradaria que vostès hi prenguessin atenció, senyores i senyors diputats: passa dels 50 milions del 93 als quasi 119 milions per al proper any; un altre rècord: un 160% d'augment. I, en canvi, es redueixen o no s'augmenten en el mateix capítol despeses tan importants com les de «Promoció i formació» i «Assistència a fires». M'agradaria que el Grup de la majoria justificués l'augment d'aquests 119 milions en «Altres despeses diverses», ja que els haig de dir que és un greuge comparatiu amb les partides pressupostades per a «Formació i promoció» i «Assistència a fires».

En el capítol 6 les inversions reals són, fonamentalment, per al condicionament de nous edificis. Insisteixo un cop més que en un moment de crisi econòmica que afecta i afectarà de manera especial les capes més desfavorides de la nostra societat no és «de rebut» un increment de 456 milions, que es vénen a sumar als 615 milions de l'any passat i que fan un total de 1.071 milions de pessetes, per a condicionar la nova Conselleria. De veritat, senyors de la majoria, ho trobo molt lamentable. El que per vostès és considerat com a inversions reals, pel nostre Grup Parlamentari es pot considerar més aviat com a despeses improductives i faraòniques; malbaratament que és especialment greu en una situació de crisi econòmica com l'actual.

Amb aquests pressupostos tan restrictius per a sous i salaris de personal i per a inversions productives, i, en canvi tan inflexionistes en despeses supèrflues, li agrairia que ens indiqués el senyor conseller —avui no és aquí present..., però sí que vostès li ho diguessin— com portarà a terme el Pla director de política agrària i pesquera del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, amb el qual pensava solucionar la desocupació en el sector agrari, que, només a la província de Lleida, va passar de tenir 31.500 treballadors l'any 1988 a només 20.000 a finals del 92, segons va indicar en la compareixença en Comissió per explicar-nos l'esmentat Pla i responent a la pregunta que li vaig formular en aquest sentit.

Del pressupost de la Direcció General de Promoció i Desenvolupament, «Ajuts i edificis», per a millorar l'eficàcia d'estructures agràries, destacaria —però per negatiu— la reducció de l'esmentat apartat d'un 58%, en passar dels 477 milions del 93 als 200 milions per al proper any; amb un pressupost de 50 milions per a jubilacions anticipades i el cost mitjà de cada prejubilació, difícilment s'hi poden acollir més de dos-cents agricultors, amb el que això representa d'hipoteca per a la incorporació de saba nova a les feines del camp.

Del pressupost de la Direcció General de Producció i d'Industrialització Agrària, capítol 2, «Campanyes de promoció de productes agraris», també destaca pels seus efectes negatius el fet que, dels 26 milions pressupostats per al

93, aquest any han pressupostat vostès el 94 i l'han rebaixat a 21 milions, quan vostès sabien que es preveia la signatura de l'acord del GATT, i a les dificultats ja existents abans d'aquest s'haurà d'afegir les que comportarà la reducció d'aranzels, a nivell mundial, per la qual cosa resultaran més necessàries les campanyes de promoció dels nostres productes agraris.

En el pressupost de la Direcció General del Medi Ambient, «Dietes, locomoció i trasllats», crida poderosament l'atenció que l'any 93 assignessin vostès 37 milions i per al proper any es rebaixi l'esmentada partida a 29 milions de pessetes. Donat que no em consta que cap despesa relacionada amb l'esmentat concepte pressupostari, tals com carburants, dietes, allotjament, etcètera, s'hagi rebaixat d'un 20%, que vostès rebaixin l'esmentada partida únicament se m'acut, si vostès no m'ho aclareixen, que o l'any 93 van gastar d'una forma desmesurada o bé que el 94 no efectuaran les sortides que es requereixen per portar a terme les tasques d'aquesta Direcció General.

És preocupant la congelació dels pressupostos del Pla de reestructuració del cooperativisme agrari, ja que l'any passat hi varen destinar 900 milions i aquest any em consta —em consta— que les cooperatives esperaven que se'ls assignés una partida, com a mínim, de 2.000 milions de pessetes, i vostès, l'augment que han fet en aquesta partida, senyors de l'equip de Govern, és de zero pessetes.

Senyors del Govern, a veure com vostès expliquen a les cooperatives aquesta congelació, doncs..., que esperaven molt més d'aquesta Conselleria. Però, és clar, quines són les seves prioritats? I ho hem pogut veure, com abans ja els he comentat; hem pogut comprovar amb aquests pressupostos que vostès dediquen 400 milions de pessetes a condicionar la Conselleria, a pagar lloguers milionaris, i també el capítol d'«Altres despeses diverses», que aquest any —com els he dit abans— ha tingut un augment d'un 160% i —com els he dit abans— un augment de zero pessetes al cooperativisme agrari.

Entrant en la defensa de l'esmena de retorn de l'Institut Català de Crèdit Agrari, cal dir que una dada ben significativa de l'operativitat d'aquest Institut és que la major part dels nostres empresaris agro-pecuaris i pesquers no saben massa bé ni què és ni per a què serveix aquest institut, i això és així per tres raons: en primer lloc, perquè des de la Generalitat de Catalunya s'ha utilitzat aquest institut per obrir una línia de crèdits de subvencions electoralistes, més que per a un veritable institut de canalització dels crèdits i avals que necessiten els nostres pagesos; en segon lloc, perquè fins ara gairebé la totalitat dels ajuts de què gaudeix l'agrocatalà prové de Brussel·les o del Govern central, i, en tercer lloc, perquè l'Institut Català de Crèdit Agrari no funciona com una institució pública, sinó a l'inrevés, funciona com la banca privada; l'obtenció de préstecs a través de l'Institut requereix l'aportació de les mateixes garanties que exigeixen les institucions financeres privades i el cost dels interessos és també el mateix.

Quins avantatges aporta, doncs, la seva assistència al camp català? Partida de «Dietes, locomoció i trasllat»: es re-

dueix per a l'any 94 d'un 47%, que fa suposar o bé que l'any 93 es va gastar per aquest concepte en excés o bé que l'any 94 serà impossible cobrir els serveis mínims.

Les assignacions pressupostàries que el Govern de Convergència i Unió fa per pal·liar les necessitats financeres de l'agricultura catalana posen clarament de manifest la manca d'interès del Govern de Convergència i Unió en el món agrari. El capítol 7 del pressupost de l'Institut Català del Crèdit Agrari assigna com a compensació pel cost dels interessos dels préstecs la quantitat de 102 milions, més del 50% de reducció respecte als 208 milions que varen assignar l'any 93, i que, si en el seu moment vàrem protestar per considerar-la d'exigua, què hem de dir ara que queda tan sensiblement rebaixada: no deixa de sorprendre'ns la seva falta de sensibilitat per al camp català.

A més a més, la partida «Concessió de préstecs al sector agrari i pesquer» és idèntica a l'any 93, o sigui, 3.000 milions, la qual cosa vol dir que, si comptem el creixement de l'IPC, doncs, mirin, senyors del Govern, baixa sensiblement.

Una assignació que preocupa moltíssim és l'augment comparatiu respecte al 93, increment de ròssec de morosos, que de 182 milions del 93 ens assigna per al 94 la quantitat de 624 milions, que suposa un augment, senyores i senyors diputats, del 243%. M'agradaria, de veritat, que vostès, això, m'ho expliquessin.

Una previsió de creixement de morositat que la situa prop del 20% del total de préstecs és totalment inadmissible, i això és així perquè els criteris per a concedir préstecs, de veritat, senyors del Govern, no ens agradaria pensar —no ens agradaria pensar— que són l'amiguisme i el clientelisme polític, perquè els pagesos tenen fama de pagar els seus deutes. Convindria conèixer qui són els veritables que es beneficien i generen aquesta morositat.

Passant al pressupost d'ingressos, observem que en el 93 recuperàvem de morosos 42 milions, i en el 94 preveuen recuperar 218 milions. Doncs, mirin, un 419% més. Tant millorarà, l'economia agrària de Catalunya, per fer aquesta previsió tan optimista? I si no es cobra l'esmentada quantitat, com poden deixar hipotecats els ingressos corresponents a la inversió en crèdits a l'aleatori cobrament de morosos?

Finalment, i pel que fa a l'empresa pública —em refereixo a Regs de Catalunya—, el més preocupant del pressupost per al 94 és que els conceptes de sous i salaris —164 milions— i Seguretat Social —36 milions— en total sumen 200 milions i equivalen quasi al 50% del total pressupostat, que ascendeix a 372 milions de pessetes.

Una altra assignació que crida poderosament l'atenció, però per com és de negativa, és que els 3.000 milions necessaris per a cobrir el total de les inversions s'obtindran mitjançant préstecs que ignoren l'existència, per tant, de l'Institut Català de Crèdit Agrari, quan entre les funcions que van motivar la seva creació estava precisament aquesta. La creació d'aquesta societat anònima, amb només capital públic, no ha demostrat fins ara els avantatges que les sigles que porta haurien de significar, donat que totes aquestes

funcions d'aquesta societat anònima les podria efectuar una direcció general; per tant, és clar que la societat anònima Regs de Catalunya, SA compleix les finalitats que vostès busquen aconseguir, que les retribucions i altres despeses no se sotmetin a normes administratives. Una forma de pagar sous per damunt de les normes establertes per a la retribució de funcionaris, eliminar els controls pressupostaris, desadministrar l'Administració.

Ens hauria agradat, de veritat, senyors de l'equip de Govern, que haguessin tingut vostès molta més sensibilitat per al món agrari; per tant, el nostre Grup Parlamentari sol·licita la devolució dels pressupostos del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de les empreses públiques Regs de Catalunya, SA i de l'Institut Català de Crèdit Agrari.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Arnalot. Torn en contra? (*Pausa.*) Sí, el senyor Codina.

El Sr. CODINA: Sí, senyor president, per aclarir que en aquest torn en contra, el farem al Departament d'Economia i Finances, i que, en tot cas, tant Regs de Catalunya com el Departament d'Agricultura anunciem a la diputada Arnalot que ho farem en el moment oportú processal i quan toqui. I ara tindrà la paraula, per part del Grup, el diputat Moliner, quan vostè la hi doni.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina; té lògica el que vostè ha dit. Senyor Moliner.

El Sr. MOLINER: Gràcies, senyor president. Jo també apuntaria que jo, personalment, faré el torn en contra corresponent al que és el Departament d'Economia i Finances i l'Institut de Crèdit Agrari, i pel que fa als Instituts d'Estadística i Català de Finances, ho faria el meu company senyor Castellnou.

Bé, realment, aquí dedicaré una atenció especial —com és lògic, donat que el senyor Pueyo ha retirat l'esmena a la totalitat, bé, ha donat per defensada l'esmena a la totalitat que tenia presentada— al Departament d'Economia i Finances per part d'Iniciativa per Catalunya i, lògicament, a l'Institut de Crèdit Agrari per part de la senyora Arnalot.

El senyor Fuentes, és clar, ens ha fet una anàlisi comparativa molt extensa, gairebé un debat general de pressupostos respecte a tots els departaments, comparatiu amb l'any 92, en què evidentment no hi puc entrar. Jo li faré una anàlisi molt escurada i al més breu possible, atenent la recomanació del senyor president d'economia de temps, del que és estrictament el Departament d'Economia i Finances; en els detalls dels altres pressupostos, evidentment, no hi puc entrar.

Vostè deia que aquest pressupost desvirtua molt la funció del Departament d'Economia i Finances. Realment no és així, el que és és un pressupost que en línies generals té un decrement d'un 11,8%; ara, és un pressupost que s'ha fet en base a les despeses reals de l'any 93 i les previsions de l'any 94, però sí també sota uns principis de màxima austeritat i sobre uns principis de màxima retenció de la despesa. Realment, en el pressupost del Departament d'Economia i Fi-

nances només hi ha sis partides que augmenten, totes les altres tenen un decrement; aquestes sis que augmenten es pot justificar plenament el que representa aquest augment.

No vull allargar-me en aquest tema perquè seria molt extens donar un detall de tots els capítols del pressupost. En el capítol primer —ja ho sabem— hi ha un decrement d'un 6,6% i aquí, tot i així, doncs, la plantilla queda exactament igual, queda en 63, perquè realment aquí el que s'ha fet és incorporar-hi, tot i així, el personal que presta els serveis a l'Institut Català de la Salut i a l'Institut Català d'Assistència, però, tot i així, queda, com dic, reduït, igual, a les 63 persones, que és la plantilla.

A tots els capítols, capítol 2, a Secretaria General, lloguer de béns immobles, carburants, jurídics i contenciosos, tots aquests van sobre la línia del 20%; vostè s'ha escandalitzat una mica en el tema de la normalització lingüística, que diu..., realment no desapareix, la partida de normalització lingüística, però es fa un decrement, senzillament perquè s'han superat unes quotes de normalització que ja no fan necessari preveure un pressupost tan important. Ara, no s'elimina la normalització lingüística perquè s'hi segueix treballant, evidentment, però és lògic que si s'han assolit unes fites, ja, que es tenien previstes, doncs, es faci una disminució del pressupost.

L'únic que volia destacar, com dic, són aquestes úniques sis partides que tenen augment en el pressupost, que són la de material informàtic, per exemple, no inventariable, uns augments molt prudents, dins de tot, per exemple aquesta passa de 4.350.000 a 8 milions, que és lògic que l'augment d'informatització del mateix Departament ho requereixi; hem d'entendre que hi ha un augment de material com són disquets, programes estàndard, etcètera. Aigua, gas i electricitat, no es pot absorbir l'IPC i passa de 43.848.000 a 48 milions. Els transports, que tampoc està previst o no es pot absorbir el que és l'IPC en si, i augmenta de 4 milions a 4,5. Els tributs, que passen de 10 a 14. Pensem que els edificis del Departament estan subjectes a l'impost de béns immobles i, per tant, s'ha de fer la previsió prevista del cost dels impostos abonats durant el present exercici. A despeses diverses, que crec que ho ha mencionat molt particularment, sí que té un augment important, que passa de 2 milions i mig a 28, però aquí hem de tenir en compte que s'inclou la despesa d'ajut per al menjar del personal funcionari, que no estava previst en el pressupost del 93 i que s'ha d'incloure en el 94 i això sol ja puja uns 26 milions de pessetes.

Bé, en resum, com deia, és un pressupost que permet totalment les activitats del Departament d'Economia i Finances, no desvirtua les seves funcions, uns pressupostos inspirats, com deia, en la màxima contenció i en els principis d'austeritat propis d'aquesta conjuntura econòmica que estem passant ara i, per tant, lògicament, nosaltres no donarem suport al seu retorn.

Respecte al tema de l'Institut de Crèdit Agrari, a la senyora Arnalot, unes breus pinzellades també per no allargar l'exposició. Vostè diu que el pagès no se sent informat, a l'Institut Català de Crèdit Agrari, pot estar segura que sí, li

podria donar el detall que tinc a la meua disposició i l'hi faré arribar més endavant, de fins i tot les accions comarcals que s'han fet de l'Institut de Crèdit Agrari en tot el conjunt de Catalunya, unes accions molt puntuals a cada comarca; d'això, evidentment, si no hi hagués una informació adequada no arribaria a les comarques en un punt... L'Institut Català de Crèdit Agrari està fent una funció molt important, molt important en el sentit que la demanda es continua mantenint, tot i que la conjuntura econòmica no fa preveure demanar molts més crèdits nous perquè la recessió, evidentment, hi és. Puc dir-li que la demanda es manté molt prudentment sobre les mateixes quotes; la morositat, indiscutiblement i malauradament pujarà, perquè puja a qualsevol entitat bancària, vostè demani a nivell de bancs i caixes en quina situació es troba la morositat en aquest moment i veurà vostè que s'està disparant d'una manera important, com és lògic per la situació actual econòmica. Aleshores, vostè també em deia que l'Institut Català de Crèdit Agrari treballa igual que qualsevol banc, que demana les mateixes garanties i que els posa les mateixes dificultats i que els interessos són iguals: garanties i dificultats, que no són dificultats, lògicament les ha de tenir, perquè, pensi una cosa, no es pot córrer el risc de donar crèdit sense unes garanties reals; ara bé, els interessos són més baixos, la facilitat per donar-los són millors que en entitats bancàries privades i, en conjunt, el sector agraeix les funcions de l'Institut Català de Crèdit Agrari. I jo, sincerament, aquí el que no faré ara, com dic, per economia de temps i veient que, naturalment, queda molta cosa per fer encara, no li faré un detall exacte, partida per partida, ni capítol per capítol, perquè vostè ja n'ha fet algun esment especial però que queden justificats totalment amb els arguments que li podria donar. Sap vostè que el resum global del pressupost d'aquest Institut és d'un decrement d'un 10,83% i, senyora Arnalot, vostè podria veure també, pot veure publicat al *Butlletí* l'informe que hi ha hagut de la Sindicatura de Comptes recentment sobre aquest Institut i veurà que és un informe, amb petites excepcions administratives d'una fitxa que no es porta degudament bé i que això es pot portar d'una altra manera, dóna un resum molt clar d'una bona gestió de l'Institut Català de Crèdit Agrari i, evidentment, per tot això, nosaltres no li podem donar suport a l'esmena de retorn al Govern.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Moliner. El senyor Castellnou té la paraula.

El Sr. CASTELLNOU: Sí, senyor president, senyores i senyors diputats, seré molt curt tenint en compte que les esmenes 504 i 505 simplement han estat anunciades però no han set defensades, per tant, jo les donaré ara per contestades.

I pel que fa a les esmenes 508 i 509, de l'Institut Català de Finances, també seré molt breu, fent referència només a la principal crítica, de fet única crítica que el senyor Roc Fuentes ha fet a aquest Institut, i ho faré d'una manera molt simple, és a dir, assenyalant, simplement, l'increment dels moviments de les partides més significatives del pressupost

de l'Institut per a 1994 i en relació amb 1993, i que són: increment net d'endeutament, l'endeutament total és el 41,1%; increment de la dotació de capital, capital al final de l'exercici, el 41%; increment de la cartera de préstecs provisional, que és del 40,4% i s'entén increment net, és a dir, sense tenir en compte les amortitzacions que es produeixin, per a les quals es preveuen 2.600 milions, realment 2.699,4, i també menys 1.099 milions corresponents a la dotació al Fons per insolvències, d'acord, encara que no sigui necessari, amb la circular del Banc d'Espanya de l'any 91, la circular número 4.

I, finalment —i aquí m'haig de referir a una esmena acceptada ahir pel nostre Grup—, l'increment de la cartera d'aval, línia general, que passa dels 4.000 previstos inicialment a 7.000 d'acord o degut a l'acceptació d'aquella esmena en el dia d'ahir.

Tot això fa pensar, senyor Fuentes, que evidentment no se solucionarà la crisi econòmica amb aquestes aportacions, però sí que, amb tota seguretat, s'ajudarà les petites i mitjanes empreses de Catalunya, que és l'objectiu principal, el primer objectiu de l'Institut Català de Finances i que penso que amb aquest pressupost es pot acceptar. I amb aquesta petita argumentació sobre aquest punt tan concret, senyor Fuentes, jo dono per contestada la seva esmena, i el nostre Grup, senyor president, votarà també en contra de les esmenes de retorn 508 i 509, a l'Institut Català de Finances.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Castellnou.

Procedim a la votació d'aquestes esmenes a la totalitat al Projecte de pressupost del Departament d'Economia i Finances.

Vots a favor del retorn...

El Sr. CURTO I CASADÓ: President...

El Sr. PRESIDENT: Sí, el senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Disculpi'm, senyor president, és que volfem un bloc que fes referència a l'Institut Català de Crèdit Agrari. O sigui, les esmenes...

El Sr. PRESIDENT: La 506 i 507.

El Sr. CURTO I CASADÓ: I les altres, totes en un bloc.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs, primer votarem la 506 i la 507.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 12 vots a favor, 50 en contra i 15 abstencions.

A continuació, se sotmeten a votació la resta d'esmenes a aquest Departament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 8 vots a favor, 51 en contra i 19 abstencions.

Passem al Departament d'Ensenyament. Esmena 510, del Grup Popular: per a la seva defensa, el senyor Simon Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, en tractar l'esmena a la totalitat del Departament d'Ensenyament, un any més hem de parlar de la política de remuneracions salarials dels professors. Tornem a trobar en els pressupostos d'enguany una clara discriminació entre els complements de productivitat destinats al Gabinet del Conseller d'Ensenyament -169 milions, que representa un 1%- i el destinat pel mateix concepte a la resta dels professionals del sistema educatiu, que són menys de 63 milions i un 0,04%. Tot un exemple de rigor en un exercici de congelació salarial dels funcionaris.

Entrant en el tema de les universitats, aquest pressupost, malgrat la creació del Comissionat d'Universitats, no respon als problemes de fons de la universitat catalana, mentre que altres partides pateixen fortes reduccions: així, les transferències de capital es redueixen d'un 10%, d'11.120 milions de pessetes a 9.907; les inversions reals passen de 3.251 milions a 3.732 milions, amb un increment del 3,4, molt menys que l'increment de la despesa corrent. A més a més, si analitzem la distribució d'aquestes inversions reals, ens adonem que aquestes es concentren en el campus de nova creació, és a dir, en la generació d'infraestructures, que després caldrà dotar-les de contingut científic i docent.

Si comparem els 343 milions d'inversió en la mateixa Conselleria amb els 47 milions de la Comissió Interdepartamental de Recerca i Innovació Tecnològica -parlem d'inversions reals-, és evident que no cal dir-hi res més. Vostès, enguany, es gasten 343 milions a generar noves estructures burocràtiques lligades a la Conselleria.

Si parlem de xifres de transferències, veiem la raó que tenien els responsables econòmics de la Universitat de Barcelona en protestar pel fet que enguany aquesta Universitat seguirà essent la ventafocs del sistema d'ensenyament superior de Catalunya. La Universitat de Barcelona rebrà 19.050 milions de pessetes, 262.570 pessetes per alumne; només es troben per sota les universitats de Girona, Lleida i Rovira i Virgili, de Tarragona. La Universitat Autònoma de Barcelona, amb 10.659 milions de pessetes i la Universitat Politècnica, amb 10.699 milions, es troben en una situació millor però no bona; l'ideal és arribar a unes dotacions suficients com té ara mateix la Universitat Pompeu Fabra, que amb 3.162 milions, tot i tenint en compte el diferencial per aplicació de les inversions reals inicials, representa un model a seguir.

Parlem ara d'ensenyament no universitari. Els recursos destinats a inversions reals en la Direcció General d'Arquitectura i Equipaments són 12.572 milions. La seva distribució és molt curiosa: 8.341 milions es centren en noves construccions, ampliacions i adaptacions, i 4.051 milions en reforma i millora dels centres docents no universitaris. Només un 32% del pressupost es gasta a rehabilitar edificis no adaptats a les necessitats de la LOGSE i a comprar edificis prefabricats. Hem de recordar que el procés d'aplicació de la LOGSE exigeix a aquests conceptes un esforç molt superior, estimant només per a les escoles privades catalanes entre 40.000 i 50.000 milions de pessetes. I vostès no només

no han assignat una dotació suficient, sinó que, a més a més, es posen en una despesa dues vegades superior en construcció de noves obres. La prioritat és adaptar el que tenim a les necessitats de la LOGSE abans d'iniciar noves inversions. Un any més el Departament d'Ensenyament manifesta la seva manca de sensibilitat pel paper social de l'educació infantil no obligatòria. La Generalitat cobreix l'etapa escolar que s'inicia als tres anys i deixa un buit en el tram dels menors de tres anys; les subvencions per a unitats infantils queden en 3.122 milions, als quals cal afegir els 293 milions de llars d'infància; unes quantitats del tot insuficients per atendre la demanda social que hi ha en aquests moments.

Davant d'aquesta mancança, els ajuntaments han esmerçat recursos destinats a la creació, gestió i manteniment de les escoles-bressol; tot i així, la crisi és una realitat i les hisendes locals no donen per més. La Generalitat destina a aquesta matèria la xifra de 516 milions de pessetes en convenis; una misèria, si tenim en compte que l'any passat estàvem en 499 milions, un increment del 3,4%.

Certament, la LOGSE no estableix l'obligatorietat de l'ensenyament en el període de zero a tres anys, i això es va fer malgrat que els canvis produïts dins l'estructura familiar i laboral fan cada vegada més necessària l'existència d'uns serveis externs al nucli familiar, d'atenció als infants de menys de tres anys. Per una altra banda, reiterem, un any més, l'evidència científica que quan més aviat s'iniciï el procés educatiu, sobretot en l'àmbit lingüístic, hi ha unes millors perspectives de creixement intel·lectual.

Ho repetim: 516 milions de pessetes per atendre aquestes necessitats, i no pensem que això sigui una dada aïllada. La globalitat dels convenis amb les corporacions locals en ensenyament queda en 4.693 milions de pessetes, xifra absolutament insuficient, si tenim en compte que el 1993 teníem 4.087 milions.

Catalunya, en l'exercici de la seva autonomia, pot desenvolupar la reforma partint dels fonaments de la LOGSE; en sentit més avançat, ampliant l'educació obligatòria amb l'educació primària inicial. Aquest projecte de pressupostos, un any més, nega aquesta possibilitat. L'any passat ja els vàrem retreure que vostès van fer un mapa escolar d'acord amb l'evolució de la demanda educativa fins a l'any 2000, sense tenir en compte les necessitats d'educació infantil abans dels tres anys.

Per una altra banda, un any més voldríem introduir en aquest debat la qüestió del paper de les corporacions locals en matèria educativa. Volem recordar a aquesta cambra, una vegada més, que l'article 67 de la Llei 8/1987, de 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya, preveu que els municipis catalans puguin exercir competències delegades de l'Administració autonòmica catalana; la LODE i la LOGSE obren possibilitats, en el camp educatiu, perfectament emmarcables dins d'aquests principis jurídics.

Un any més, els centres docents d'iniciativa local, malgrat allò que disposa l'article 10.2 de la LODE, que els defineix com a centres públics, tant pel que fa a la seva titularitat com pel que fa al seu règim interior, no reben un

tracte pressupostari propi d'uns centres públics. Certament, tenim un increment del 14% en les despeses corrents a favor dels ajuntaments, però, com que partim d'una realitat molt deficitària, aleshores seguim en una situació que no respon a les necessitats del nostre país. Però, a més a més, cal recordar que les transferències als centres concertats s'incrementen d'un 4,5%, la qual cosa no té en compte l'increment de personal que significaria l'aplicació, encara que sigui «a ralenti», de la LOGSE.

Creuen que amb un 0,5% del pressupost del Departament es pot donar, amb aquesta xifra, resposta a les necessitats de formació permanent del professorat? No vinguin amb l'excusa que el Govern central no lliura els recursos, ja que aquest fet ja estava implícit en una llei que vostès van votar i que no disposava de mecanismes específics de finançament.

Finalment, voldríem introduir, enguany, una referència directa a la política educativa en matèria d'orientació professional. Recordem que l'article 60 de la LOGSE estableix l'obligació del sistema públic d'ensenyament de garantir l'orientació acadèmica psicopedagògica i professional dels alumnes, especialment pel que fa a les dites opcions educatives i a la transició del sistema educatiu al món laboral, i tot això mitjançant una coordinació entre les administracions educatives autonòmiques i les administracions locals.

El Sr. PRESIDENT: Acabi, senyor Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Sí, senyor president. Un any més ens trobem amb l'existència en aquest àmbit de l'orientació professional de multitud d'ofertes i iniciatives descoordinades, tant pel que fa al sector privat com públic. I tot això implica un increment dels costos, encara que només sigui per la manca de coordinació. Malgrat el que diu la LOGSE, no existeix, ara per ara, un sistema global d'orientació educativa; això explica la manca d'adaptació entre la formació i les necessitats del mercat. Creiem que el sistema educatiu i els pressupostos de la Generalitat han de garantir, sobretot, una formació polivalent, que garanteixi, a la llarga, la flexibilitat de l'ocupació i generi un capital humà que posteriorment es vagi especialitzant en el lloc de treball i al llarg de la seva trajectòria professional.

Per les raons exposades, demanem el vot favorable de la cambra per tornar al Consell Executiu el pressupost del Departament d'Ensenyament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Pujol. Esmena 511, del Grup d'Iniciativa per Catalunya: el senyor Ignasi Riera té la paraula. Suposo que agruparà les dues, no?

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president; també la 515.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. RIERA I GASSIOT: I entenc que és una esmena de retorn a la totalitat del Departament d'Ensenyament; per tant, no dels ensenyaments universitaris, dels quals ja vam parlar a Presidència, ni de l'ensenyament d'adults, del qual ja suposo que es parlarà a Benestar Social.

Uns pressupostos que un pensa que tenen una doble finalitat: lluitar contra el fracàs escolar –del fracàs escolar, ja en va parlar el senyor Joan Saura, justament en la proposta de mesures de lluita contra l'atur– i que el sistema educatiu ajudi els ciutadans de Catalunya a ser europeus ben preparats, ben formats i competitius. Doncs bé, quan el grup d'assessors que fan, per encàrrec nostre, una lectura d'aquests pressupostos..., acaben fent aquest resum: uns pressupostos preocupants, que no aborden els problemes reals de l'ensenyament català, que generen dificultats més grans en el procés d'aplicació de la LOGSE, que mantenen un elevat grau de discrecionalitat en el control de les subvencions externes, que restringeixen programes d'innovació i experiències de renovació. Un pressupost que s'incardina, clarament, en la línia de retalls de les prestacions socials i aprofundeix en les vies de la privatització, sense contrapartides de controls més grans ni de majors garanties als usuaris, i augmenta els riscos d'un sistema educatiu de baixa qualitat, a través de l'opció de subvencionar iniciatives de baixa qualitat, en comptes de garantir la demanda d'un servei públic de qualitat.

Algunes consideracions. Les partides adreçades directament a la millora de la qualitat educativa en aquests pressupostos disminueixen, bé per la seva congelació, bé pel retall de la dotació o bé per la seva desaparició. És simptomàtic en el cas de la formació del professorat o dels programes de suport a la docència. Jo volia recordar que la LOGSE, en el seu preàmbul, ens diu: «La Llei considera la formació permanent del professorat com un dret i una obligació tant del professorat com una responsabilitat de les administracions educatives.» I segueix; no hi insisteixo.

Una altra nota: resulta preocupant la disminució real del personal administratiu funcionari d'instituts, que creix d'un 0,6% en les retribucions bàsiques i disminueix d'un 0,5% en les complementàries, la qual cosa permet intuir enormes dificultats per cobrir les places de nova creació generades per la construcció de nous instituts.

Una altra postilla en aquests pressupostos: les despeses de funcionament dels centres docents. El 93, de 5.975 milions; el 94, de 6.184 milions; un augment, per tant, del 3,4%, per sota de la inflació prevista.

Una altra consideració: les transferències –se'n parlava ara, fa un moment– a corporacions locals, que disminueixen del 93 al 94 de 1.850 milions de pessetes, mentre que les transferències a centres privats augmenten 2.512 milions. Els concerts educatius es mantenen: augmenten un 5,6%; vol dir, per tant, que des del punt de vista de diners real es mantenen pràcticament iguals. En canvi, les subvencions a nivells no obligatoris passen de 1.803 milions a 3.122 milions, amb un increment absolut, per tant, del 73%; les subvencions a llars d'infants privades augmenten un 3,5%.

Transferències de béns corrents i serveis a corporacions locals. Pel que fa a la promoció de l'esport i la música disminueix un 37%; en canvi, els convenis amb escoles de música i dansa augmenten un 69%; es queda al 0% pel que fa a consells comarcals.

El tema, importantíssim, de les inversions reals. Pel que fa al capítol sisè, d'inversions reals, representa un 5,1 del pressupost d'Ensenyament, un 4,6 en aquest cas del de les universitats –per fer la comparació amb dos pressupostos–, amb uns augments respecte del curs passat d'un 2,8, en aquest cas a universitats, i, en canvi, una disminució del 0,6 a Ensenyament.

Són xifres, em penso, prou significatives, prop de les quals jo voldria comentar-ne especialment una: la del tema dels concerts educatius i dels diners a ensenyaments reglats no obligatoris; les transferències, per tant, les subvencions a nivells escolars no obligatoris.

En un primer punt, nosaltres som un grup de gent que, evidentment, en el moment que accedeix al seu càrrec públic promet actuar d'acord amb la Constitució, amb l'Estatut –això és ben clar–, i acatar, per tant, les lleis aprovades. Sempre hem dit que, tot i que en la tramitació de la LODE no vam estar d'acord en molts punts, una vegada aprovada aquesta Llei l'acceptem i del tot. Per tant, no tenim res en contra dels concerts educatius; jo ho he repetit cada vegada que he hagut de parlar d'aquest tema d'Ensenyament en aquest Parlament. Per tant, no discutim la filosofia dels concerts educatius; sí que discutim el control que es fa d'aquests concerts educatius. I el que sí que demanem és que l'aprovació de la partida de diners destinats a concerts educatius vagi també complementada amb una cosa que ens ha repetit moltes vegades el conseller i que crec que és important que s'apliqui: el control efectiu del compliment de tot el que pressuposa aquests concerts educatius.

Pensem una cosa: el concert educatiu et ve a dir que una escola de titularitat privada, a partir del moment que rep diners públics, passa a ser, d'alguna manera, un servei públic educatiu i que forma part, per tant, d'alguna manera, de la xarxa pública d'ensenyament de Catalunya. Aquesta xarxa pública permet aquesta..., aquests centres permeten cobrar, per exemple, per a una sisena hora una quantitat de diner, però recordin que, com diuen molt bé les escoles amb concert educatiu, si hi ha algú que no pot pagar aquests diners, no té obligació de pagar-los, i s'entén que en aquesta sisena hora, en aquesta sisena hora no pot haver-hi activitats curriculars; han de ser, en tot cas, cursos, classes de suport. La matriculació té en compte la mateixa normativa que les escoles de titularitat pública –per tant, el principi de territorialitat, de proximitat del domicili del futur alumne, etcètera. No es pot cobrar matrícula, ni inscripció, ni un onzè mes –per entendre'ns–; això està prohibit. Són centres sense finalitat de lucre.

Bé, tot això ens sembla molt important perquè, si no, no acabarem entenent què vol dir la política del concert educatiu, i aleshores..., i aquí sí que voldria dir que cada vegada, quan parlem d'aquest tema, generalment el senyor Jané, que contesta, ens diu una cosa: el principi que «és que nosaltres estem a favor de la llibertat». És clar que sí!, tots estem a favor de la llibertat, però amb compte, perquè hi ha un altre concepte pel que fa al destí del diner públic, la relació entre el públic i el privat, que és el principi de subsidiarietat. És

clar que un govern té dret a destinar el diner públic on sigui, però té obligacions marcades per la Constitució i per l'Estatut, que l'obliguen, en primer lloc, a subvenir tot allò que són necessitats públiques; l'Estat té obligació i la Generalitat té obligació, per tant, també, de garantir els drets de tothom a l'educació, els drets bàsics. I aleshores, naturalment, en aquest cas concret, i donada la situació de l'ensenyament a Catalunya, sense concerts educatius no s'hauria pogut garantir, si no és amb unes grans inversions de crear nous centres, el servei bàsic per a tothom a l'educació. Ara bé, en tot cas, ha de quedar ben clar que la primera obligació del Govern quan administra diner públic és garantir que tothom tingui aquests drets i que els tingui en les millors condicions possibles. És evident, per tant, que la política dels concerts és aquesta. Quan nosaltres ens queixem –i així ho fèiem amb les esmenes en Comissió– de la important subvenció a nivells no obligatoris i se'ns contesta: «és que nosaltres volem garantir la llibertat de tothom»..., d'acord, però la llibertat de tothom una vegada aconseguida també l'altra obligació, que és l'obligació del principi de subsidiarietat.

És una qüestió no menor que em penso que serà interessant continuar-la plantejant. No crec que sigui el mateix. Quan en aquests moments a França hi ha un debat molt important perquè es modifica la Llei que permetia que es destinessin un 10% dels recursos públics a centres privats, i el tolle-tolle que hi ha hagut a la societat francesa perquè s'ha incrementat aquesta quantitat, les raons que s'han donat no han estat precisament raons que poden dir: es que vénen d'una esquerra històrica tradicional que planteja el caràcter públic de tot; de cap de les maneres. S'ha dit justament això: l'Estat, en aquests moments, amb quina..., fa aquest canvi de destí del diner públic, quan no ha cobert les necessitats que són obligatòries per a tothom, i ho eren, precisament, en l'esperit de la Llei, que no permetia que més del 10% anés a centres privats?

Em penso que és interessant, i em penso que és interessant recordar que, a Europa, justament el sinònim de qualitat és l'ensenyament públic –és l'ensenyament públic. I, quan aquí, molt sovint, invoquem Europa en va, no invoquem també aquest sinònim de qualitat destinat a l'ensenyament públic com a prioritari –ho repeteixo–, complementable quan hagi estat coberta en la seva totalitat aquest ensenyament. Quan en aquests moments diem que hi ha molts problemes de funcionament normal dels centres públics a Catalunya, no els estranyi que nosaltres ens escandalitzem –i no és, em penso, un escàndol farisaic, perquè ja comencem a ser grandets en aquesta vida– perquè hi hagi una tendència tan gran a la subvencions a nivells no obligatoris quan no estan cobertes, molt sovint, de manera suficient les obligacions per als serveis públics.

I com que encara em deu quedar algun minut, dic per què diem que no a l'Institut Català de Noves Professions: senzillament, perquè creiem que no s'acompleix la Llei de creació d'aquest Institut d'ara fa vuit anys. Els recordo què es planteja aquesta Llei: crea l'Institut Català de Noves Professions –diu– «com a eina d'estudi del procés de canvis acce-

lerats en què la societat actual es troba immersa, els quals comporten una modificació constant dels perfils professionals tant en els aspectes de contingut i de qualitat com en els de quantitat i de durada. Així, disposant de les dades necessàries, amb l'anàlisi de les experiències pròpies o foranes, amb una estreta col·laboració dels estaments socio-econòmics i educatius del país, es podrà donar resposta al repte social plantejat.» És sorprenent que en el moment en què diem l'ensenyament i la regulació dels ensenyaments, de tots els ensenyaments que hi ha a Catalunya, la coordinació d'aquests ensenyaments..., quan tantes vegades, des de diferents grups de l'oposició, hem demanat la creació d'aquest centre d'ensenyaments reglats i no reglats de Catalunya, justament com una mesura per lluitar contra l'atur i sen's ha dit que no..., és clar, aquí hi ha la base, en la lletra d'aquesta Llei hi ha la base per a crear aquest centre sense la necessitat d'inventar-se organismes nous. Curiosament l'Institut Català de Noves Professions és dels que, des del punt de vista de partida pressupostària, té una disminució. Torna a ser un cas ben clar quan diem: quan no s'ha resolt encara la urgència de crear aquesta coordinació dels diferents ensenyaments, que poden ser indispensables per accelerar la relació entre ensenyament i mercat de treball, ens sembla realment greu que hi hagi aquesta baixa. No em diguin: «Es queixen de les baixes i ens demanen austeritat.» No; ens queixem que hi hagi hagut alces en segons quins capítols i que hi hagi baixes en segons quins altres capítols.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Esmena 512, del Grup Mixt. Senyor Reguant, té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. El document que seguidament donaré lectura a fi de raonar per què prenc part, doncs, en aquesta esmena, en el retorn de la previsió feta pel Govern pel que fa al Departament d'Ensenyament, és un document acordat amb la persona que m'assessora en aquest terreny i que els passo seguidament a posar en el seu coneixement.

L'ensenyament és un element clau —entenem—, un dels pilars de l'estat del benestar avui en revisió, en àmplia revisió. El retorn al Govern de la previsió de despesa del Departament d'Ensenyament pel que fa al 1994 ve donat precisament, des del nostre punt de vista, perquè no afavoreix ni la cohesió social ni la solidaritat, en tant que potencia el desequilibri entre l'opció pública i la privada. Els indicadors de qualitat en l'ensenyament són altament subjectius; les valoracions qualitatives que fan els usuaris clients del sistema educatiu responen a les expectatives que els genera l'escola, la publicitat que se'n fa d'ella, la informació que els arriba i les experiències viscudes. Cert és que en els darrers anys l'escola pública ha avançat força i positivament, però l'aplicació de la reforma a Catalunya no dona resposta, des del nostre punt de vista, a les expectatives que ha generat la Llei. La informació sobre aquesta és insuficient, i les experiències viscudes dels clients —em recorda el fracàs general de la llei del 70— són uns indicadors que qüestionen seriosament una aplicació real de la LOGSE a Catalunya.

Els pressupostos d'enguany d'Ensenyament, a la pràctica, són congelats i no compleixen els objectius fixats pel Govern. Alguns factors que avalen aquesta afirmació són: en primer terme, el nivell d'inflació presumible, que pot superar enguany el 5%, cosa que deixa en un increment no significatiu l'increment global del pressupost del Departament. Comparat el PIB català del 92 —12,2 bilions— amb la despesa educativa de Catalunya del 94, aquesta representa aproximadament un 2,8%; el pressupost del MEC, el 4%, i la mitjana europea se situa al voltant del 6%. Això representa, d'una banda, la possibilitat de no assolir el que la disposició addicional tercera de la LOGSE indica respecte a situar el nostre sistema educatiu en plena homologació amb el context europeu; ho diu textualment la norma tercera: «La despesa pública en finalitzar el procés d'aplicació de la reforma serà equiparable a la dels països comunitaris.»

D'altra banda, els pressupostos del 94 no s'ajusten a la memòria econòmica aprovada juntament amb la LOGSE i que CiU ja va aprovar el 90. És cert que la situació econòmica general ha variat; no es pot pas discutir, però també no és menys cert que hi ha hagut una manca important per part del Govern de fer les correccions necessàries, d'acord amb la variació de la davallada productiva.

L'anàlisi feta per la Conferència de Consejeros de Educación el 13 del II del 93 sobre l'aplicació de la reforma i les dificultats econòmiques actuals és un altre argument que pressuposa que el calendari de la LOGSE no s'acomplirà en la seva aplicació. La manca d'una llei específica de finançament de la reforma dona també, doncs, ales a aquest supòsit de desconfiança. L'incompliment del programa electoral de CiU respecte al compromís elaborat per la LOGSE catalana és avui ja una evidència.

En definitiva, aquests factors ressenyats indiquen que per al Govern de la Generalitat l'ensenyament no és especialment prioritari, i és menys prioritari encara per a allò que fa referència al sector públic: el fet que només es considerin partides ampliables aquelles que fan referència als mòduls de concerts educatius n'és una mostra. I aquí volem fer referència al capítol quart, «Transferències corrents», de la Direcció General de Centres Docents: concretament, 56.324 milions per als concerts educatius, 3.122 per a unitats de pàrvuls en centres concertats, 530 milions per a ajuts a serveis complementaris de centres concertats d'educació especial i 293 milions de subvencions a les llars d'infants. En definitiva, aquests més de 60.270 milions destinats a concerts educatius i subvencions a centres concertats figuren dins de l'article 48, denominat «A famílies i institucions sense finalitat de lucre».

Ens preguntem, i preguntem també al Govern, si l'esperit dels centres d'ensenyament d'iniciativa privada, encara que sostinguts amb fons públics, són veritables institucions sense finalitat de lucre, o és que en la pràctica no realitzen una selecció de famílies que no poden pagar els serveis complementaris que ofereixen aquests centres d'iniciativa privada? La inclusió dels concerts educatius en aquesta categoria d'institucions sense finalitat de lucre considerem, de segur,

que suposa avantatges fiscals, i ens preguntem quin règim fiscal tenen aquestes institucions i quins apartats subjectes a liquidació tenen, si s'escau.

Ja en el debat de política general, des del Grup que represento, vaig manifestar «sí» a la dualitat pública-privada, però indubtablement el retorn dels pressupostos d'Ensenyament del Govern de la Generalitat ve motivat principalment per l'important desequilibri manifest en la destinació dels recursos; els més de 3.000 milions que es destinen a subvencions d'unitats de pàrvuls en centres concertats i la política del Departament de no crear fins a l'any 2000 aules de tres anys a la xarxa pública és un exemple que no afavoreix precisament la cohesió social; que estableix clarament l'aposta del Govern per l'ensenyament privat, i la qualitat de l'ensenyament en els centres públics es converteix progressivament en un calaix de sastre. Una partida de 188 milions destinats a la «Formació bàsica per a la reforma», enfront dels 245 milions de despeses de maquillatge, vull dir aquells conceptes —que tots vostès saben— de premsa, propaganda, protocol, atencions diverses, etcètera, del Gabinet del Conseller, Secretaria General i altres direccions generals, és un indicador de l'esperit amb què s'enfronta la reforma.

Concretament hi ha una davallada en despeses destinades a programes de suport a les escoles d'un 10%, i això no és pas discutible; programes experimentals d'ensenyament dual, de la nova FP i d'actuacions amb entitats del món del treball davalla un 20%; la inversió es redueix en «Equipaments escolars i informàtics», adreçats als centres, i pràcticament es congela el pressupost destinat a noves construccions, per tant, inversions reals i reformes dels centres escolars; aquest aspecte que es nota a tots els departaments: escassa inversió real, gran transferència corrent, propi d'un govern que s'aguanta com pot. (*Remor de veus.*) I pràcticament es congelen els pressupostos destinats a noves construccions i reformes dels centres escolars, però en els centres privats la partida destinada a remodelació d'aquests creix considerablement, fins al voltant d'un 50%, sense que el Departament utilitzi mecanismes de control, que coneguem, ni obtingui garanties de continuïtat dels esmentats centres un cop ja han rebut l'assignació de fons públics.

La consideració d'uns pressupostos que no reflecteixen en l'aplicació de la reforma la cobertura de les necessitats que genera el nou sistema educatiu: professorat especialitzat, concreció del mapa escolar, indefinició i incertesa del calendari d'aplicació tantes vegades modificat, atenció de les necessitats educatives especials, etcètera, reclama, des de sectors socials cada vegada més amplis, una llei específica de finançament que garanteixi els canvis i modificacions que es puguin fer curs darrere curs.

La renúncia portada a terme d'aquest diputat que els parla en el moment de retorn al Govern del Projecte de llei pressupostari d'enguany, per raons que ara no són del cas, ens va obligar a fer un treball minuciós, dins les nostres possibilitats, per als departaments que vàrem prioritzar. I és en

aquest sentit que, per justificar encara més, si cal, el retorn de la previsió de la despesa del Departament d'Ensenyament al Govern, acabo la meua intervenció deixant a l'aire les següents qüestions: quins són els criteris pels quals es consideren ampliables només les partides referents als mòduls dels concerts educatius? Quins criteris de control i de continuïtat per als centres privats concertats exigeix la Conselleria un cop atorga els recursos contemplats en el capítol setè, concepte 780.01, de la Direcció General de Centres Docents, referents a subvencions per a obres de transformació i equipaments de centres privats concertats? Donada l'anunciada i imminent aparició dels documents —mapa escolar de Catalunya—, quina és la previsió en pessetes que ha fet la Conselleria per a la seva aplicació en cadascun dels cursos escolars que resten fins a l'any 2000?

La resposta, considerem, no existeix; és a dir, és nul·la; d'aquí la manca de previsió del Govern induïda per la insuficiència de recursos, exemple de la baixa autonomia financera de què gaudeix Catalunya, amb el consentiment del Govern. Per aquestes raons exposades, senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Mixt, aquest diputat, retorna la previsió pressupostària d'Ensenyament al Govern.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Es menes del Grup Socialista en aquest Departament: les 513 i 516.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president, i, efectivament, les defensaré conjuntament. Voldria tractar no tant de les grans quantitats com de les prioritats d'aquest pressupost. El primer tema, i que tractaré a part per la seva importància, és la formació professional. Per a la recuperació econòmica de Catalunya, un factor important és la formació professional. Catalunya —diuen algunes persones— no té matèries primeres, no té suficients entitats financeres, però en canvi les matèries primeres i els capitals es poden desplaçar, però cada dia és més important per a la recuperació econòmica d'un país la formació i la recerca sobretot aplicada al que s'anomena R+D, que seria la base per al progrés, per al nivell tecnològic.

La realitat és que aquí a Catalunya ens parlen molt dels quatre motors d'Europa; però Catalunya ni guanya terreny econòmicament ni té un bon sistema de formació professional. El pressupost d'Ensenyament d'aquest any en aquest tema, com a mínim, el menys que es pot dir és que no és un pas endavant perquè hi ha una congelació o disminució de les partides de formació professional. Per exemple, «Programes experimentals en la nova formació professional i ensenyament dual», disminució del 20%; «Actuacions amb entitats del món del treball», disminució d'un 20%, i la partida més important, que és el «Programa escola-treball», de 1.500 milions, fa dos anys que està congelada quan, repetidament, hem assenyalat les dificultats i que caldria una nova orientació i control de les pràctiques a les empreses.

Aquest també seria el punt de fer una petita referència a l'Incanop. Aquí, com ja han dit els diputats anteriors, hi ha una disminució del seu pressupost del 15%. Jo no diria que

sigui per austeritat; diria que, si fossin sincers, els diputats de Convergència i Unió reconeixerien que és perquè no tenen confiança, per part del Govern, en l'Incanop. Qualsevol professional estaria d'acord que no ha acomplert cap funció en el disseny de la nova formació professional —si no m'equivoco, el càrrec de director d'aquest Institut encara està acumulat, quan va sortir d'una forma una mica estranya el seu director, el senyor Méndez Hellín, al secretari general del Departament o als secretaris que successivament han estat els senyors Grifoll i Gelonch. Jo diria que en aquest moment vostès no saben què fer-ne, de l'Incanop; per tant, s'ho han de replantejar: o el revitalitzen o traslladen les seves funcions, que haurien de ser importants, a altres institucions.

Si acabés aquí, realment tots els diputats m'ho agrairien moltíssim, però penso que podrien dir, bé, que només he parlat d'un tema. Per tant, encara que sigui resumidament, tractaré de definir tres característiques generals del pressupost, que per a mi serien: l'increment de les despeses discrecionals, la disminució o congelació de les partides relacionades amb la qualitat i l'increment de transferències de l'escola privada.

El primer punt: increment de despeses discrecionals en època de crisi. Jo crec que això obeeix a una certa concepció política; és a dir que un polític a qualsevol lloc no pot fer política si no disposa —diguem— d'un talonari, d'una certa discrecionalitat, no? I, efectivament, veiem que, com ara, encara que disminueixen algunes despeses, augmenta «Altres subministraments», o sigui sense especificar, un 288%; «Reunions i conferències», un 96%; «Estudis i treballs tècnics» —externs, se sobreentén—, 490%; «Dietes, locomoció i trasllats», 22%; «Subvenció per a projectes educatius» —que el nom els podria sonar a molt pedagògic, però hem de tenir en compte que aquesta partida no està a la Direcció General d'Ordenació Educativa, sinó en el Gabinet del Conseller— puja un 504%. Per tant, sembla que el Gabinet del Conseller i la Secretaria General es volen dotar de més marge, diguem, de discrecionalitat. Estic d'acord que les quantitats absolutes, per això, no són importants comparades amb el pressupost global.

El segon punt que volia destacar dintre d'aquest caràcter general: disminució o congelació de les partides relacionades amb la qualitat. Bé, aquí, com que ja s'ha dit anteriorment i en atenció a la brevetat, no llegiré els pressupostos, només mencionaré les partides que disminueixen. La formació, en general; les despeses del funcionament dels serveis educatius; el programa de salut a l'escola; els programes d'innovació educativa i de suport a l'escola; les beques i ajudes per a formació de professors; el suport a l'associacionisme, i, com ha fet constar també el senyor Ignasi Riera, el personal administratiu que s'estava esperant que pogués passar de secundària a primària, i amb aquest panorama ja es veu que això no passarà.

Respecte al funcionament dels centres, de fet hi ha una congelació; és cert que nominalment puja un 3%; però si l'any passat el conseller ens va retreure que la partida augmentava un 6% i, malgrat tot, el que passava en els instituts

era una disminució, aquest any amb un increment del 3%, sigui perquè hi hagin nous instituts i centres, sigui pel que sigui, altre cop hi haurà un estancament o disminució.

Passo al tercer punt, que és l'increment de transferències a l'escola privada. No parlaré de l'increment de concerts, encara que és una partida molt important, perquè segurament l'increment és correcte, respon..., encara que és fruit d'una política anterior que podríem discutir, però és igual; podríem dir que l'increment d'aquest any segurament és correcte i, per tant, només em referiré a la subvenció a les unitats de pàrvuls, als centres privats, que té un increment notable —com ja s'ha fet constar—, un 73%, i la quantitat absoluta també és gran: 3.122 milions de pessetes.

Per tant, no diguin que si han disminuït partides relacionades amb la qualitat, o bé no fan més oferta, per exemple, a les escoles-llar és perquè no tenen diners. En realitat han de reconèixer que és perquè tenen unes prioritats diferents que les que tindrien altres grups. Perquè 3.000 milions de pessetes permeten una actuació política ja. Jo reconec les dificultats econòmiques del Departament d'Ensenyament, però també han de reconèixer que 3.000 milions de pessetes permeten fer una política. Per exemple, la suma de totes les nostres esmenes a l'estat de despeses no sumava, em sembla, 3.000 milions de pessetes; en tot cas no ho superava molt. (*Remor de veus.*) Per exemple, sobre construccions; segur que totes les peticions de construccions noves no sumaven aquesta quantitat.

Bé, llavors, per a nosaltres, per què no són una prioritat, aquests 3.000 milions, destinar-los a subvencionar parvularis? Perquè, de fet, els centres concertats fan prèviament una selecció econòmica i això no garanteix ni la gratuïtat dels centres privats, en aquests estadis, ni la supervivència dels centres en crisi. Per als que tinguin un bon equipament pedagògic i material no dependrà d'aquesta subvenció, la seva supervivència.

I, de fet, els centres concertats per què fan una selecció econòmica? El senyor Jané va dir: «Bé, són centres sense ànim de lucre». Miri, jo això li reconec que en la majoria de casos és així, però no és aquest el problema. Malgrat això, hi ha una certa selecció econòmica perquè no compleixen les normes de matriculació, solen cobrar quotes no autoritzades —no diré que sigui en un cent per cent dels casos; és general i vostès ho coneixen només preguntant als seus parents que tinguin nens a l'escola concertada, eh?, no cal cap investigació especialíssima—; solen cobrar quotes d'entrada i alguns fan examen d'ingrés amb nivells obligatoris, cosa que està absolutament prohibida per les normes de matriculació.

I arriba un moment en què jo, davant del fet que posen aquesta prioritat per davant i hi ha aquesta tolerància o manca de control per part del Departament d'Ensenyament en aquestes condicions que dic de matriculació, que és el que crea la diferència, em pregunto: bé, què ha de fer un centre per a ser expedientat? En una interpellació del senyor Roc Fuentes em sembla que ho vam veure arran d'uns centres de l'Hospitalet. Pràcticament, el que cal fer és organitzar lluites

de galls a l'escola, encara que, per no exagerar, cal fer constatar que sembla que en aquest centre d'Hospitalet les lluites de galls està demostrat que hi havien sigut, però eren fora de l'horari escolar. (*Remor de veus.*) No deixa de ser una cosa simbòlicament important, vejam, que en un centre escolar, amb la dignitat que mereix, els mateixos titulars del centre –si això és veritat–, haguessin organitzat lluites de galls, encara que sigui fora de l'horari escolar, no? El senyor conseller, en resposta a la interpellació, va dir: «Miri, en aquest cas...» –amb molta prudència, eh?, ho va dir el senyor conseller–..., dient: «El tema no està resolt –diu–, «però jo potser els puc avançar que no només hi ha possibilitat de perdre la subvenció, sinó possibilitat, fins i tot, de perdre el reconeixement acadèmic.» De totes maneres, el que jo vaig llegir sobre aquest centre en el butlletí últim era, de moment, només la pèrdua d'algunes unitats concertades; ni de totes, ni la pèrdua de reconeixement acadèmic. Bé, per tant..., ni les lluites de galls, senyors diputats.

Per acabar, jo voldria fer una nota sobre els pressupostos de l'Estat, perquè és tradicional que el diputat de Convergència i Unió hi faci –o la diputada– alguna referència, allò de dir: mira, el mal de molts sembla que sempre ens pot consolar, no? I, a més, aquest any el senyor Jané ho va fer en Comissió. Jo només diria que, si s'ha de tocar aquest tema, s'hauria de tocar amb profunditat, no només veient si les quantitats pugen o baixen, sinó com s'administra, i potser es veuria que s'administra amb criteris diferents. Per exemple, preguntaria: es disminueix la formació mentre s'incrementa l'atenció a la subvenció als centres privats en etapes no obligatòries? Segurament la resposta seria que no. I, per tant, encara que hi tenen dret, jo diria: bé, no insisteixin massa en aquest tema dels pressupostos estatals per tres motius –i amb això acabo–: primer, perquè estem en el Parlament de Catalunya; segon, perquè els pressupostos de l'Estat de 1994 han estat consensuats amb Convergència i Unió, i, per tant, no tindria massa sentit que en féssim un debat i menys aquí, i, tercer, pels errors comesos els anys anteriors en fer la comparació; errors que, si es tractés del senyor Jané, evidentment, tots estem convençutíssims que no obeeixen pas a cap mala voluntat –només faltaria, tractant-se d'ells–, sinó que, en tot cas, dependrien de notes rebudes del Grup Parlamentari a Madrid o de la Conselleria. Però és que el 18 de desembre de 1992 el senyor Jané va dir, textualment, en el *Diari de Sessions* –per referència, P número 37, pàgina 1656; ho cito–: «El pressupost, ja s'ha dit, el pressupost del Departament d'Ensenyament tindrà un increment de 8,48 centèsimes per cent» –suposo que..., és un comentari, això: el que el senyor Jané volia dir és 8 punts, 48 centèsimes. Segueixo la citació: «i tot sembla que, en canvi –i dic: “tot sembla”–, hi haurà un decrement de 8,71 centèsimes» –un altre cop, 8 punts, 71 centèsimes– «per cent del pressupost del Ministerio de Educación». En les paraules era molt prudent, però clarament suggeria que per un cantó hi havia un increment de 8 i per l'altre una disminució de 8. Llavors, on està l'error, senyor Jané, o on estaria la trampa? L'error està a comparar coses heterogènies;

no tenir en compte, per exemple, que el pressupost del Ministeri d'Educació i Ciència té com ara la Secretaria General d'Esports, que en el pressupost de la Generalitat està a Presidència. I, com vaig repetir l'altre dia, el senyor Macià Alavedra ens ha dit contínuament: «No compareu coses heterogènies.»

Per tant, la manera de fer la comparació seria agafar el que podríem anomenar la funció educativa, i aquí tinc, per exemple, un estudi publicat per un sindicat –perquè, si cités estudis del Ministeri o meus, podrien dir que són tendenciosos– on ho fa això, on, per fer una anàlisi adequada..., el que potser en Comissió el senyor Jané anomenava «pseudo-estudis», però jo penso que estan bastant ben fets... Doncs, aquí, en fer la comparació, compara les funcions educatives, i llavors, en el cas del Ministeri, diu que en funció educativa hi va haver un increment de 3,5%, que, senyor Jané, jo dic que és insuficient, que és inferior al que va tenir el Departament d'Ensenyament, però, en tot cas, la seva comparació de realitats no homogènies provocava una distorsió –un error, jo m'atreiria a dir– d'un 12,3%. Per tant, si en les comparacions s'han de cometre errors de tal magnitud, val més no fer-les.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. Esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya: el senyor Bargalló té la paraula.

El Sr. BARGALLÓ: Gràcies, senyor president. Defensaré conjuntament les esmenes 514 i 517.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. BARGALLÓ: Els il·lustres diputats que m'han precedit han anat explicant diversos motius pels quals no eren d'acord amb el contingut pressupostari d'algunes partides, amb el seu augment o amb la seva baixa. De ben segur que nosaltres estariem d'acord amb molts dels raonaments que s'han fet, i gairebé podríem subscriure algun dels discursos, com per exemple el discurs del senyor Ignasi Riera, que el podríem subscriure en la seva absoluta totalitat.

De fet, és cert: el capítol de personal puja un 6,7%; el de compres, un 9,8; transferències, 6,2; el d'inversions baixa un 4,7, i les transferències de capital pugen un 20,4. I darrere d'aquí hi ha un desacord patent entre nosaltres i el Govern, que pot ser motivat en part per les obligacions d'aplicació de la LODE i la LOGSE –el senyor Riera també ho deia i ho reconeixia. Però quan vaig tenir l'oportunitat de defensar davant de vostès les esmenes a l'articulat del Grup d'Esquerra Republicana en matèria d'ensenyament no universitari, que eren unes esmenes al capítol 6 i un conjunt d'esmenes de la famosa sèrie 400, ja vaig dir per on aniria el nostre discurs.

Abans, però, voldria insistir en uns aspectes concrets que no voldria que se'm retragués que no n'he fet esment, és a dir: la preocupació perquè baixin alguns conceptes, com ara els equipaments en centres escolars públics; la preocupació perquè augmentin tan considerablement les transferències a pàrvuls de centres concertats, mentre l'Administració, en els seus propis centres que hi ha pàrvuls, no té aquest ímpetu inversor de moment, i la preocupació pel manteniment de

partides com les obres de reforma, les noves construccions o els funcionaments dels centres públics, que, si bé pugen, ho fan per sota l'IPC, i, per tant, em permeto parlar de manteniment com a molt. Però, en tot cas, ja els deia que entrar a discutir tants per cents –jo tinc aquí dotze partides en les quals hagués pogut entrar, en aquestes dotze partides en concret, en la lluita comparativa amb l'any passat, i, per tant, en el que estàvem no d'acord respecte a enguany–, que entrar a discutir això, per nosaltres, seria caure en un parany, en un parany que no volíem caure –deia al començament d'aquest debat de pressupostos–, que, per tant, consegüentment, ara no hi caurem.

Aquests no són els nostres pressupostos d'Ensenyament, no pel fet que prioritzin una tendència per damunt l'altra, que prioritzin un segment per damunt l'altre, sinó que bàsicament, centralment, no són els nostres pressupostos perquè no permeten la implementació de la reforma educativa. I no ho permeten perquè nosaltres insistim reiteradament, i hi insistirem més reiteradament, que allò únic que permetrà l'aplicació de la reforma dels ensenyaments no universitaris, que l'aplicarà de veritat, és un finançament específic.

Podríem fer història i recordar que l'honorable conseller senyor Laporte, quan era conseller d'Ensenyament, ja va dir, només començar a parlar-se de reforma, que, si no hi havia un finançament específic, no es podia dur a terme, i en aquest tema hi estem d'acord. Vostès saben perfectament que amb l'honorable senyor Laporte estem en desacord en multitud de temes, però en aquest hi estàvem i hi estem d'acord. També l'honorable conseller actual d'Ensenyament, quan explicava per què el dia 13 el Consejo del Ministerio, de les conselleries de les comunitats autònomes, havia endarrerit la reforma, adduïa el finançament com el primer motiu d'endarreriment de la reforma, com el motiu bàsic d'endarreriment de la reforma. Jo ja els deia l'altre dia que res m'assegura que aquest sigui el darrer endarreriment, res m'ho assegura perquè ja n'hi ha hagut, com a mínim, tres, i no passo a comptar aquells avenços promesos de la Generalitat respecte al calendari del MEC, que finalment s'ha comprovat que no han pogut dur-se a terme. Ja els ho vaig dir l'altre dia, avui els ho torno a dir, i no hi insistiré en aquest moment.

Aquí tenim dos camins: o tanquem la reforma o la modifiquem de tal manera que la fem diferent –i llavors podem estar d'acord o no amb aquest disseny d'aquesta cosa nova que fem–, o fem una llei de finançament. El camí intermediari és un camí erroni, que ens porta només als endarreriments dels plans de la reforma, que ens porta, consegüentment, a un augment de deserció dels professionals del món de l'ensenyament i a un augment de deserció dels sectors socials més propers a l'ensenyament. L'endarreriment, la no-existència de finançament ens porta, doncs, a endarreriments continus del mapa escolar. És clar, sí que el Departament ens havia promès que ara tindríem el mapa escolar nou, però, és clar, evidentment, el Departament ara ens diu, lògicament, que amb l'endarreriment de la reforma, doncs, el mapa també s'ha d'endarrerir. El Departament ens havia

promès per al primer trimestre del 94 la planificació d'obres de cara a la reforma; ja ens ha dit també que amb l'endarreriment de la reforma s'endarrerirà la planificació d'obres. I així estem, amb la reforma aplicada ja als quatre primers cursos de primària però sense mapa escolar, sense concreció de plantilles, sense planificació d'obres i amb la perspectiva que això pot continuar un bon temps així.

Aleshores, jo els insisteixo: mentre no facin finançament de la reforma específica o en variïn tant el seu contingut que aquest sigui innecessari –i, aleshores, veurem si hi estem o no hi estem d'acord, que caldria veure-ho–, mentre sigui aquesta la reforma, amb aquest no-finançament, nosaltres no els podem votar mai els pressupostos del Departament, perquè seran sempre, d'entrada, falsos; a banda que després poguéssim entrar a discutir els números, que, hi insisteixo: jo ja no hi entro.

I, per tant, el discurs ja està fet, i em sembla que, donant toms, si fos un ple normal, doncs, em podria permetre d'intentar superar el discurs de la meua vida, que sembla ser que vaig fer l'altre dia, però, com que no és un ple normal, semblaria excessivament pretensions de fer-ho. En tot cas, perquè la senyora Rosa Bruguera, que tinc entès que serà la portaveu per als temes de l'Incanop, pugui dir alguna cosa..., perquè, realment, el gran drama de l'Incanop, que sempre entra en el paquet d'Ensenyament, jo li diré que, des de la nostra concepció, l'Incanop forma part del Departament i, per tant, també és corresponsable d'aquesta indefinició en el tema de la reforma; que, en tot cas, enguany ha baixat els pressupostos; que, certament, ha baixat la part de personal –certament, ha baixat la part de personal–, la qual cosa, doncs, en bona part és lloable. També han baixat les inversions reals –també han baixat les inversions reals–, però en tot cas, des del nostre punt de vista, l'Incanop és, com tants altres instituts, innecessari. No sabem si en la filosofia de la seva creació..., que segurament en la filosofia de la seva creació era necessari; però és innecessari en la seva pràctica real, perquè, aquelles coses que fa, les podria fer el mateix Departament, sense necessitat –les que fa ara– de tenir l'Institut. En tot cas, si en la seva resposta podem preveure que d'ara endavant –des del 86 que va ser creat– podrà d'una vegada fer aquelles funcions de cara a les noves professions tan importants en la reforma de la formació professional –endarrerida també, però que un dia ens arribarà–, doncs, si ho fa i ho podem comprovar, l'any vinent jo li prometo que no esmenarem la totalitat del Departament, perquè, evidentment, quan tenim un pressupost, també l'hem de valorar en funció del que ha fet fins ara, i, hi insisteixo, en funció del que ha fet fins ara, nosaltres creiem que estaria molt bé com un servei dintre d'una direcció general del Departament d'Ensenyament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Bargalló. Torn en contra: senyor Jané, té la paraula.

El Sr. JANÉ: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, evidentment, senyor Cadevall, si

aquest fos el meu primer any de defensar el pressupost d'Ensenyament en aquest debat o en els debats precedents, li asseguro que haguera demanat al company Codina que m'hagués suplert, perquè, realment, m'ha deixat molt preocupat.

Amb el permís del senyor president, la diputada Rosa Bruguera —com ja pràcticament s'ha anunciat— defensarà el pressupost de l'Institut Català de Noves Professions.

L'ensenyament, senyor Cadevall, realment, és un servei de la societat, però també és un servei que es fa a la mateixa societat. Algú ha dit que el sistema d'ensenyament, de fet, és el sistema reproductor de la societat. Per tant, és lògic que entre els grups polítics de la cambra, i d'arreu, en els debats ideològics, hi entri, i molt, el tema de l'ensenyament, i que, per tant, doncs, qui té un contingut polític recolzat en una determinada ideologia, evidentment que hem de tenir —i tindrem— diferències notables de contingut en l'ensenyament.

Per plantejar els conceptes que ens ajudin a defensar la viabilitat del present pressupost, s'ha de tenir en compte, aquest any —ja s'ha anat dient—, primer, l'organigrama diferent de l'organització del Departament, que es va fer el 93, però que és la primera vegada que s'aplica, en el pressupost del 94.

Segon, la creació del Comissionat d'Universitats. Això despista tant que fins i tot l'il·lustre diputat representant del Grup Popular ens ha començat fent la defensa d'Universitats, quan això ja s'havia fet en el debat del Departament de Presidència. Imaginem-nos fora de la cambra, imaginem-nos en els diaris, imaginem-nos els comentaris en el joc de percentatges d'aquells pseudo-estudis que vaig dir en Ccomissió i que repeteixo davant d'aquest Ple. S'ha creat el Comissionat d'Universitats i, per tant, s'ha desplaçat el pressupost consegüent al Departament de Presidència. No voler fixar-se, precisament, en aquestes diferències porta —quan s'entra en els percentatges— al confusionisme, confusióisme que, realment, ha estat suportat per articles de premsa, jo ho repeteixo una vegada més, amb pseudo-estudis molt tendenciosos i totalment equivocats. S'hi barregen conceptes, organigrama, partides i, sobretot, es juga amb els percentatges. Al Parlament, això, crec que no hi cap. Cada grup podem..., i representem, sortosament, diferents concepcions de la nostra societat, diferents opcions, però el que no podem fer és, des del Parlament, anar confonent.

Per exemple, amb el desafortunat exemple que ens ha posat el senyor Cadevall el dia d'avui... Els galls, senyor Cadevall, tard o d'hora acaben a la cassola, i els de l'escola de l'Hospitalet, jo crec que també..., els galls no, pobres bèsties, però tot l'altre conjunt que envoltava això que vostè mencionava, dels galls, possiblement que els que estimem l'ensenyament i la política, hem de rebutjar contundentment aquestes situacions que es produeixen, que es van produir, que estan controlades, que es persegueixen, però si això és l'exemple dels centres concertats de la nostra Catalunya, jo em permeto el luxe, davant de tots vostès, d'evocar el criteri que tots vostès tenen, el coneixement que tots vostès tenen

de la realitat de les escoles catalanes, i des de la meua modesta posició els demano que exemples com aquest no siguin admesos, perquè reduïm..., fem un reduccionisme de les pitjors maneres que podríem fer.

Retorno. Com a exemple d'aquests desafortunats, jo crec que no es pot afirmar que, per exemple, el Comissionat d'Universitats s'escapa del control parlamentari perquè ha de respondre davant el Parlament un conseller allunyat de la responsabilitat d'universitats. El Govern és solidari. El nostre també. Tot govern és solidari.

No podem servir-nos de manera esbiaixada dels percentatges. La intervenció del senyor Bargalló, l'altre dia —i avui referendada fa uns instants—, m'estalvia d'entrar en aquesta esbiaixada manera dels percentatges, perquè a nosaltres tampoc no ens interessien. Ni els percentatges ni les partides en concret, sinó el que és fonamental de l'ensenyament, i la nostra preocupació va pel que és fonamental.

Diferents criteris d'avaluació també han anat entorpint la bona anàlisi d'aquests pressupostos que avui arriben a la cambra, i nosaltres, des de la nostra òptica, apuntem que, d'antuvi, per qualificar precisament aquest pressupost del 94, i tots els pressupostos d'aquest Departament i d'altres, el que se'ns deia és el que hem de fer: cal fer-ne comparances homogènies. Per exemple, capítol 2, que s'ha citat fa un moment. Hi ha —en el pressupost del 94— una partida d'«altres subministraments». Han afirmat, aquests pseudo-estudis publicats en la premsa..., precisament un diari d'abast prou ampli marcava en aquests «altres subministraments» un increment del 388 —avui el senyor Cadevall ens l'ha rebaixat i ens l'ha marcat, fa un moment, de 288—, però el diari no ens explicava —i aquí convé explicar-ho— que en el pressupost del 93 hi ha aquesta partida assignada a la Secretaria General, amb uns 27 milions, a la Direcció General d'Ordenació Educativa, amb uns 92 milions; a la Direcció General de Promoció Educativa, amb uns 12 milions, i que això sumava 131.409.000 pessetes, si li descomptem les 500.000 que anaven destinades a universitats —és una quantitat petita, sí, però és anar descomptant el que cal descomptar per poder analitzar aquest pressupost. En el pressupost del 94, el que en aquest moment estem debatent, hi ha una sola partida d'«altres subministraments» que engloba aquestes tres, i que està adscrita a la Secretaria General, amb un total de 105.127.200 pessetes. Això suposa una disminució del 20%. Això que els diaris han publicat, del 388, i que el senyor Cadevall fa un instant ens ha recordat, de 288, si vostès fan números —tenen a la seva disponibilitat les mateixes fitxes que jo he fet servir—, hi ha una disminució del 20%.

Una altra qüestió que ha centrat les esmenes a la totalitat —en el debat en Comissió ja se'ns va dir: el senyor Bargalló em sembla que ha posat el dit a la nafra, el va posar l'altre dia i l'ha reblat avui; el senyor Pujol i el senyor Riera s'hi han referit en el debat actual— és el no-desplegament de la LOGSE. A nosaltres això també ens preocupa. Al nostre Grup parlamentari ens preocupa, a la Conselleria d'Ensenyament els preocupa..., evidentment. I abans d'entrar en aquesta matèria, em sembla que ens convé a tots plegats, a

tot el Parlament de Catalunya, deixar constància d'uns aspectes que creiem prou positius d'aquest..., abans d'entrar en el pressupost, de deixar constància que, a Catalunya, un fet és el desplegament d'una determinada llei que condiciona i que ha d'implantar una reforma de l'Ensenyament, i un altre fet és la constant renovació que, des de molt abans i després de la promulgació de la LOGSE, es fa des de cada centre d'ensenyament i per cada equip de professionals de la docència. Jo crec que això no és altra cosa que una constatació, no és pas una opinió personal meua. I, si no, per exemple, que ens ho diguin els moviments de renovació pedagògica.

Com a resposta als arguments opositors, llegim els pressupostos de manera molt ràpida. La importància relativa del Projecte dels pressupostos del Departament d'Ensenyament –i aquí, senyor Cadevall, aniré amb molta cura, perquè evidentment les xifres de percentatges són molt perilloses–, el nostre pressupost creix per sobre de la mitjana de tot el Pressupost de la Generalitat de Catalunya; té un increment de sis punts amb una dècima per cent. I això significa poder destinar al Departament d'Ensenyament 273.824.125.896 pessetes. El pressupost del 94 del MEC, pels documents que estan al nostre abast, només té un increment de l'1,55%. No em puc estar de manifestar que, si tots –uns més que altres–, hem de sentir-nos responsables del sistema educatiu, el primer responsable continua essent el Ministerio del ram. Més endavant hi tornaré, al motiu per què estic dient això.

Una dada significativa en el nostre pressupost d'Ensenyament sempre és la part condicionada. El 93 tenia un 84% de part condicionada; el 94, aquesta part condicionada, en percentatge, creix: hi ha un 89,36% condicionat i, per tant, només queda un 10,64% de lliure disposició. Gairebé la meitat d'aquesta anomenada «de lliure disposició», 14.134.020.820 pessetes, dels 29.000 milions i escaig, es destinen a inversions en obres i equipaments.

Voldria resseguir els resums molt per sobre, i els detalls de partida, i veure què es pot comentar, especialment si es compara amb els de l'any anterior, però tenint també ben present el que ja hem dit, el canvi organitzatiu i el desplaçament d'Universitats a Presidència. Voldríem destacar, tot llegint aquestes partides, la contenció de les despeses corrents en els serveis administratius, l'increment de les despeses de funcionament dels centres docents... Realment, senyor Riera, igual que a les llars privades, tal com ha sigut citat, és d'un 3,5% –no d'un 3%, com ens comentava el senyor Cadevall, sinó d'un 3,5%–, d'acord amb les previsions d'increment de l'IPC del Govern central. I això està contingut en el capítol 2.

Es mantenen les dotacions del programa escola-treball, perquè certament el Departament, el Govern i el Grup que li donem suport tenim prioritat –i la volem continuar tenint i donant– per a la formació professional.

Voldríem destacar –i en aquest punt, doncs, parar-m'hi un moment, amb permís de vostès– l'augment en el capítol 1, de personal, dient –perquè també s'han dit xifres totalment desviades– que els alts càrrecs d'Ensenyament han

disminuït la seva partida pressupostada d'un 18,53%, i val la pena explicar que l'augment en el capítol 1 té aquest augment perquè hi ha la previsió per continuar el compliment dels acords amb els sindicats, del juny del 93, sobre complements específics de la funció docent.

La plantilla pressupostària per al 94 s'ha fet d'acord i en funció dels efectius de personal en nòmina el 30 de juny del 93, així com les necessitats previstes. Preveu un increment de la plantilla docent de 450 en l'ensenyament secundari; una disponibilitat de 172.320 milions per al 94, que referits als 161.976 milions del 93 suposen en personal un increment del 6,93%. Això permet dotar els centres docents dels recursos humans necessaris, havent fet les anàlisis següents.

Educació infantil, primària i la resta de bàsica: el desplegament de la LOGSE en aquests nivells no requereix cap ampliació. La redistribució de l'actual personal en cobrirà les necessitats. Per a aquests nivells es preveu en el Projecte de pressupost un increment de 283 dotacions per a substitucions respecte al 93.

I a l'educació secundària ja hem esmentat l'augment de les 450 places docents, però està això motivat, precisament, per l'increment d'escolarització en aquest nivell, i també condicionat –com no?– pel calendari de desplegament de la LOGSE, que, lògicament, també condiciona les previsions –recordem que el pressupost és anyal i, per tant, de cara a l'altre any, ja veurem com s'haurà de replantejar aquest tema del personal docent i no docent.

Nosaltres també ho hem dit –em sembla que el precedent conseller d'Ensenyament ho va dir més d'una vegada en els debats diferents–: el professorat és la clau de volta del sistema educatiu, de tot sistema educatiu escolar. I val la pena, per tant, conèixer com està en aquest moment l'estat actual dels acords relatius amb els sindicats del personal docent, especialment per les seves repercussions pressupostàries. El complement específic docent té una repercussió en aquest Pressupost de 2.604 milions. A partir del mes d'octubre de l'any 93, s'ha incrementat el complement específic docent de 5.000 pessetes més per a tot el personal docent.

Els estadis docents comporten 5.840 milions de repercussió en aquest pressupost. Afecta, això, 50.534 funcionaris. Cal dir que a les taules salarials que condicionen per conveni col·lectiu el professorat dels centres concertats no hi ha cap repercussió entre el 93 i el 94, perquè tampoc no ha sofert cap alteració.

En el debat també va sortir –i s'ha dit una i altra vegada– tot el tema del pla de formació. El senyor Pujol s'hi ha referit, el senyor Riera, el senyor Cadevall... El pla de formació: es distribueixen les consignacions entre els capítols 2 i 4. En el capítol 2, certament, hi ha una disminució del 17,68%, i en el capítol 4 hi ha un increment de l'u amb vuit centèsimes per cent. Sumant totes les partides, sumant les quantitats absolutes i després relativitzant-les, les del capítol 2 i les del capítol 4, hi ha una disminució total del 4,6%. Per què es fa aquesta disminució pressupostària? Doncs perquè el programa de formació bàsica per a la reforma i currículum, metodologia i avaluació, ja l'han realitzat el 76% dels

docents d'infantil i de primària, i entre ells, entre aquest 76% de la totalitat, el cent per cent dels docents del professorat del cicle inicial i mitjà.

Jo ja sé que quan diem el cent per cent em podran dir que hi ha tal persona que no l'ha fet o tal altra, però considerem que..., ja m'entrebanco amb les centèsimes, imaginin-se si hagués de precisar qui és del personal que no ha volgut..., no és que no hagi pogut per motius pressupostaris, sinó que no ha volgut, que també n'hi ha hagut algun, i també els hem de suportar en el sistema educatiu català, també hi ha hagut algú que no ha volgut fer aquest programa de formació del professorat. Sortosament, mínims.

També han fet aquest programa un 51% del professorat d'ESO de centres públics. En el pressupost del Ministerio de Educación y Ciencia hi ha una disminució per a formació del 6,47%, i jo creuria que segurament deu ser per motius semblants: és perquè ja tenen part de la feina feta.

Un altre capítol que voldríem destacar és el sisè, en inversions. Hi trobem, fent tots els càlculs adients, una disminució, que ja l'ha apuntada el senyor Riera, del 0,85%. Del mateix capítol, nosaltres voldríem destacar-ne un fet comptable que ens sembla prou important: hi ha una diferenciació conceptual de les partides d'obres de centres docents. Es reparteixen enguany en tres conceptes: noves construccions, ampliacions i adaptacions; obres de reforma, millora i adquisició d'edificis prefabricats...

No sé veure el senyor Pujol en aquest moment a la sala, però quan critiquem els edificis prefabricats –i això va sortir també, em sembla, en el debat de l'articulat– hauríem de pensar, per exemple, que a Alemanya, que és mirall de tants i tants països, especialment d'alguns que formem també part de la Unió Europea, a Alemanya, que, doncs, ens dóna un exemple, i a casa nostra intentem anar-lo aplicant, especialment en formació dual, que té grans fires, grans salons de l'ensenyament, hi ha l'habitual aplicació i dedicació d'aules prefabricades, convenientment instal·lades. Potser sí que algú de nosaltres recorda, just deixada l'època franquista, doncs, que vàrem haver de recórrer a situacions d'emergència, habilitant «barracaons» potser sense la merescuda qualitat, i els havíem qualificat de «barracaons», però avui dia, aquestes aules que es van traslladant allà on convé, segons marca l'evolució demogràfica i tenint en compte la necessitat de rapidesa de solucions, tenen una qualitat suficientment adient.

I hi ha una tercera conceptualització en aquesta partida d'obres en centres docents, que és el Pla de seguretat en edificis dels centres d'ensenyament. Molt ràpidament. El senyor Bargalló m'estalvia molt del que jo avui diria, percentualment, perquè, evidentment, ell, quan parla de finançament del sistema educatiu, doncs, és per aquí que ens ho hauríem de plantejar. Jo vaig més lluny –no vull comprometre amb això el meu Grup polític–, crec que el que s'ha de revisar, i amb urgència, és la LOGSE. De fet, les dificultats pressupostàries, a vegades, també, ja convenen, perquè el seu desplegament potser no s'arribarà a fer, però la Junta de Construcciones, l'any 93, és el que fa el Ministerio de

Educación y Ciencia, el 93 va disminuir el 17%; en el 94 ha de disminuir el 12,19%. S'ha deixat d'invertir. I els somnis aquells de la LOGSE, on queden, amb aquesta disminució? Mentrestant, aquest Ministerio de Educación y Ciencia no vol modificar el Reial decret 1004, que molta preocupació porta al mateix Departament d'Ensenyament, als titulars de centres privats i, observant la mateixa Junta de Construcciones, al mateix MEC. Aquest Departament, el nostre Departament, en aquest moment està endegant un estudi de com ha de ser l'aplicació dels mínims referits a aquest Reial decret 1004, a les necessitats dels centres docents a Catalunya. Aquest podria ser un significatiu índex de la manca de la necessària i lògica Llei de finançament del sistema educatiu.

El senyal em fa acabar, i només podria dir que nosaltres creiem que el Departament d'Ensenyament, amb el nostre suport, disposarà d'aquest pressupost que estem debatent, amb el qual vol aconseguir i va aconseguint anar complint les polítiques per aconseguir un sistema d'ensenyament que serveixi per a l'educació dels alumnes, per al perfeccionament personal dels docents i dels no docents i al servei de tota la comunitat de Catalunya, avançant amb una digna qualitat en la consolidació del nostre sistema mixt d'ensenyament.

Creiem que amb aquest pressupost el Departament podrà cuidar i seguir cuidant la xarxa de serveis, d'equipaments educatius de què disposem, tot fent possible avançar també subsidiàriament –amb el senyor Riera, ja tindrem l'oportunitat, que la nostra amistat ho farà possible, de canviar impressions sobre el principi de subsidiarietat.

Potser no cal inventar massa en ensenyament, però, això sí, necessitem gestionar bé, i com que creiem que aquest pressupost és possible i comptem amb l'esforç per a una bona gestió per part del Departament, votarem en contra de les esmenes a la totalitat.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Jané. La senyora Bruguera? *(Pausa.)* Recuperarem el temps en què s'ha excedit el seu company.

La Sra. BRUGUERA: Ho intentaré, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

La Sra. BRUGUERA: Perquè crec que els arguments que han donat, bàsicament jo entenc que són dos: un, la reducció del pressupost, i el segon, el fet que per a alguns de vostès l'Incanop no compleix les finalitats reconegudes per la Llei.

Avui dia... Primer voldria fer una matisació, per això. Avui dia entenem la formació i l'educació a partir de la seva imbricació en la societat, i com un dels factors que permeten el creixement i la construcció de la persona, i és des d'aquesta perspectiva que l'educació necessita també la cooperació i el suport del conjunt d'agents socials. És evident, d'altra banda, que la societat actual demana coses que abans no demanava. Les noves professions, per tant, apareixen com a resposta a les noves necessitats tant tecnològiques com socials, com culturals, que crea la societat en evolucionar.

L'Incanop és, doncs, la resposta pràctica d'aquestes necessitats, i aquí cal dir dues coses, també. Per una banda, vostès saben que el recurs d'inconstitucionalitat presentat pel Govern central l'any 86 i que no ha estat resolt fins a l'octubre de l'any passat, del 92, ha frenat el ple desenvolupament de l'Institut. Això per una banda. I per l'altra cal també dir que encara a nivell central, a nivell de Govern central, encara s'estan discutint els mòduls professionals. Només això ja justifica per mi l'existència de l'Incanop. I això contesta una mica al senyor Bargalló. Vull dir, nosaltres hem trobat –i vostès ho saben– en la formació no reglada la necessària flexibilitat de continguts, de modalitats i de durada, i és per això que és molt important l'Incanop. A més a més, és el punt de trobada entre el sistema productiu i el formatiu i, tal com deia el senyor Riera, hem de donar eines a l'empresa: les hem de donar als empresaris, garantint la formació adequada per a un treball de qualitat i per ser competitiu tant a nivell nacional com d'Estat com internacional, i als treballadors, possibilitant el reciclatge necessari i la formació especialitzada per mantenir i per aconseguir el seu lloc de treball.

Cal també dir..., i això crec que, vostès, quan diuen que no compleix les seves finalitats, moltes vegades no tenen en compte que s'imparteix la formació de l'Incanop a nivell d'empreses, organismes públics i privats, centres de formació i d'investigació, universitats, i potser no s'atribueix la paternitat d'aquestes iniciatives, justament, a l'Incanop, i és per això que moltes vegades es diu que no compleix les seves finalitats. L'Incanop s'adreça directament als usuaris. En tenim una prova –i vostès ho saben–, per exemple, en el tríptic que fa uns dies vam rebre tots a la bústia, que parla d'unes jornades sobre formació per a la petita i mitjana empresa que es faran el 13 de gener. Aquesta és una de les moltes coses que es fan, i que l'Incanop vostès saben que no fa publicitat; si en fes, diríem que es gasta molt més en publicitat que en els seus objectius i en les seves finalitats. Ho fa directament amb els usuaris, i això és important.

No els donaré el reguitzell, diguem-ne, d'actuacions, perquè crec que vostès les coneixen tan bé com jo. Ara, el que sí que crec que cal dir és que hi ha un reconeixement internacional a nivell, sobretot, de tot Europa. Vull fer esment especial del Centre de Desenvolupament de Formació Professional de la Unió Europea, que té seu a Berlín, i, sobretot a nivell dels quatre motors d'Europa, hi ha un constant intercanvi d'informacions i de formació.

Parlarem una mica, doncs, també, del pressupost. Senyor Cadevall, és cert que s'ha rebaixat en un 13,8% a nivell general, però també cal dir que l'Incanop sempre ha guardat allò que en diem una pometa per a la set, i que aquesta vegada l'ha utilitzat. L'Institut no ha fet mai un ús ple de les seves partides de personal, és per això que pot rebaixar en personal un 31% sense que afecti la plantilla. És també per aquest rigor pressupostari que pot rebaixar en el capítol segon, d'inversions reals, un 21%. I això ho pot fer amb plena garantia de funcionament, ja que, per una banda, ha adequat la despesa real al pressupost i, per una altra banda, ha incor-

porat a la seva gestió allò que aquest Institut defensa i promulga, que és la gestió d'una forma mecanitzada i determinats avenços de la buròtica.

Per tant, l'Institut farà una miqueta més, fins i tot, del que fins ara havia fet, quant a treballs i quant a estudis i treballs tècnics, perquè aquesta partida vostès saben que s'ha incrementat per transferències dintre del capítol segon. Per tant –i acabo–, en un moment de crisi tan generalitzada, en un moment en què ja és un fet l'aventura europea, cal aprofitar al màxim les característiques d'un organisme com l'Incanop, per la seva dimensió, per la possibilitat d'una resposta ràpida, per la seva adaptabilitat, pel seu dinamisme.

Per tot això, si som conscients de les necessitats del moment, de l'esperit de contenció i estalvi en què ens movem, coincidirem que són totalment fora de lloc, de temps i d'oportunitat les esmenes que ens han presentat vostès. És per això que el nostre Grup votarà en contra de totes aquestes esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies senyora Bruguera.

Procedirem a la votació de les esmenes a la totalitat al Projecte de pressupost del Departament d'Ensenyament, estat de despeses, conjuntament, totes.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 19 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.

Fins a les quatre d'aquesta tarda, se suspèn la sessió.

(És un quart de tres del migdia i catorze minuts.)

La sessió es reprèn a les quatre de la tarda i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major, l'oïdor de comptes i els lletrats Sr. de Alfonso, Sr. Vintró i Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball, d'Indústria i Energia, de Comerç, Consum i Turisme i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Passem a les esmenes a la totalitat del Projecte de pressupostos al Departament de Cultura, a l'estat de despeses. Esmena 518, del Grup Popular; per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en l'anàlisi del pressupost de Cultura ens trobem, d'entrada, una despesa –que no és «despesa»– directament cultural, és a dir, transferències corrents i de capital, inversions reals, sense comptar les despeses de personal i de funcionament administratiu, de 15.996 milions. Això representa escassament un increment de l'1,02%, molt per sota de l'evolució de l'IPC en relació amb els 15.839 milions de 1993.

Sobre el paper cal reconèixer que s'ha produït un fort increment relatiu de les inversions reals del Departament; dels 2.932 milions, el 93, als 3.723 milions, el 94, amb un increment de les inversions del 27%. Ara, si analitzem com es produeix aquest increment, aleshores, les coses ja no són tan clares. La Secretaria General incrementa la inversió de 309 milions; passa de 1.532 a 1.841, amb un 20% d'increment, però en les inversions en mesures de seguretat i adquisicions l'increment se situa en el 8%.

Una altra curiositat pel que fa a les inversions reals és que apareix una partida nova de 150 milions assignada a la Secretaria General per a fons d'art. Això em sembla que és un *leitmotiv* que aquesta vegada s'ha anat repartint a tot el pressupost; jo no sé si és un problema de calca o què, però és una de les singularitats del pressupost del 94.

Si ens n'anem a «Promoció cultural», la caiguda de la inversió és d'un 25%, de 291 milions passa a 218 milions, quan les operacions corrents només baixen un 4%, és a dir, de 5.800 milions a 5.600 milions de pessetes. Pel que fa a les despeses corrents de promoció cultural, les transferències corrents baixen un 2%, i això implica que quan les inversions reals baixen un 25%, les despeses corrents en subvencions, moltes de les quals es distribueixen per raons electoralistes, pateixen molt menys els efectes de la crisi.

Per una altra banda, un any més es deixa oberta i sense assignació la partida d'inversions de l'1% cultural. És que no sap, la Conselleria de Cultura, que pujaran les inversions reals en obres públiques de la Generalitat de Catalunya? Per quina raó es deixa oberta aquesta partida amb la fixació d'un simbòlic milió de pessetes? Amb quina legitimitat la Generalitat demana la transferència d'aquest 1%, a l'Estat, quan no determina el seu propi 1%?

Les disfuncionalitats del pressupost es mostren també en les dotacions pressupostàries concretes, destinades a desenvolupar la legislació sectorial autonòmica en matèria cultural. Per exemple, amb una xarxa de biblioteques molt deficitària, les inversions reals i les transferències de capital no arriben als 1.000 milions; exactament 944, als quals cal afegir 379 milions en transferències corrents. Amb 1.325 milions, exclosos els capítols 1 i 2 del Programa de biblioteques, no és possible encetar l'aplicació de la nova Llei del sistema bibliotecari de Catalunya, ni garantir la posada en marxa del sistema de lectura pública de Catalunya, ni portar a terme un programa sistemàtic de construcció de biblioteques dins del Pla únic d'obres i serveis.

Entre les necessitats dels serveis de lectura pública, recollides al mapa de lectura pública de Catalunya, i les dotacions pressupostàries per a la construcció de noves biblioteques existeix un salt considerable. Hem aprovat una legislació sectorial sobre biblioteques que exigirà una inversió de no menys de 20 a 25.000 milions de pessetes. A aquest ritme d'assignació pressupostària, l'aplicació d'aquesta nova llei ens portarà més d'una dècada, això sempre que l'IPC fos, en aquest cas, zero. Com que això és impossible, calculant un IPC de 3 a 6 punts, trigarem, amb els seus pressupostos, entre quinze i vint anys a poder aplicar

una llei aprovada pel Parlament de Catalunya. I, mentrestant, a les universitats catalanes, les taxes per a usuaris no universitaris de biblioteques és de 20.000 pessetes anuals.

Amb aquests pressupostos, un any més, Barcelona haurà de renunciar a la seva biblioteca provincial. Ni el Ministeri de Cultura ni la Conselleria han previst en els respectius pressupostos cap assignació per resoldre una discriminació històrica en relació amb la resta de províncies de l'Estat, provocada pel fet que la teòrica biblioteca provincial no compleix les seves finalitats en ser biblioteca universitària.

Això és greu, ja que els llibres procedents del dipòsit legal que s'entreguen a la biblioteca provincial, és a dir, a la biblioteca universitària, de la Universitat de Barcelona, es reparteixen entre les biblioteques de les facultats i escoles superiors. El resultat és que els llibres del dipòsit legal que s'entreguen a la Universitat de Barcelona, en qualitat de gestora de la biblioteca provincial, es deriven a uns centres bibliotecaris on els usuaris normals no poden accedir-hi si no és mitjançant el pagament de 20.000 pessetes l'any.

Catalunya, si és un país capdavanter en el món, ho és en la densitat del seu patrimoni documental; entre els arxius de l'Església catòlica i els arxius dels ens locals –cas, per exemple de l'antic Consell de Cent– disposem d'un conjunt documental inestimable. Amb 43 milions per a inversions, si descomptem els 350 milions destinats a l'Arxiu Nacional de Catalunya, pocs arxius es podran conservar i actualitzar, incomplint la Llei d'arxius de Catalunya. La continuació de les obres a Mataró i a Sort, l'inici de les obres a Manresa i a Reus, i la millora d'infraestructures als Arxius de Solsona, el Vendrell, Sort i Vilanova i la Geltrú són bones notícies però totalment insuficients a la vista de les necessitats reals de conservació del patrimoni documental català.

Aquests 43 milions de pessetes s'han de comparar amb els 20 milions per a viatges o els 98 milions de beques per a estades a l'estranger de creadors culturals; segurament som l'únic país d'Europa que gasta proporcionalment més en viatges culturals que no pas en arxius; per no dir que en atencions protocol·làries i representatives, així com en compres de diaris i revistes, el conseller gastarà la mòdica quantitat de 296 milions, als quals cal afegir 787 milions per a campanyes de promoció cultural en els mitjans de comunicació.

El mateix podríem dir en relació amb els museus. Les inversions reals i les transferències de capital pugen 1.266 milions de pessetes. Si descomptem les inversions en els museus de la pell de Vic, d'Igualada, Balaguer –de Víctor Balaguer– de Vilanova i la Geltrú i de la Casa Rafael de Casanova de Moià, així com dels Serveis d'Atenció Museística de Girona, ens adonem que els fons previstos per a desenvolupar la Llei de museus pel que fa al foment de l'activitat museística local són mínims.

La Llei de museus incorpora unes noves obligacions per a la xarxa local de museus, en matèria d'organització, de mesures de seguretat i d'habilitació professional del personal, que no es corresponen amb els 43 milions de pessetes que es transfereixen als consells comarcals.

Entenem, en parlar de Barcelona, que per la seva condició de capital de Catalunya té unes despeses específiques, despeses culturals de capitalitat, que a diferència, per exemple, de Madrid, només en una part molt insignificant han estat assumides per altres administracions.

Seguint amb els exemples, en el nou Teatre Líric Nacional de Madrid, l'Estat ha gastat en els darrers anys la mòdica quantitat de 21.000 milions de pessetes; la Generalitat, pel que fa al Gran Teatre del Liceu, no ha aconseguit –i aquest any hi tornarem– cap compromís comparable per part de l'Estat. Hi ha una estimació de 1.050 milions per a consorcis dels quals forma part el Departament: suposant que la totalitat dels 1.050 milions es destinessin al Gran Teatre, cosa impossible, estaríem encara molt lluny del nivell que assoleix l'Estat en relació amb el Teatre Líric Nacional de Madrid.

Pel que fa a la promoció de l'edició en llengua catalana es manté una estructura de subvencions que seria molt més important actuar sobre la competitivitat del sector editorial.

Fent la comparació en relació amb les reduccions i amb les partides destinades a informatització de premsa, destaca la generositat amb què es dota al Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional, per repartir ajuts i subvencions entre els promotors dels valors culturals nacionals, i cal recordar que, si hi afegim les partides de la Secretaria de Relacions Culturals i de la Direcció General de Promoció que es destinen a fins similars, arriben a la xifra de 2.267 milions de pessetes. Som l'únic país comunitari on es gasta més en cultura popular que en biblioteques, perquè, si comparem aquesta xifra amb les inversions i despeses en biblioteques, museus o arxius, ens adonem de l'ordre de prioritats del Consell Executiu en matèria de cultura.

Tornem a dir, com l'any passat, que mai tants funcionaris i altres càrrecs finançats a càrrec dels impostos de tants han fet tan poca cosa per promoure la cultura, ja que un 30% del pressupost de 1994 del Departament de Cultura estarà destinat a despeses únicament i exclusivament administratives: 6.910 milions de pessetes en despesa corrent, de funcionament, és una xifra superior als programes en biblioteques, arxius, museus, promoció editorial en llengua catalana, promoció cultural i la despesa en normalització del català.

Finalment, i un any més, hem de tornar a denunciar la incapacitat del Departament de Cultura per establir una entesa institucional amb l'Estat en matèria cultural. Aquesta manca de coordinació del Departament de Cultura amb el Ministeri de Cultura incompleix la disposició adicional cinquena de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que preveu una col·laboració en el foment i el desenvolupament del patrimoni cultural. Doncs, bé, el Consell Executiu i l'actual majoria parlamentària s'han negat de forma sistemàtica a establir un marc estable de col·laboració institucional que permetria evitar superposicions, duplicitats i mancances, sobretot quan aquesta col·laboració seria essencial per resoldre els problemes de finançament de les grans infraestructures culturals.

Una altra mostra dels perills d'aquesta manca de diàleg seria el de les reformes del monestir de Poblet, on s'ha ac-

tuat violant normes establertes per la mateixa administració cultural de l'Estat, en modificar estructures essencials de l'edifici per crear serveis que no guarden cap relació amb aquest conjunt monumental.

Senyor president, s'ha exhaurit el temps i ho deixo aquí. Demano el vot de la cambra per retornar al Govern aquest pressupost del Departament de Cultura, davant de tot el que acabo d'exposar.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Pujol. Esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Senyor Ignasi Riera, té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor president. I, com ha dit molt bé, esmenes, perquè afegiria també la de la Institució de les Lletres Catalanes i la de l'Organització Autònoma d'Espectacles i Festes.

Senyor president, senyores i senyors diputats, jo he tractat de resumir en un índex les raons bàsiques per les quals ens semblava que aquests pressupostos no complien el que hauria de ser la política cultural del Govern de la Generalitat; eren onze raons, que en tot cas llegeixo. La primera, aquests pressupostos no tenen prou en compte l'Estatut; segona, accentuen la dispersió i el desgavell del diner públic que el Govern de la Generalitat destina a activitats qualificades com a culturals; tres, no permeten ni l'aplicació de les darreres lleis culturals aprovades al Parlament –biblioteques, patrimoni, cultura popular–; quatre, podrien fomentar el clientelisme i marginen els ajuntaments; cinc, menystenen l'impuls urgent a les indústries culturals i, per tant, la lluita des d'aquestes indústries a favor de la reactivació econòmica; no donen suport a les exigències de reequilibrament cultural de tot el territori català; set, no garanteixen els mínims exigibles per a la normalització lingüística; vuit, primen les accions espectaculars en detriment de la necessitat de crear infraestructures culturals; nou, fomenten una difusió deformada de la cultura catalana; deu, no ajuden a establir lligams sòlids entre política cultural, ensenyament i mitjans de comunicació; i, onze, hipotequen en un futur proper la possibilitat de consolidar a Catalunya una certa autonomia cultural.

L'Estatut d'autonomia de Catalunya recorda, a l'article 9.4, que «la cultura és competència exclusiva de la Generalitat», i a l'addicional cinquena se'n parla d'aquesta vocació cultural de Catalunya. Es pot dir que aquests pressupostos compleixen el mandat estatutari –«atesa la vocació cultural de Catalunya, l'Estat i la Generalitat hi consideraran el servei a la cultura com a deure i atribució especial»–? De quin departament depèn el control de la política cultural del Govern de la Generalitat: de Cultura, de Presidència o potser de Benestar Social? Ja parlant de Presidència hem parlat de la importància que tenien les partides destinades a Cultura a d'altres departaments: quan es parli de Benestar Social segurament se'n tornarà a parlar.

A la pràctica ens preocupa que no hi hagi prou recursos per a la política cultural entesa com l'entenia el conseller de

Cultura, l'honorable senyor Joan Guitart –a qui agraeixo que sigui avui present a l'hemicicle a aquesta hora–, quan el 22 d'octubre de 1992 acabava amb aquestes paraules, que subscriuria del tot, un discurs seu sobre la política cultural a Catalunya. Deia el conseller: «Ara ens cal disposar el nostre país, la nostra cultura, per al repte que suposa la integració europea». Totalment d'acord: es tracta de fer una política cultural que ens permeti entrar amb la cara alta en el repte que suposa la integració europea.

I d'aquí que formuli un seguit de preguntes: quins són els interrogants més grans de la cultura europea ara i avui? Ho són aquests dies la defensa de l'autonomia cultural, que un mercat lliure pot esborrar, perquè el poder de les multinacionals de la producció cultural, japoneses i americanes, pot convertir Europa en un satèl·lit cultural del món. El debat que hi ha aquests dies a la premsa europea, sobre per què s'han salvat –i es diu «salvat», en aquests termes– de l'acord del GATT el seguit de partides relacionades amb el món de l'àudio-visual, era un element important de defensa de molts punts del que en direm la identitat europea. O ho és la possibilitat d'aconseguir indústries culturals competitives. O ho és la reordenació de sectors com la música o el llibre. O ho és la reconversió d'arxius, museus i biblioteques. O ho és el debat europeu sobre el patrimoni, amb propostes sovint contradictòries sobre els fons destinats a restauració del patrimoni cultural, o a la de difusió d'aquest patrimoni –ja en la legislatura anterior recordaran..., recordarà el senyor conseller que vaig plantejar una intervenció sobre el patrimoni cultural en la qual es reclamava la Llei que avui ja per sort tenim de patrimoni cultural i insistia en la normativa europea sobre aquest patrimoni i en la dificultat i en el cost de seguir aquelles directives europees. O ho és el debat de les relacions entre cultura i mitjans de comunicació, que va ser objecte fa pocs mesos d'una trobada internacional promoguda per la Conselleria de Cultura i en la qual vaig poder participar.

A mi em preocupa, i ho vaig denunciar ja fa dos anys, la possible esquizofrènia de la política cultural del Govern de la Generalitat, quan des de la Conselleria de Benestar Social es dona suport a un seguit d'activitats culturals i sembla que algú les vulgui contraposar, el que en diuen la cultura dita «popular» contra el que diuen la cultura «cult». Aquesta esquizofrènia, creiem nosaltres que és fonamentalment perillosa, i –ho repeteixo– suposo que el senyor Descals a l'hora de contestar em pot dir –com deien els escolàstics– *transeat totum nihil contra nos*, perquè això no ens pertany en la defensa del pressupost, però nosaltres sí que voldríem que hi hagués una conselleria des de la qual s'ordenés, i no dic que..., les diferents manifestacions de polítiques culturals que fa el Govern de la Generalitat.

Per tot això, hem repetit moltes vegades, i ho torno a repetir ara, el nostre Grup els donarà suport per reclamar més competències i més recursos culturals. Quan hem plantejat que del Ministerio de Cultura en podria quedar només una secretaria general per complir les feines tant de projecció exterior del patrimoni de l'Estat com de coordinació de les

polítiques culturals de les comunitats autònomes, i que la resta de recursos passessin a la Generalitat, això no ho hem dit en va: ho hem repetit cada any en el nostre programa, tornem a repetir-ho aquí. Quan insistim en la necessitat que l'1% d'obra pública destinat a patrimoni del MOPU passi a dependre, en les obres que es fan a Catalunya, de la Generalitat, justament per destinar-ho a patrimoni, continuem dient que això ens interessa molt. O quan parlem dels fons europeus per a sectors com el patrimoni o per a l'àudio-visual, estem també insistint que voldríem que hi hagués més recursos. És a dir, no voldríem en aquests moments entrar en un joc de dir si la Direcció General de Patrimoni Cultural té 5.288 milions i la de Promoció Cultural, 6.757. Les esmenes que podríem dir que mil d'aquests passin de l'una a l'altra no acabarien resolent el problema més greu que hi ha en aquests moments en la política cultural.

Jo voldria tornar a parlar d'un tema que pot semblar en aquest cas gairebé com una referència al Parc Juràssic, o a temes de protohistòria, que és el tema del pacte cultural. Vull tornar-ne a parlar perquè continuem creient, des del nostre Grup, que les qüestions bàsiques de política cultural pendents de resoldre a Catalunya són les de la infraestructura cultural, les de la normativa de subvencions i les de foment a les indústries culturals.

Voldria recordar que jo pertanyia al Consell Assessor de Cultura del conseller de Cultura de la Generalitat quan es va signar, amb tota solemnitat, aquell pacte cultural, que ara resulta –ho repeteixo– una referència gairebé anacrònica. Generalitat, diputacions i ajuntament es comprometien a aparèixer davant la societat catalana com un bloc homogeni que estudia i que decideix les prioritats i que d'una manera conjunta –i, per tant, sense necessitat de convertir la cultura en un element d'autopropaganda– posen ordre en el que semblava urgent, que eren les infraestructures culturals per tot el territori català. Jo en aquells moments no era diputat, no era regidor, i hi anava com a persona a qui havien cridat des de la Conselleria, i va ser des d'una de les subcomissions d'aquell pacte cultural, d'aquell Consell Assessor, que vam plantejar aquesta necessitat. De la mateixa manera que aleshores ho plantejava, no perquè creïés que amb això tenia ocasió després de fer una defensa en un debat de pressupostos, sinó perquè creia que era una de les urgències que tenia Catalunya, ho torno a plantejar. Recordo que aquella urgència se'ns va plantejar amb una metàfora, que tampoc no és estranya. Dèiem: «En aquests moments tothom sap que hi ha uns mínims, per exemple, sanitaris» –s'havia estat discutint ja en la transició política quins eren els mínims d'urgències sanitàries que tenia dret a demanar cada poble; hi havia un mapa sanitari, hi havia un mapa sanitari per a tot Catalunya, el Servei Nacional de la Salut, crec que en dèiem–, «i en qüestió esportiva també hi ha un mínim d'infraestructures esportives per a tot Catalunya», dèiem, «i encara no sabem nosaltres quin és l'atles de mínims d'infraestructures culturals que hi hauria d'haver a Catalunya.» I era des d'aquesta perspectiva que plantejàvem aquella dinàmica del pacte cultural.

Els pressupostos del Departament de Cultura, he dit també que no permeten en aquests moments avançar en un tema bàsic, fonamental, que és el del foment a les indústries culturals. Hi ha un estudi, congelat des de fa dos anys, encarregat en el seu moment per l'Ajuntament de Barcelona, sobre les indústries culturals a Catalunya. És un estudi molt important perquè, d'una banda, revela que si a Europa, aquests darrers anys, a l'Europa mediterrània, hi ha hagut creació de nous llocs de treball, no ha estat precisament ni en el tèxtil ni a la química, sinó que ha estat en les indústries que en podríem anomenar, d'una manera global, culturals. No seria molt important tornar a promoure aquest, diguem-ne, pacte cultural bàsic per tornar a plantejar què significa en aquests moments la proposta d'un suport a les indústries culturals? Quan nosaltres plantejarem, ben aviat, la Llei..., el Projecte de llei d'ensenyaments artístics, de desenvolupament de la LOGSE, la defensarem, des de la seva exposició de motius, també des d'aquest punt de vista: ens interessa que tant els mitjans de comunicació... El fet de tenir una televisió pública important com TV3, important com concretàvem ahir en el debat del Departament de Presidència, permet pensar que hi poden haver recursos a Catalunya per estimular les activitats culturals justament com a activitats que poden acabar donant suport a aquest marc de creació d'espais àudio-visuals, o televisius, comunicacionals, de Catalunya.

I també creiem que des del Departament d'Ensenyament es podria jugar molt més fort en tot el tema del que és el foment a les indústries culturals. En parlàvem quan aquest matí insistíem en la necessitat de recrear l'Institut Català de Noves Professions, o quan hem dit molt sovint que la tria de mòduls, per exemple de FP3, pot tenir molt a veure amb aquest relleu de les indústries culturals.

Autonomia de la cultura, sí, contra les pressions dels poders polítics, legítims, però amb tendències manipuladores, sovint. Alhora, però, cultura de l'autonomia: la cultura com a element bàsic per enfortir l'expressió nacional de Catalunya, més enllà i més ençà dels intents de colonització cultural a què ens podem trobar sotmesos.

En aquest context, no he parlat gairebé d'una..., de la Institució de les Lletres Catalanes. Quan presentàvem la nostra esmena a la totalitat és senzillament perquè ens semblava que, tot i fent coses interessants, no sembla que sigui en aquests moments una prioritat d'aquesta política cultural del Govern de la Generalitat. Consti que no en parlo amb recança –n'he estat beneficiari; per tant, no voldria ser ingrat en aquest acte parlamentari–, però jo que vaig ser durant vuit anys secretari de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana puc dir-los que, amb aquests 176 milions que ara es destinen a la Institució de les Lletres Catalanes, crec honestament que es podrien fer moltes més coses.

Com que el senyor Descals acabarà la seva resposta amb un vers, jo en aquest cas també em permeto de citar un poeta de Catalunya, Josep Carner, amb un vers extraordinari, quan diu que «arreu canvia les lliçons sabudes / l'hora lleugera de l'amor que ve». Espero, per tant, senyor Descals,

que aquesta hora lleugera de l'amor que ve, per una vegada, li canviï les lliçons sabudes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Esmena del Grup Socialista, la 520; per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Dalmau.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Senyor president, senyores i senyors diputats, em dispenso, en aquesta hora plàcida de la tarda i davant d'un auditori tan selecte com tots vostès, a defensar la nostra esmena de retorn del pressupost del Departament, que és bàsicament –vull dir-ho per endavant– un gest testimonial, el que fem presentant aquesta esmena. I no és pas testimonial perquè, com pràcticament totes les altres esmenes, estigui condemnada al rebuig de la majoria d'aquesta cambra, perquè si fos per això ja no hauria valgut la pena ni que comencéssim a fer el debat de pressupostos: és testimonial per una raó diferent, aquesta esmena, perquè aspira tan sols, simplement, modestament, a deixar constància, un any més, del paper totalment subsidiari que la cultura ocupa, lamentablement, en el conjunt dels pressupostos de la Generalitat.

Efectivament, convé recordar un altre cop –no ens cansarem mai de recordar-ho– que el Departament de Cultura només té a les seves mans un 1,5% del conjunt del pressupost de la Generalitat. És una part molt petita, certament, es miri com es miri. I, més enllà dels discursos i de la retòrica, és un percentatge molt revelador de tota una concepció del que ha de ser la política d'un govern que teòricament considera la llengua i la cultura com un dels elements fonamentals de la identitat nacional de Catalunya.

I el pitjor de tot és que aquest percentatge tendeix cada any a disminuir. Perquè hi va haver un trienni fugaç –1990, 1991, 1992– en què es va arribar al percentatge extraordinari d'un 1,6%, d'una dècima més que el pressupost d'enguany, tot un rècord, però és una època memorable, perquè darrerament, concretament en els dos darrers anys, el pes relatiu ha tornat a disminuir. Aquest any l'excusa formal és que, segons les paraules del conseller, el Govern ha donat prioritat a l'economia productiva. Molt bé, és evident que és un argument important, poderós, no hi tindríem res a dir, podríem arribar a acceptar aquest argument, podríem fins i tot arribar a oblidar que en la societat moderna la indústria cultural maneja molts diners i és una font de creació de llocs de treball –n'ha parlat ara fa un moment l'Ignasi Riera–, ho podríem oblidar i acceptar si en altres anys de vaques grasses el Departament de Cultura s'hagués emportat una part més important del pastís pressupostari; però ja hem vist que això no és així, de manera que l'explicació no val. Cada any canvia l'explicació oficial sobre les causes que justifiquen un panorama tan trist; el que no canvia mai és el panorama.

Mentrestant, mentre anem administrant les engrunes, el Govern ens ensenya cada any un mirallet diferent, que un dia o altre resoldrà la situació. En aquest sentit, ara sembla que –sempre segons el conseller– hem de dipositar les nostres esperances en la Llei del mecenatge, que per fi animarà les inversions culturals. Potser sí. Esperem la Llei del mece-

natge, perquè si és per l'impuls del Govern les perspectives no són gaire esplèndides.

Un any més continuarà la prolongació indefinida d'unes inversions en infraestructures culturals que no s'acaben mai i que s'allarguen d'una manera exasperant. Concretament, i en relació amb l'any passat, amb el 1993, amb aquest any, l'augment del pressupost del Departament és d'un 1,1%, quan el conjunt del pressupost de la Generalitat sense consolidar puja un 5,6%. Ja es veu, doncs, que, d'alegries, poques. Aquestes alegries, d'altra banda, tot s'ha de dir, estan administrades d'una manera que se'ns fa incomprendible: no hi ha manera d'intuir prioritats ni ordenació congruent a l'hora d'administrar aquests diners. Perquè l'any vinent, per exemple, es retallaran despeses en ajudes a la premsa catalana, als llibres, a la música, al cinema i al patrimoni històric-artístic. Per què aquestes matèries i no d'altres? No se sap. I això que les retallades en premsa i en llibres topen frontalment amb una prioritat teòricament anunciada de fer un salt endavant en la política de normalització lingüística.

D'altra banda, a vegades l'explicació oficial contrasta obertament amb la realitat dels números. En posarem un sol exemple, realment espectacular, al qual ha fet al·lusió el senyor Pujol fa un moment. No fa gaire vam aprovar la Llei del sistema bibliotecari. Aquesta, doncs, és una prioritat teòrica del Consell Executiu, i sembla lògic si considerem el retard històric que arrosseguem en aquesta matèria, però mireu ara els pressupostos: tots els diners que es destinen per a aquest concepte en el programa específic del Pla d'obres i serveis són 265 milions de pessetes, per començar a atendre unes necessitats en matèria de biblioteques que segons el mapa de la lectura pública fet per la Direcció General de Patrimoni requeriran en conjunt una inversió global de 40.000 milions de pessetes. La comparació és dramàtica: 265 milions enfront dels 40.000 necessaris. Segons el mapa, aquest país necessita 190 biblioteques, situades en 156 municipis, i aquest esforç, derivat de l'aprovació de la Llei, hauria de realitzar-se, almenys en les seves línies bàsiques, en un termini de vuit anys; està clar, però, que al ritme de 265 milions de pessetes cada any, no pas amb vuit anys, sinó amb vuitanta, només arribaríem a la meitat de l'objectiu proposat. Conclusió: o bé les previsions del mapa de lectura pública són completament il·lusòries i, per tant, són inútils, o bé les prioritats d'aquest Govern han de canviar com una mitja. El que no val és fer la Llei, aprovar el mapa que se'n deriva, fixar els 40.000 milions de pessetes necessaris i començar l'any vinent posant-ne 265.

Aquest contrast tan espectacular també val, en una línia pràcticament idèntica, per als nostres museus, alguns d'ells museus nacionals, per als nostres arxius, per a la rehabilitació dels nostres teatres, per al nostre patrimoni arquitectònic. I, la veritat, ningú no pretén que es facin miracles, ningú no pensa que tot això es pugui resoldre en quatre dies, ningú no demana que d'avui per demà la cultura passi a ser una prioritat absoluta d'aquest Govern; simplement demanem una inflexió mínima, un canvi de tendència, una lògica

pressupostària que en comptes d'anar cada cop més endarrere inverteixi algun dia el seu sentit.

No som, doncs, il·lusos, no pretenem pas que tot d'una el Departament de Cultura representi el 34% del pressupost que representa Sanitat, o bé el 18% que enguany representa Ensenyament; no pretenem tampoc que d'un any per l'altre aquest Govern consideri tan natural com una carretera o com l'abastament de l'aigua potable tenir una biblioteca decent en cada població de més de cinc mil habitants; no pretenem que es trobi propi d'un país civilitzat tenir una xarxa de conservatoris de música mínimament, mínimament estesa; no demanem que es trobi ja, ara mateix, absolutament intolerable que es desplomïn els nostres castells i les nostres capelles romàniques o bé que els lladres hi puguin entrar impunement; no tenim tampoc la vana pretensió que el Museu de la Ciència i la Tècnica, el Teatre Nacional, el Liceu, el Teatre Lliure, l'Auditori, el Museu Nacional d'Art de Catalunya, les muralles de Tarragona, els arxius comarcals, la restauració dels monestirs reials, la recuperació de l'arqueologia industrial, la xarxa de teatres municipals, la publicació regular dels llibres de l'inventari del patrimoni arquitectònic, etcètera, etcètera, totes aquestes coses necessàries i obligades, tinguin un calendari normal i s'arribin a acabar en un temps previsible; no pretenem un objectiu tan ambiciós, ni tan sols no reclamem encara que la Generalitat de Catalunya destini a la cultura el mateix percentatge que hi dediquen els ajuntaments, les diputacions o altres comunitats autònomes: simplement demanem que l'1,5% d'enguany torni a ser l'1,6 de fa dos anys i que algun dia, no gaire llunyà, sigui el 2, el 3, el 4 o el 5%. És un objectiu francament modest, però és un objectiu, avui per avui, amb el Govern que tenim, simplement revolucionari.

Mentrestant, mentre esperem aquest objectiu impossible, el nostre Grup Parlamentari no té cap altra opció que continuar fent el gest testimonial i votar en contra del pressupost del Departament de Cultura.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Dalmau. Esmena del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, la número 521: el senyor Carod-Rovira té la paraula.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president, senyores i senyors diputats, acudim com en anys anteriors a defensar l'esmena a la totalitat del Departament de Cultura, amb un discurs de característiques semblants als que any rere any fem els distints representants dels grups de l'oposició, i a l'espera, com correspon, del discurs de rèplica del portaveu de la majoria, també en les línies que ja ens són comunes. Amb una dotació pressupostària també habitual, a la qual estem acostumats, aquests sis rals de cada vint duros a què fa uns instants feia referència el portaveu del Grup Socialista, el senyor Antoni Dalmau.

Algun diputat havia suggerit la possibilitat que els grups de l'oposició podríem, sobretot davant de determinats departaments, reproduir amb una literalitat absoluta, any rere any, el mateix discurs d'esmena a la totalitat, i existia un alt percentatge de possibilitats que això passés desapercbut al

Grup de la majoria, perquè, de fet, els retrets, les reprovacions o les distàncies serien les mateixes. Enguany, però, en tot cas, hi ha dos elements que diferencien potser aquests pressupostos dels pressupostos anteriors. Per una banda, l'actitud del Departament davant tot allò que és l'àmbit de la política lingüística i, per l'altra, per a aquelles persones que no només per vocació sinó per militància diària estem inscrits en allò que se'n diu la cultura popular i tradicional, la creació d'aquest Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional ofereix nous elements de reflexió.

Ha estat apuntat aquí en distintes ocasions que el Govern de la Generalitat té una política cultural que emana de l'activitat i dels pressupostos de tres departaments diferents: la política cultural més convencional, la que genera el mateix Departament de Cultura, i dos departaments més, Presidència i Benestar Social, que fan referència a sectors socials de característiques diferents, però que es poden beneficiar també de la seva política de suport. Activitats, publicacions, jornades, congressos, subvencions, tenen, doncs, tres vies per a la seva realització, quan es mouen en l'àmbit estricte de la cultura. Hi ha la sensació, doncs, de la inexistència d'elements de cohesió interior, en relació amb els tres departaments, com no sigui en ocasions la sospita d'un cert afavoriment d'alguns grups i alguns individus, sovint al marge de la seva incidència real dintre la societat catalana.

Ens hem referit en algunes ocasions, i en esmenes d'altres i baixes així ho hem fet palès, a la nostra perplexitat davant, per exemple, el suport que el Departament dona a un centre teòricament adscrit a la mateixa Conselleria com és el Centre d'Història Contemporània, amb una dotació que nosaltres considerem ínfima: 25 milions de pessetes, gairebé any rere any. Repetíem l'any passat, i reament les paraules són exactament les mateixes, perquè les podem assumir amb tota la naturalitat, que si aquest Centre ha de tenir com a objectiu la recuperació institucional de la memòria col·lectiva, la història contemporània, i ha d'abastar, doncs, el període de la Solidaritat Catalana, de la Mancomunitat, de la dictadura de Primo de Rivera, de la Generalitat republicana, de la guerra i la revolució, del franquisme, de la resistència i de l'exili, si pensem, com apuntàvem —i segueix sent vàlida la mateixa reflexió—, que el reportatge de TV3 sobre l'operació Nikolai, tot el que feia referència al cas de l'Andreu Nin, valia 11 milions de pessetes, 25 milions per al Centre d'Història Contemporània són —per dir-ho en termes gràfics— dos vídeos i un vermut.

La memòria històrica, òbviament, difícilment pot ser recuperada amb un pressupost d'aquestes característiques, memòria històrica absolutament indispensable en un país com el nostre, que no només sortia d'un llarg període de règim autoritari, sinó també de clara i evident opressió nacional.

És evident que hi ha en aquests pressupostos una partida que, d'un temps ençà, hi és present: aquests més de 500 milions de pessetes per a accions de difusió cultural en mitjans de comunicació públics, com si això no vingués ja determinat per llei i no hagués de ser una característica de l'activitat

televisiva regular de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Segueixen aquí 7 milions per a unes comissions assessores del Departament de Cultura, comissions les funcions bàsiques de les quals semblen ser les de donar un vernís de modernitat i cosmopolitisme, sovint amb un cert complex provincial d'inferioritat, a algunes actuacions d'aquest Departament, i seguides, habitualment, de la pròpia autocrítica d'alguns dels membres d'aquestes comissions, que en són, però, això sí, públics banderers.

Fa tot l'efecte que hi ha en aquest àmbit una realitat evident: la vida cultural camina per una banda i els pressupostos de la Generalitat per una altra. Les grans indústries de la cultura passen moments de crisi profunda, com és sabut i com apareix sovint en interpellacions en aquesta cambra, en preguntes a la Comissió de Cultura o en proposicions en aquest mateix àmbit. El nostre país ha perdut ja el lideratge en el sector editorial. La desaparició de petites i mitjanes editorials en llengua catalana, d'altra banda, ha anat a beneficiar la concentració d'aquestes en unes molt poques. En l'àmbit del cinema i del vídeo, sembla que ens hàgim resignat col·lectivament a caminar només per la via de la indignació i el desastre, i la premsa en català navega pel mal tràngol amb el perill permanent del naufragi gairebé definitiu.

El dret a l'excepció cultural, reivindicat amb tanta naturalitat en aquests moments per Europa en les negociacions pels acords del GATT, és un dret que necessita, en el nostre cas, d'unes dotacions i una decisió política de què no disposa ara la cultura catalana, ja que en aquest àmbit al qual acabem de fer referència la retallada pressupostària ha estat evident.

Hi ha encara altres sectors que cal prendre, però, això no obstant, en consideració. Hi ha qui, més agosarat, fins i tot seria capaç de parlar d'una autèntica campanya, per inconsciència política, de desarticulació i desballestament, per acabar en subhasta pública, de les entitats culturals que ha estat capaç de generar la nostra pròpia societat civil. I és en aquest àmbit on el Departament de Cultura ha reduït d'una quarta part el seu pressupost. Els centres d'estudis, aquells centres d'estudis que van florir d'una forma tan evident en els primers anys de la recuperació democràtica, es troben avui condemnats al silenci definitiu per manca d'ajudes específiques. Aquells centres d'estudis que organitzaven i promovien treballs d'investigació local i comarcal i que després n'havien de fer l'edició i la difusió, del treball realitzat, veuen avui com aquesta activitat els és absolutament vetada.

Una cosa semblant podríem dir d'ateneus i societats, en una fase de decadència imparable, i, òbviament, la novetat seria aquest any el món de la cultura popular i tradicional. Tenim en vigència una llei de la cultura popular i tradicional, que va comptar amb l'oposició del nostre Grup, però tenim alhora un pressupost realment dotat amb una consistència notable: 1.000 milions de pessetes. Veurem, doncs, quin és l'ús que es fa d'aquest pressupost. Tant de bo que en l'àmbit de la cultura popular i tradicional el Departament fos capaç de superar una certa sensació d'autoodi que

sovint hi ha hagut a determinats elements de la nostra cultura nacional i popular, i parlo no només del que seria el món de les sardanes i el món de les corals, sinó de tot allò que fins ara havia estat apartat de la vida quotidiana, fins que s'ha vist que tenia un cert impacte públic i televisiu, com serien els castells i la cultura del foc.

Però allò que sorprèn més que no pas cap altre element d'aquests pressupostos als quals se'ns demana que votem de manera positiva i als quals el nostre Grup presenta una esmena a la totalitat, allò que ens sorprèn fins als límits —dèiem— de la perplexitat és tot allò que fa referència a l'àmbit de la política lingüística. La reducció i la rebaixa en aquest àmbit ha estat francament sorprenent.

L'Institut de Sociolingüística Catalana, que se suposa que ha de tenir un cert paper de cara a l'any vinent, si tiren endavant els projectes de modificació de la Llei, ha rebaixat els pressupostos; la campanya de normalització lingüística ha rebaixat els pressupostos; les despeses per als cursos de català per a adults han rebaixat els pressupostos; les despeses per a l'assessorament lingüístic han rebaixat els pressupostos; la projecció exterior del català ha rebaixat els pressupostos; el Consell Social de la Llengua Catalana ha rebaixat els pressupostos; els estudis i treballs tècnics per a la normalització lingüística han rebaixat els pressupostos; els premis de sociolingüística han rebaixat els pressupostos; les universitats, les dotacions a universitats per a projectes de normalització lingüística han rebaixat els pressupostos; el suport a ajuntaments per a cursos de català per a treballadors estrangers han rebaixat els pressupostos... Això sí, com ens recorda sovint, tres o quatre vegades l'any, aproximadament un cop cada trimestre, el nostre president: «La llengua és el nervi de la nació.» M'estalvio de dir-los que per aquest camí condemnem el català a la paraplegia lingüística.

El Consorci de Normalització Lingüística, que té un finançament, com vostès saben —i acabo, senyor president i també senyors i senyores diputats i diputades—, té un finançament el 65% a càrrec de la Generalitat i la resta pels ajuntaments... Però hi ha un divorci real en aquests moments —i ho saben perfectament els responsables del Departament— entre el que són les necessitats reals dels municipis i alhora els cursos, l'especialitat, les característiques i els nombres de cursos que s'hi produeixen: hi ha suficiència de cursos i nivells en zones de majoria catalanoparlant i hi ha desatenció en zones d'urgent normalització lingüística.

Una repassada final, doncs, simplement esmentar-ne el nom, d'allò que són encara alguns aspectes que preocupen al nostre Grup: els resultats d'aplicació de cara a l'any vinent dels acords culturals esbombats a bombo i plateret en el seu moment entre el Departament i el Ministeri de Cultura; els acords —sempre, això sí, pendents a l'horitzó— entre els distints governs autònoms dels distints territoris de l'àmbit lingüístic i cultural català; la lectura pública, les biblioteques, ens planteja, enguany, la impossibilitat real de situar el sector en condicions presentables abans d'un segle i mig, si seguim el ritme proposat enguany...

Ho dèiem abans: aquests pressupostos no són els pressupostos que ens calen, perquè la vida cultural del país i les seves necessitats van per un camí i el Departament de Cultura i els seus pressupostos per un altre. Són, això sí, vides paral·leles; unes vides, però, que mai no s'acaben de trobar. I enguany que el conjunt d'institucions, el conjunt de departaments de la Generalitat, han reduït, en una clara mostra d'austeritat, els seus pressupostos relatius a les nades, i han unificat en una sola nadala, a partir d'un poema del poeta Josep Vicenç Foix, estem perfectament convençuts —d'altra banda, ho diu Foix—, que aquests pressupostos no són els que corresponen, perquè —ja ens ho anunciava el poeta— aquests no són els pressupostos que necessita una Catalunya mínimament normalitzada en l'àmbit cultural. En paraules de Foix, això, «ho sap tothom i és profecia».

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Carod-Rovira. Torn en contra, el senyor Descals té la paraula.

El Sr. DESCALS: Honorable senyor president, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats... Senyor president, el senyor Salvatella farà el torn en contra de les esmenes presentades a l'Institut de les Lletres Catalanes i a l'Entitat d'Espectacles i Festes.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Silenci!

El Sr. DESCALS: Voldria, en primer lloc, plantejar-los una reflexió inicial en tres qüestions, que són: què és la cultura, qui fa la cultura i què ha de fer el Departament de Cultura, que penso que és prou interessant per, en tot cas, aclarir determinats àmbits.

La primera pregunta té una resposta difícil. A Europa, simplificant molt, hi va haver una època en la qual la cultura sorgia entorn dels déus; després va sorgir entorn de Déu; més tard va sorgir entorn de l'home, i avui, l'home, l'anem substituint per la natura —o, si no, llegeixin, doncs, *El nou ordre ecològic*, de Luc Ferry. Diem que hem superat l'etapa de la cultura-religió, i per això ens espanten els fonamentalismes. Però hi ha també el que en diuen la cultura occidental, la cultura oriental, la del Tercer Món, la dels mitjans de comunicació, la substitució del fet filosòfic pel fet econòmic, i moltes més propostes. Aquest moviment constata que és evolutiu, i és impossible d'atrapar i tancar tots aquests aspectes en uns límits determinats.

La segona pregunta —la de qui fa la cultura, a casa nostra, a Catalunya— podríem dir que, òbviament, en fa el Departament de Cultura, però en fa també el Departament d'Ensenyament, en fa el Departament de Medi Ambient, se'n fa en l'educació d'adults, se'n fa des de Sanitat, se'n fa des d'Agricultura, se'n fa des d'Urbanisme, se'n fa a través dels mitjans de comunicació, des del Departament de Justícia, etcètera, etcètera. I, òbviament, se'n fa des de Presidència: esports, joventut, universitats, relacions internacionals. Tot allò que entra en el camp de la formació, transmissió de pensament i d'idees, en el sentit occidental del mot «cultura», és això. I també fan cultura les administracions locals, i també fa cultura la societat. Potser perquè no és definible és

necessàriament dispersa, o a l'inrevés, perquè en un món com el nostre esdevé un impuls indestruïble de l'acció. Pensem que, per exemple, en el camp de la sanitat i en el de l'urbanisme, l'aspecte cultura és bàsic i cada vegada més important. Potser també, en un futur no llunyà, per comptes de parlar de conselleries i de regidories, haurem de parlar de plans de treball i d'acció transversals o horitzontals, d'interdisciplinarietat i d'un plantejament global del fet cultural, utilitzant termes educatius.

Ara bé, dins d'aquest context, què ha de fer el Departament de Cultura? A què s'han de dirigir els seus pressupostos? Avui per avui el Grup de Convergència i Unió creu que el Departament de Cultura ha d'ocupar-se de desenvolupar les seves lleis, aprovades per aquest Parlament. I és a partir d'aquí que la seva activitat se centra en una tasca establerta clarament, amb uns objectius ben determinats i amb uns recursos –això sí– avui escassos. Però, ben segur, obert a reflexions i a propostes noves de cara al futur.

En tot cas, això podria servir de resposta global a determinats aspectes que s'han dit des d'aquesta tribuna, sobre la dispersió cultural, l'aplicació de l'Estatut, la mancança de programació i el descontrol.

Passem ara a l'avui. Voldria fer unes precisions: vivim en la incertesa i la confiança. El pressupost de Cultura creix un 1,11% i les prioritats per combatre la crisi són el pressupost d'Indústria, el de Política Territorial i el de Treball. I tot això ho vam aprendre explicat amb pèls i senyals per l'honorable conseller senyor Alavedra, en el seu discurs de presentació dels pressupostos, i a Convergència i Unió ens va semblar bé. Una mica tristos, és veritat, però ens va semblar raonable i assenyat. O, si no, recordin la intervenció del nostre portaveu, el senyor Raimon Escudé, i la seva frase lapidària, quan deia: «El pressupost és el que és.» (*Remor de veus.*)

L'oposició no troba gairebé res ben fet, i res no li plau, i no s'està de dir-ho, i hi insisteix tant –per això és oposició– i ho diu tan bé que a vegades tenim la temptació de creure'ns-ho. Però no, no. Per a vostès, per a l'oposició, la situació pressupostària és tan desolada que ens sembla sentir els versos de l'Antoni Marí, quan diu: «Ha arribat el no-res i amb el no-res s'ha confós.»

Però a Convergència i Unió pensem..., estem segurs que això no és així. Al pressupost del Departament de Cultura hi ha elements més importants per a la confiança que per a la incertesa. Es continua avançant per un bon camí: hem aprovat en aquest Parlament un conjunt de lleis que configuren el país en l'àmbit del patrimoni cultural –de cultura popular, d'arxius, de biblioteques, de museus. Estem a punt d'impulsar més la llengua socialment: és un bon marc. Per tant, un marc i un camí.

Per a cadascun d'aquests àmbits hi trobem quantitats modestes, potser escasses, però, en tot cas, adequades a la situació actual, per poder continuar acuradament amb el desenvolupament de les lleis esmentades. És, doncs, un pressupost de contenció, però no se'l pot titllar de continuïsta.

Quan el senyor Carod-Rovira parlava concretament de tot aquest àmbit de la cultura popular, cal remarcar aquesta imaginació, en tot cas, en la concreció de la creació del Centre de Promoció Cultural Popular i Tradicional, amb els seus 1.091 milions que, entre d'altres coses, coordinarà; impulsarà la recerca, la conservació, la protecció del patrimoni etnològic, i fomentarà la cultura popular i l'associacionisme. De fet, ho fa. Per tant: castells, diables, bastoners i tot el que vostè vulgui. Representa el 4,76% del pressupost del Departament, i, per tant, això és un element de confiança.

La posada en marxa de la Llei del patrimoni cultural català aprovada fa poc permetrà aprofundir la cooperació del Departament amb els sectors culturals, públics i privats, mitjançant concertació i subvenció directa. Per tant, ni desconcert, ni descontrol, ni clientelisme; tot absolutament transparent al DOGC.

Els consells comarcals i els ajuntaments, l'Església, les entitats sense finalitat de lucre tenen un pressupost, entre capítol quart i setè, que arriba al 53,5% del pressupost total del Departament de Cultura i representa 12.275 milions de pessetes. Les corporacions locals, d'això, se n'enduen el 10%, amb 1.300 milions, i també –que s'ha dit aquí com, en tot cas, no resol– hi ha una sèrie d'aspectes que sumaran aquesta quantitat: el famós 1% cultural; els *sponsors*; l'autorització de l'endeutament per al Museu Nacional per 3.000 milions de pessetes; un aval de 700 milions de pessetes per a inversions a l'Auditori; la creació del Museu d'Història de Catalunya, amb 200 milions; 300 milions per fer front al «justipreu» dels terrenys on s'ubica el Teatre Romà de Tarragona, etcètera.

La catalanització; davant de tantes rebaixes del senyor Carod-Rovira, jo no sé, en tot cas, en quines xifres es basa. Jo el que sí que he de dir és que en el pressupost del Departament de Cultura, en l'àmbit de normalització lingüística, tenim un augment del 3,58%, molt superior a l'1,11% global del Departament, que fa que es pugui disposar de 1.984 milions de pessetes, i la Junta Permanent de Català augmenta d'un 91%. Per tant, aspectes prou interessants, tenint en compte que el capítol 1 i el capítol 2, l'un manté les vacances i l'altre equival a creixement zero. Per tant, doncs, en aquest aspecte no és tan catastròfic ni tan de rebaixes com si fos final de temporada.

D'aquí, tot això, el desvetllament de la confiança dels diputats de Convergència i Unió davant d'un pressupost equilibrat, petit però ben fet, que tot fent èmfasi en el capítol sisè, d'inversions del Departament, creix un 27% respecte del 93 i manté l'activitat general del 93, encara que la tan desitjada retallada de l'Entitat Autònoma decreixi un 20%, tot i que ens dolgui.

Nosaltres, doncs, creiem que aquest pressupost és un pressupost suficient.

Però, bé, tot això, pel cap baix, per a l'oposició és la incertesa, i presenta esmenes a la totalitat. D'incertesa era la meua situació a l'hora de preparar-me el torn a favor de la inoportunitat d'aquestes esmenes. Com sempre, el silenci més pregon i el misteri més indesxifrable envoltaven els

motius d'aquest rebuig. Però la tradició és la tradició i vol dir constància –també s'ha dit aquí–, així que, pensant en Conan Doyle, vaig dir-me, imitant en Sherlock Holmes: «Elementary, my dear Descals, elementary», i vaig buscar les raons del silenci i les claus de l'enigma entre les esmenes presentades, les esmenes a l'articulat, els discursos al Ple amb motiu d'altres esmenes a la totalitat; vaig investigar l'habitud, i aquesta és la llista de greuges que no compartim –i que consti que la vaig escriure abans d'haver sentit els diversos portaveus de les esmenes a la totalitat–: la normalització lingüística, l'arqueologia, les biblioteques, els monuments preferits per determinats diputats, els creadors joves, els castellers i l'associacionisme, les inversions, la sociolingüística i els arxius, els ajuntaments i el clientelisme, la premsa escrita en llengua catalana, que l'Entitat Autònoma té massa llibertat i poc control, que la Corporació no cal que tingui recursos de Cultura, que Cultura viu lluny de la realitat, despeses sumptuàries, que Cultura és responsable de la llengua i la cultura –ningú més!–, que la política cultural és dispersa, el pacte cultural... Per altra banda, penso, il·lustre senyor diputat, que probablement hem viscut bastants anys i s'han materialitzat bastants coses i molts aspectes d'aquest pacte cultural ja estan realment ben vehiculats. En fi, que la ineficàcia i la insuficiència condueixen al desastre.

Lògicament, nosaltres diem que no. Em remeto a la meua reflexió inicial i, en tot cas, resumeixo el que segueix: l'estructura interna del pressupost del Departament de Cultura respecte a l'any 93 –estructura interna– manté un nivell inversor del 30%, sense comptar els *sponsors*; predominen les aportacions per a activitats dels diversos actors i indústries culturals –aquí s'ha parlat també d'indústries culturals–, amb un 40%; queden congelades les activitats pròpies del Departament, amb un 30%.

Ara podria començar a argumentar, un per un, tots els greuges presentats, exposar les nostres xifres, les cites, les comparacions, però no ho faré, no pateixin; no ho faré, ja ho vam fer en part en comissió, no ho faré; no els cansaré amb les respostes tradicionals. En tot cas, a nosaltres també ens agradaria tenir més recursos i poder dur a terme tot allò que vostès volen, que també és política cultural feta per altres conductes amb horitzonts semblants i que també és d'agrair perquè enriqueix el país i els ciutadans.

Així que, resumint, el marc i el camí del Departament de Cultura –que ja he exposat– serveixen, per a Convergència i Unió, per oposar-se a les esmenes a la totalitat. Tot plegat, les seves propostes i el nostre rebuig, els arguments de l'oposició i les nostres respostes, són ben habituals. Com deia l'il·lustre diputat senyor Ignasi Riera: «Això ja no es pregunta», quan jo, innocent, li demanava si farien esmena a la totalitat; o el «depèn» de l'il·lustre diputat senyor Dalmau sobre el gest testimonial, referint-se a les converses que havien de mantenir amb el conseller Alavedra; o la mirada sorneguera de l'il·lustre diputat senyor Carod-Rovira; o el mig somriure de l'il·lustre diputat senyor Pujol. Aquestes variades respostes de mots, de signes i de gestos em fan pensar

en un vers d'un poeta anglès, que encara viu, que es diu Thom Gunn, que, per descomptat, és sense comes i que no el traduiré, que diu –ja ho vaig dir en comissió–: «You know I know You know I know You know» (*remor de veus*).

Hi insisteixo i acabo. M'agradaria poder transmetre a l'oposició aquesta confiança que Convergència i Unió té en el pressupost de Cultura perquè està ben orientat, cobreix les necessitats bàsiques i és imaginatiu.

Senyor Dalmau, no és impossible, no és impossible el que vostè ha dit, no és impossible. I, com que jo també m'imagino que, no obstant això, vostès mantindran les esmenes a la totalitat, abans que siguin votades demanaria al senyor president si em deixa felicitar el Ple del Parlament i a tothom, ara que és Nadal.

El Sr. PRESIDENT: És molt lliure, vostè, de fer-ho.

El Sr. DESCALS: Llegiré uns versos de Ventura Gassol, a les acaballes de l'any del seu centenari. (*Remor de veus.*) Són inèdits i recollits de la seva veu pròpia per la meua orella. Parlen de Nadal i, alhora, recorden la mort del president Macià, que fou també un Nadal. Ens diuen que Nadal, per als catalans, també havia de servir per recordar i reconèixer la història nacional: «Que el darrer sospir de la mort / i el primer plor d'un nadó / són anelles indestructibles i necessàries / per entendre i comprendre i estimar.» I, després d'això, diu Gassol: «Dos nadals i un sol poble morts tenia, / el de la llum i el d'ombrívol dol. / Si en visqués mai més un de sol, / la fe mateixa se'n ressentiria. / Aquesta fe desperta i assenyada que espera, / que no dubta ni té por, / segura que no grana cap llavor / ans no sigui ben morta i enterrada. / Oh, Catalunya!, ara sí que et veig clara: / crec en la teua resurrecció.»

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Descals. (*Remor de veus.*) El senyor Salvatella té la paraula. Silenci!

El Sr. SALVATELLA: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. PRESIDENT: Silenci! Veig que la poesia ha excitat molt els senyors... (*Rialles.*)

Silenci! Comenci, senyor Salvatella.

El Sr. SALVATELLA: Les doctes dissertacions dels oradors que m'han precedit, la llargada i amplitud d'aquestes sessions pressupostàries, aquesta hora plàcida de la tarda, potser (*remor de veus*), potser no són les més adequades per a una exposició clara, didàctica i plaent. (*Persisteix la remor de veus.*) Jo diria, més aviat, parafrasejant Xavier Rubert de Ventós, que aquestes sessions plenàries predisposen les senyores diputades i els senyors diputats a acabar de fer-se institucionals; és a dir, esdevenir u amb l'escó, això és, adquirir els atributs d'immoble. (*Rialles.*)

La veritat és que jo havia de fer el torn sobre les esmenes 522 i 523, referides a la Institució de les Lletres Catalanes i a l'Entitat Autònoma d'Organització d'Espectacles i Festes, d'Iniciativa per Catalunya. La veritat és que és una mica difícil perquè el senyor Ignasi Riera ha fet unes reflexions generals i unes poques i esparses referències a aquestes dues

institucions. Per tant, jo exactament no sé ben bé el que he de dir.

De tota manera, el senyor Riera sí que ha criticat, una mica de passada, les activitats de la Institució de les Lletres Catalanes d'una forma suau. (*Remor de veus.*) Evidentment –i el senyor Riera ho sap perfectament–, entre les accions més destacades que ha portat a cap darrerament la Institució, hauríem d'assenyalar la de l'Escriptor del Mes, que ha suposat una gran plataforma de projecció per als autors escollits; així mateix cal subratllar la concessió de premis, ajuts i beques per a la creació literària i la investigació; la presència a les fires internacionals del llibre; l'organització d'exposicions itinerants; les subvencions a traduccions tant del català a llengües estrangers com a l'inrevés, i l'edició de diverses publicacions per donar a conèixer els nostres autors arreu del món, a més d'altres activitats diverses.

Voldria fer notar, tanmateix, que al Consell Assessor de la Institució hi ha representants de la pràctica totalitat de les associacions, gremis i centres relacionats amb el món de la creació literària i editorial a casa nostra. Això, el senyor Riera ho sap bé; ell ha estat, ha tingut un càrrec important en una d'aquestes associacions.

Alguns d'aquests integrants del Consell Assessor –set exactament– formen part de la Junta de Govern que regeix la Institució. Les activitats programades, doncs, han estat proposades pels mateixos col·lectius representats, que és una forma ben evident de fer possible les accions concretes que interessin els escriptors, editors, traductors i altres professionals del sector.

El Projecte de pressupost per al 94 pel que fa a aquesta Institució és de poc menys de 176 milions, cosa que suposa una pujada del 0,9% respecte a l'anterior. Com poden veure les senyores diputades i els senyors diputats, ens movem, en aquest cas, dins unes quantitats ben modestes i uns increments gairebé inexistents. Penso que ben poc es pot contradir en aquest pressupost. Ens podríem estendre, en tot cas, en consideracions sobre la tasca tan positiva que està fent la Institució però, segurament, no és necessari.

Pel que pertoca a l'Entitat Autònoma d'Organització d'Espectacles i Festes, gaudeix –això sí– d'un pressupost més elevat, uns 1.300 milions en total. Això suposa, no obstant, que les despeses previstes s'han reduït, enguany, d'un 12,3% respecte a l'any anterior. Aquesta reducció afecta accions puntuals que, en tot cas, no constitueixen l'objectiu prioritari de l'Entitat. També ha influït en aquesta reducció del pressupost el fet que les activitats de promoció internacional del cinema hagin passat al Copecc.

Pot cridar-nos l'atenció, en examinar el Projecte de pressupost, que el capítol primer experimenta una puja d'uns 48 milions, i això no és degut a cap increment de plantilla fixa sinó al personal artístic i temporal vinculat a les representacions.

El lleuger decreixement del capítol segon, en canvi, és motivat per la reducció d'activitats portades a terme per professionals o empreses externes, tota vegada que s'han potenciat les produccions pròpies. L'aportació del Departament de Cultura passa de representar el 94% del total d'ingressos de l'Entitat Autònoma a només un 85%. Això ha estat possible, en part, per l'aportació d'*sponsors* a la temporada del Centre Dramàtic. Aquest camp dels patrocinis privats –com saben bé les senyores i els senyors diputats– pot veure's afavorit en el futur, mercès als efectes que esperem de la Llei de mecenatge. També es preveuen ingressos superiors de taquilla tenint en compte l'evolució d'aquests durant l'any passat i l'increment de la programació per al 94.

Les activitats previstes per l'Entitat Autònoma presenten un ventall ben ampli de possibilitats per a l'any proper. Producció i explotació de vuit nous espectacles al Centre Dramàtic, amb la commemoració del centenari de Josep Maria de Sagarra; el muntatge de tres produccions, entre elles un especial –cal dir-ho– pel Desè Aniversari de la Companyia Flotats –cal dir-ho, és el títol de l'obra– al Poliorama; els espectacles programats per Resson i Endansa i les activitats generades pel nou Centre de Promoció de la Cultura Tradicional i Popular Catalana a l'Espai –bé, a l'Espai de Dansa i Música de la Generalitat, s'entén; no m'imagino el senyor Vidal i Gayolà d'astronauta, la veritat–; els cursos de música, el cicle d'orgues, les accions portades a cap per la Filmoteca... Sembla un programa ben complet, de tota manera.

En definitiva, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, potser no val la pena que m'estengui més, tota vegada que tampoc m'han obligat a tant les intervencions anteriors. S'ha dit moltes vegades que aquests del 94 són uns pressupostos restrictius –s'ha dit no fa gaire–, uns «pressupostos de contenció selectiva», se n'ha dit; una contenció selectiva que «prima» els anomenats sectors productius –el senyor Dalmau s'hi ha referit abans. En temps de vaques magres, senyor Dalmau, ja se sap: la cultura perd, sovint, algunes batalles; potser, ara, perquè les seves armes no són tan punyents a curt termini com les d'altres.

El Grup d'Iniciativa per Catalunya ha presentat aquestes esmenes als pressupostos dels dos ens autònoms esmentats, en ús del seu legítim dret d'opinar, que, evidentment, reflecteixen els seus punts de vista, no els nostres. Ells creuen –o diuen– que es tracta d'«uns mals pressupostos». Nosaltres, en ús també del dret de rèplica, defensem la seva bonesa; tot és relatiu, naturalment, senyor Riera, vostè ho sap. Gulliver va ser pres per un gegant a Liliput i per un nan a Brobdingnag; ben mirat, doncs, potser es tractava d'un home normal i corrent. (*Rialles.*)

Abans, alguns senyors diputats s'han referit al costum del company senyor Descals de fer cites literàries, cites poètiques, i és ben veritat que ell hi té una certa tendència, i jo mateix me'n reconec culpable, també, d'aquesta tendència, i segurament altres senyors diputats –el senyor Riera, el senyor Carod, el senyor Dalmau, altres diputats, potser, sobretot de la Comissió de Política Cultural–; al cap i a la fi és un vici dels animals de ploma, aquest, no? Bé, és possible que tinguem aquest petit defecte.

De tota manera, de tota manera, la propensió a fer cites literàries pressuposa, si res més no, una altra cosa: i és que

abans de parlar s'ha llegit. (*Remor de veus.*) Segurament si ens ajuntéssim tots plegats, el senyor Descals, els altres senyors diputats que he dit abans i potser algun altre, entre tots, segurament, podríem posar la millor casa de cites del país, senyors. (*Rialles.*)

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments, rialles i forta remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci! (*Remor de veus.*) Silenci! Si aconseguim recuperar la normalitat, podríem procedir a la votació...

Vots a favor de la devolució d'aquests pressupostos al Govern?

Els qui hi estiguin en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 31 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Passem al Departament de Sanitat i Seguretat Social.

El Grup d'Iniciativa per Catalunya té la primera esmena, la 524. La senyora Mayol té la paraula per defensar-la. En defensarà alguna més?

La Sra. MAYOL: Sí, senyor president. Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, jo defensaré també la 524 –com vostè ha anunciat–, la 527, la 529, la 531, la 532, la 534 i la 536.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. MAYOL: Senyores diputades, senyors diputats, jo ja els anuncio, de bell antuvi, que aquesta diputada no continuarà la tradició que s'ha iniciat aquesta tarda, a l'hora de fer el Departament de Cultura, d'acabar la intervenció amb un vers. Segurament, en primer lloc, perquè no sóc tan ocurrent com els diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula i, en segon lloc, perquè el meu estat físic, avui, tampoc no és el més, diguem-ne, el millor per dedicar-me a fer versos.

L'esmena a la totalitat del Grup d'Iniciativa al Departament de Sanitat rau en algunes idees de fons, la primera de les quals és posar sobre la taula el que, de fet, aquest any –no tinc gaire veu–, la reducció dels diners destinats a Sanitat, a la població de Catalunya per a Sanitat, és força important. Es tracta d'un pressupost recessiu, i això ens preocupa enormement.

L'increment del pressupost de l'any 94, si es té en compte la previsió de tancament de liquidació de l'any 93, és, només, de l'1,6%. Si tenim en compte l'IPC, l'any que ve ens situem en un -2%. Per tant, els diners destinats a Sanitat aquest any seran a l'entorn, aproximadament, de 13.000 milions de pessetes menys dels que disposem aquest any.

La desviació del pressupost –és al que jo em refereixo en aquests moments– de l'any 93 és una desviació molt i molt important, a l'hora de parlar d'un pressupost de l'envergadura com del que estem parlant. Això es deu –aquesta desviació–, en primer lloc, a un problema de mala gestió, de mala previsió, però també –i en això penso que hi estarem d'acord tots els d'aquí– a una insuficiència financera estructural. Vostès han avaluat força positivament l'acord de finançament autonòmic a què han arribat aquest any.

Nosaltres preguntem, i preguntem al Grup de la majoria, en aquest cas al seu portaveu: quan pensen negociar vostès amb bones condicions el finançament de la Sanitat? Aquesta seria, d'entrada, una primera pregunta que jo llanço, perquè penso que, any rere any, durant tot l'any, ens anem lamentant d'un problema de finançament de la sanitat, que compartim; voldríem saber quines són les seves previsions en relació amb aquesta qüestió.

Jo deia que disposarem, l'any que ve, aproximadament –aproximadament–, d'uns 13.000 milions de pessetes menys que l'any passat en sanitat. La pregunta automàtica que sorgeix, quan diem això, és: creuen vostès que l'actual sistema sanitari català pot permetre's el luxe de disposar d'aquests diners de menys? Que és que ha augmentat tant l'eficiència del sistema sanitari com perquè amb menys diners puguem fer més coses? O és que es reduiran les prestacions? Suposo que el que passarà és que per afrontar el cost polític que implicaria reduir prestacions, el que passarà serà que s'augmentaran les llistes d'espera, que és una via lenta de reduir prestacions.

Aquesta pregunta que jo feia, la podríem contestar, d'entrada, amb un retall de premsa que va sortir, molt bo, perquè jo després he comprovat la font que aquí feia referència, que citava l'Enquesta de Salut de Barcelona. I deia el següent –traduiré; per tant, és possible que no ho digui molt ràpid o molt correcte–: «Un total de deu, dels vint-i-vuit barris de Barcelona sofreixen avui dia un dèficit històric en atenció sanitària. Es tracta de Bon Pastor, Gòtic, Raval, Poblenou, Barceloneta, Bordeta-Hostafrancs, Roquetes, Font de la Guatlla, Besòs i Poble-sec. Són casos en els quals una millor infraestructura sanitària i un seguiment dels pacients podrien rebaixar en bona mesura els índexs de mortalitat. La major part d'aquests barris menys afavorits en matèria sanitària coincideixen amb els de menor renda per càpita. Probablement» –deia el regidor de Sanitat–, «probablement, amb un major control de la hipertensió, la detecció precoç del càncer de mama, més mesures preventives i un reforç en els serveis mèdics, es podria disminuir la mortalitat en aquests barris. La major part d'aquests deu barris amb un dèficit sanitari més accentuat concentra també un major nombre de morts, causades per aspectes relacionats amb el seu estil de vida com a veïns. Aquests factors incideixen, sobretot, en una major mortalitat entre els habitants dels següents barris: el Gòtic, Barceloneta, Raval, Poble-sec, etcètera. En aquest sentit» –diu el regidor, jo crec que molt encertadament–, «l'aplicació de la reforma sanitària ha beneficiat algun d'aquests barris amb pitjors indicadors sanitaris, i tal vegada la podem gaudir, veure que les incidències de la reforma sanitària que s'ha dut a terme, en part, pot millorar aquestes desigualtats.»

Queden –i això ho reconeix l'informe–, queden, encara, alguns barris, com part del Poblenou, el Besòs, el Poble-sec, la Font de la Guatlla, la Bordeta-Hostafrancs, que, malgrat presentar aquests indicadors sanitaris –molt i molt dolents, com acabo de fer menció– segueixen essent atesos per uns serveis obsolets d'atenció primària, heretats del passat.

Què he volgut dir amb aquest exemple? El que he volgut dir és que no estem en una situació sanitària que ens pugui permetre, avui, a Catalunya, destinar tan pocs recursos, tants menys recursos en relació amb l'any passat en temes de sanitat. En un moment de crisi i de dificultats, reduir diners en prestacions socials –i la sanitat és molt important– no és oportú. Aquests dies hem fet referència a les «alegies pressupostàries»; ahir parlàvem del Departament de Presidència, vam parlar de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Les prioritats es mostren amb els pressupostos; pensem que Sanitat hauria de continuar sent per a vostès una prioritat important.

Un altre element relacionat amb aquest, pressupostari, seria que, una vegada més, ens presenten un pressupost irreal; un pressupost irreal, un pressupost que no té credibilitat. Mirin, vostès, la desviació de l'any 92; mirin, vostès, la previsió de desviació de l'any 93. Què estem discutint, aquí? Un pressupost que es desviarà enormement? Quina credibilitat té?

I, en aquest sentit, hi ha una partida que és paradigmàtica. Miri, la partida de «Farmàcia», teòricament augmenta un 4,78%, però, en aquest cas, el maquillatge és impressionant. Aquest any podria semblar que es fa un increment del 4,78%, que és un 1,28% per sobre de l'IPC, de la despesa real prevista per al 93, i, per tant, d'alguna forma es farà un esforç per apropar aquesta realitat. Però aquí trobem un parany, un parany important, i és que dels 93.790 milions previstos per al tancament del 93 només es comptabilitzen onze mesos de despesa. Així, doncs, la despesa real del 93 serà uns 100.000 milions de pessetes. O sigui que la quantitat prevista, 98.275 milions, queda en -1,7%. El que vol dir que han pressupostat uns 18.000 milions de pessetes per sota la despesa real previsible.

Aquest argument que jo acabo de fer servir ara, el tema de la pèrdua de pes relatiu del pressupost de sanitat, i de la manca de diners reals per a fer, per atendre la necessitat de la població de Catalunya, seria un argument que, per si sol, justificaria l'esmena a la totalitat. Jo en voldria argumentar uns quants més. On està el pes de les restriccions en aquest pressupost? En tres grans capítols: els sous del personal, la formació continuada i les inversions. Això té, automàticament, conseqüències molt greus; conseqüències greus sobre la motivació dels professionals, sobre la dificultat o assoliment dels objectius del Pla de Salut i sobre el retard de l'atenció primària i d'atenció especialitzada.

Pel que fa als sous, l'increment sobre la despesa real és d'un 1,20%; ara, aquest increment està desvirtuat perquè l'augment previst per a la despesa de quotes patronals a la Seguretat Social augmenta un 2,43%. Per tant, la previsió d'increment de sou és un 0%. Queda, per tant, clar que no tan sols es congelen els sous, sinó que en alguns casos, com ara l'Administració, hi ha un increment negatiu.

En el cas de la formació hi ha un -100%. Aquesta partida diuen que s'inclou repartida en el capítol 2 entre la partida 01 i 02. Aquesta diputada no ha estat capaç d'analitzar –espero que el portaveu de la majoria ho expliqui– exactament

com es distribueix aquesta mesura, com aquesta partida es distribueix entre el capítol 2, 01 i 02, perquè vostès diuen aquí que hi ha un decrement d'aquestes partides.

El capítol d'inversions. El capítol d'inversions és l'altre paradigma del que és un pressupost restrictiu. Hi ha un descens en el pressupost d'un 1,09%. En el cas de l'ICS, el decrement és un 55%. En aquest sentit, s'han retallat del pressupost del 93, hi va haver una retallada de 6.426 milions, mil milions. Totes les obres que no van ser adjudicades abans del 30 de juny ja no es van fer l'any passat. Així, doncs, tenim un pressupost d'inversions del Servei Català de la Salut de 12.000 milions de pessetes, de les quals 6.500 són les que havien d'haver estat realitzades l'any passat. O sigui, disposem d'un pressupost, diguem-ne, efectiu aquest any de 6.500 milions. Jo pregunto –i hi afegeixo un criteri–: a què es destinaran aquestes inversions? I aquí voldria situar sobre la taula també un element del debat.

Parlem –i és important– de les inversions en alta tecnologia, que són importants, ressonàncies magnètiques, transplantaments, etcètera. Però hi ha una qüestió que jo també voldria situar, i és que tenim una bona part de Tarragona on les aigües tenen un nivell de potabilitat que està per sota del permès legalment. És a dir, no podem fer una sanitat només en aquest sentit, impulsant grans inversions en grans tecnologies, i tenir un nivell de potabilitat de les aigües en algunes zones, que altres diputats coneixen millor que jo, per sota dels mínims permissibles.

Quines conseqüències té aquesta retallada? Recordin que jo posava l'accent en els sous, en les inversions i en formació. Jo també voldria situar tres conseqüències al nostre parer molt importants. En primer lloc, la desmotivació dels professionals. Quan un professional de la sanitat pública –i en aquest cas incloc, evidentment, la xarxa concertada– no té una bona assignació, no té una bona retribució, s'afavoreix una no-dedicació exclusiva. Jo crec que s'intenta compensar amb hores extraordinàries, bufandes; es toleren les «iguales»; és a dir, coses que són irregulars i que, d'alguna forma, es toleren perquè se sap que hi ha unes retribucions inadequades del que seria el personal sanitari. Això és molt important, i més quan es vol llançar un pla de salut –que jo crec que és un pla de salut que té defectes però que és un instrument vàlid–; com es pot fer amb uns professionals que tenen un nivell de desmotivació important, entre altres coses per raons econòmiques?

La segona conseqüència que jo voldria situar: l'aturada de la reforma de l'atenció primària. Mirin, la memòria d'aquest any, quan l'analitzes, t'adones que la previsió de l'any 94 l'únic que fa és situar l'objectiu al mateix nivell que estava l'any passat. La previsió per a l'any passat era de 198 àrees bàsiques –que arribaríem a 193, 198, per ser rigorosa. La realitat és que estem a 174. La previsió del 94 és 199 àrees bàsiques; és a dir, les mateixes que vam pressupostar l'any passat. I que vostès saben tan bé com jo que no s'assolirà tot el que s'ha pressupostat. Amb la qual cosa la pregunta és dir: en definitiva, el que s'assolirà és inferior al que vam preveure per a l'any passat. I, és clar, i vostès di-

ran: «I ara, aquesta, en això de la reforma de l'atenció primària per què hi posa tant èmfasi?

Mirin, dades del Pla de salut de la Conselleria, eh? —de la Conselleria—, evidencien que si s'analitza —i estic parlant d'una anàlisi del producte intermedi, no del producte final—, si s'analitza, diguem-ne, la riquesa o el que aporta la reforma de l'atenció primària, i fent una anàlisi del producte intermedi, s'ha demostrat la qualitat del procediment de la reforma de l'atenció primària. No sabem encara —no ho sabem encara perquè no en tenim dades, no ens les han donat— si millora el producte final amb la reforma de l'atenció primària; no en tenim dades encara. Però sí que el Pla de salut dóna dades que hi ha una millora de la qualitat del procediment. Millora que jo aquí he volgut recollir, del Pla de salut, en dues coses. S'incrementa el nombre de visites i el temps d'atenció. Per què? Per una cosa molt important, que hem de valorar positivament, i és perquè s'actua no només sobre la demanda, sinó que es fa oferta a partir d'un treball de promoció de la salut; es va a buscar els usuaris i les usuàries, i això ho fan els centres reformats, i això és important. Un altre element de valoració és que la despesa farmacèutica no disminueix; el que passa és que augmenta la qualitat de la prescripció, es prescriu millor; no és que disminueixi la quantitat, però es prescriu millor, exceptuant algunes zones com ara, per exemple, l'experiència pilot de l'Hospital-Vandellòs, que sí que hi ha una reducció important de la despesa farmacèutica, perquè hi ha un nivell de control molt exhaustiu. Clar, el que estem dient és: escolti'm, si nosaltres reforcem la reforma de l'atenció primària, si la trobem important, si és clau, si a un 50% de la població de Catalunya li millora la seva atenció; anem a fer un esforç en això i anem a aconseguir que aquest 50% sigui el 100% en un termini raonable. Impulsin de veritat això, impulsin de veritat això. No ens situem a l'any passat, al 93; fem un esforç de veritat en aquesta direcció.

I l'últim argument que jo volia donar, l'última conseqüència que voldria posar sobre la taula avui de la disminució d'aquest pressupost, l'última conseqüència —i aquesta ens sembla greu; aquí no podem valorar positivament el que succeeix— és que hi ha un inici contundent, al nostre parer, de desmantellament de l'Institut Català de la Salut. I ho dic així, i ho dic i em sap greu: és un inici de desmantellament de l'Institut Català de la Salut. Saben quin és l'increment de l'Institut Català de la Salut, dels hospitals propis?: 1,6%. Però, si tenim en compte la desviació a què jo feia referència abans, si tenim en compte la desviació i tenim en compte l'IPC, la veritat és que no hi ha cap increment; al contrari, un decrement important. Això respon —i ahir dèiem que el pressupost era un debat ideològic, i és que ho és—, això respon a una opció que ha fet el Govern de Convergència, i suposo que el Grup Parlamentari que li dóna suport, d'apostar per una gestió indirecta de la sanitat, clarament; han fet una opció per una gestió indirecta. I això jo crec que és una opció ideològica que vostès han fet i que és molt respectable; no la compartim, però és respectable. El conseller deia no fa gaire, expressant la posició del seu Grup i del seu Govern,

que seria bo que el 30% de la cotització de les persones treballadores no anés..., o fos voluntari anar a la Seguretat Social o anar a una assegurança privada. Això evitaria —deia el senyor conseller, si no ho recullen malament les seves declaracions— una caiguda dels socis de les mútues.

Aquest és un debat interessant, en el qual jo voldria situar, simplement a tall d'opinió, dos inconvenients i perills que nosaltres hi veiem, en aquesta aposta que vostès fan; perills que poden trencar un principi sagrat en política sanitària, que és garantir l'equitat. Aquests dos inconvenients serien, primer, que la cotització de la Seguretat Social té un important caràcter retributiu; o sigui, la cotització el que fa és permetre que gent de diferents rendes pugui, d'alguna forma, tenir un mateix accés a la sanitat. És clar, la cotització de la mútua no té un caràcter retributiu. Aquest seria un inconvenient que nosaltres llancem, el primer. El segon inconvenient: s'hauria de modificar enormement el funcionament de les mútues i el control que es fes per part de l'Administració d'aquestes mútues, perquè es podria produir, com es produeix en l'actualitat, el que se'n diu la «selecció adversa». Què vol dir la «selecció adversa» per la gent, per així dir-ho, del «mundillo»? que avui les mútues decideixen qui pot i qui no pot ser mutualista, i ho fan òbviament amb criteris de rendibilitat econòmica. És a dir, hi ha determinats pacients que, encara que tinguin una edat que formi part de la lògica que s'hi pugui incloure, si tenen determinades malalties no hi entren. Clar, aquí hi ha d'haver un control públic, perquè, què passa?: que avui dia els pacients que tenen problemes van a la pública, que és qui ha d'assumir les malalties més costoses, no?

És clar, aquest..., jo crec que una expressió clara d'aquesta aposta que vostès fan són els avals a l'Hospital General, els avals a l'Aliança que nosaltres hem discutit. En qualsevol cas, aquest és un debat interessant, és un debat de fons interessant, que al nostre parer està situat aquí sobre la taula i al qual nosaltres hi contribuïm des de posicions ideològiques diferents, però respectant la seva opció. El que passa..., i aquí sí que ja passo d'aquest to, diguem-ne, de debat i de reflexió sobre una opció que jo no comparteixo però que és legítima, a dir: aquesta opció que fan vostès fa que, a part del debat possible estiguin fent dues coses que a nosaltres ens semblen que no són «de rebut», que no són admissibles, i això ja no és un problema de base, sinó que és un problema d'actuació.

En primer lloc, jo crec que vostès toleren excessivament el comportament de les mútues, i em referiré molt breument, perquè ja n'hem parlat molt, al doble finançament. Vostès han tolerat un doble finançament de l'Aliança, que finançava per acte mèdic..., el mateix acte mèdic finançat per l'Aliança, pels mutualistes, i al mateix temps estava pagant la Seguretat Social. Jo crec que això és incorrecte, això és una irregularitat, això és inadmissible; que els diners públics es malversin d'aquesta manera és inadmissible.

I una altra cosa que ens sembla inadmissible, que no podem compartir, encara que vostès tinguin el seu debat sobre la taula i la seva aposta, és que al nostre parer estan fent una

deixadesa de responsabilitats pel que fa als recursos propis –pel que fa als recursos propis. Això no es pot fer des del sector públic, fer deixadesa de responsabilitat dels recursos propis. Un increment d'un 1,6% de l'ICS, un decrement del 55% de les inversions als hospitals propis, un 2,30% del descens del capítol 1 és estar fent abandonament d'uns recursos propis sanitaris que són nostres, de la Generalitat de Catalunya i, per tant, nostres. I, això, jo crec que ho fan a partir d'una premissa, que és que el privat gestiona bé, el públic gestiona malament. I jo no vull posar en contra d'aquest argument un argument meu; jo simplement els diré que he llegit el llibre que va publicar la Conselleria i que parla de l'eficiència dels hospitals de Catalunya, en comparació entre els hospitals públics i privats, i la conclusió, si no he llegit malament –espero que no–, és que no hi ha pas una diferència en l'eficàcia, en l'eficiència entre els hospitals públics i privats. Per tant, per què hem de fer aquesta aposta unívoca per la gestió privada? Es poden gestionar bé els recursos públics també; això és possible, i aquest llibre ho demostra, un llibre publicat per vostès.

Vostès també diuen, quan argumenten que és molt difícil de modificar els recursos propis, argumenten que hi ha una rigidesa del personal estatutari que dificulta les transformacions, i això en part és veritat. Però, mirin, vostès han tingut l'oportunitat, l'any 93, a partir d'una sentència favorable, que els permetia iniciar una via molt interessant al nostre parer, que era que el personal contractat laboralment pogués continuar estant contractat laboralment de manera fixa. I vostès, aquesta via, l'han rebutjada; han recorregut contra aquesta sentència –han recorregut contra aquesta sentència–, quan era una via útil per fer el que vostès diuen, que és poder tenir personal fix contractat laboralment.

Jo crec que vostès no controlen l'eficiència de l'ICS; entre altres raons, perquè saben que si l'ICS funcionés de manera més eficient augmentaria la despesa, perquè si s'incrementa el nombre de pacients s'incrementen les primeres visites, i aquestes són més cares. Per tant, segons com, convé més mantenir un ICS no gaire eficient, perquè així tenim menys despesa.

Jo crec –i aquí acabaré; no voldria allargar-me més– que, per fer més eficient l'ICS, una mesura que es podria prendre de cara a l'any que ve seria reduir les hores extraordinàries. Mirin, jo ho he comptabilitzat: en aquest moment, l'any 94 hi ha una previsió de despesa de 4.000 milions de pessetes en hores extraordinàries –4.000 milions de pessetes. Dues comparacions molt simples: els diners que destina la Generalitat –la Generalitat, eh?– al programa de drogues, recursos propis, són 238 milions –no els que destina el Pla nacional, els que destina la Generalitat, recursos propis–; al Programa de control i prevenció de la sida, 127 milions –no a l'assistència sanitària per a la sida: al Programa de prevenció i control; jo no faig demagògia, eh? Aquestes dues quantitats sumen 365 milions. El segon exemple: el total de la Direcció General de Salut Pública, una direcció general molt important, puja 1.246 milions, mil milions, gairebé una quarta part del total d'hores extres. La idea és: si vostès vo-

len fer eficient l'ICS, ho podrien fer, entre altres, coses reduint aquesta despesa.

Per tots aquests arguments i molts altres que jo no explicaré però que he volgut sintetitzar amb aquests que he dit ara, per tot això demanem el retorn del pressupost i el seu vot favorable a aquest retorn.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Esmena 525, el senyor Reguant té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyor president, senyores i senyors diputats, per defensar aquesta esmena i, doncs, proposar que es retorni al Govern.

Després d'analitzar el pressupost per al 94 del Departament de Sanitat i Seguretat Social, hem observat, jo i algun col·laborador de què dispo, una palesa insuficiència econòmica, una prioritització en la despesa dels recursos difícilment compartibles, així com una discriminació negativa pel que fa als sectors més necessitats de la nostra societat, en tant que les mancances arran de terra –l'assistència primària– es mantenen en relació amb el 93; és a dir que el desenvolupament del Pla de salut es produeix acceptablement a la baixa, però acceptablement el seu nivell de desplegament estructural, però entenem que persisteixen les insuficiències a nivell de la interacció complexa entre el funcionariat, el personal sanitari i no sanitari i el grau de satisfacció dels usuaris. Així ens podem preguntar amb quin increment de recursos es compta per al 1994 amb relació al 1993 que permeti portar a terme la potenciació d'activitats sistematitzades en direcció a la millora de la salut i la prevenció de la malaltia. Com podrà la Conselleria potenciar el desplegament d'ABS en aquells casos on es requereixi fer una inversió real, si per al 1994 i pel que fa a l'atenció primària els capítols setè i sisè decreixen un 29,49% i un 16,27%, respectivament, amb relació a les previsions pressupostàries ja consolidades de 1993?

Manifesta la Conselleria dins l'atenció especialitzada pel que fa a la salut mental, en descriure els objectius fonamentals del programa, que dissenyaran un nou model de finançament que possibiliti la globalitat dels objectius fonamentals. I nosaltres ens preguntem d'on sortiran els recursos. Com es pot pensar a dissenyar nous plans de finançament si per a la totalitat de l'atenció primària –això és: salut mental, atenció sòcio-sanitària, atenció a malalts aguts en centres hospitalaris– es disposa per a 1994 del 59,9% menys en transferències corrents, un 22,65% menys en inversions reals i un 12,15% menys en transferències de capital, amb tan sols un remarcable increment de 10,97, diguem-ne 11%, en béns corrents i serveis? Com podrà desplegar-se i créixer? En quines direccions i amb quines quantitats?

Del Programa d'administració, serveis generals i control intern de l'assistència sanitària pel que fa al Servei Català de la Salut i de l'ICS, es parla d'una nova cultura organitzacional i un nou model de relacions laborals, quan resulta que per a l'esmentat programa els recursos globals per de-

senvolupar-lo minven un 8,74%, al temps que cal assenyalar un -31,43% pel que fa al capítol segon de béns corrents i serveis, i tan sols creix de manera no significativa, 2,86%, el capítol sisè, d'inversions reals.

El mateix podríem dir pel que fa al Programa de personal sanitari, que creix tan sols un 0,56%. Això vol dir que per a enguany es disposarà de menys recursos dels que tinguérem a 1993, àdhuc de patir un menys cent per cent pel que fa al capítol segon, de béns corrents i serveis. En aquestes condicions la Conselleria haurà d'afrontar la formació professional.

Veiem alguns criteris de priorització per part del Govern. La davallada pel que fa a les inversions reals de la Conselleria és també altament preocupant, i cal dir que Sanitat disposa de quatre vegades menys de l'increment que dedica el Govern a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, per exemple, alhora que l'esmentada inversió real del Departament no arriba al 50% d'allò que el Departament de Presidència dedica als conceptes 226.02, 03, 05, 08, 09 i 10, a més del 481.01, això és, «Atencions protocol·làries i representatives», a «Publicitat i propaganda», a «Reunions i conferències», a «Despeses diverses» i «Atencions de la Presidència». Ens sembla que això és prou definitori de quin és l'estil de priorització d'aquest Govern.

Deixin-me recordar aquí que en l'àmbit de prioritzacions del Departament de Sanitat es preveu una actuació per al 1994 del sistema català de la salut en forma d'una millora en el sistema de pagament. Parem-nos-hi un moment, tan sols. Recordem aquí, un cop més, que foren 7.000 a 7.500 milions de pessetes els interessos que va pagar el Govern per a crèdits pont —com aquí s'ha dit reiteradament— en el 93 com a conseqüència de l'insuficient finançament pressupostat per part de la sanitat, de l'Insalud. Desconec si la Conselleria pensa fer enguany el mateix esforç que l'any passat o pensa que està en condicions de reduir la suma d'interessos fruit dels esmentats crèdits pont, cosa que ens porta a preguntar-nos en quina quantitat s'ha modificat el sistema de finançament per a la sanitat i la Seguretat Social a Catalunya per part del Govern de l'Estat. Ens preguntem també si ja ha aflorat el deute acumulat que l'Estat té envers Catalunya pel que fa a la sanitat i el seu finançament i en quins termes s'ha concretat el plantejament d'una solució satisfactòria per al país, no tan puntual com estructural, des del punt de partença. No he sabut veure quin és el guany substancial en matèria de finançament de manera significativa del Departament que es desprèn del nou model de finançament signat el 20 de gener del 92 i rematat l'1 d'octubre del 93 amb la cessió del 15% de l'IRPF. No sé veure com aquesta major disponibilitat econòmica —em refereixo al 15%— ha repercutit en la sanitat. Espero que el representant del Govern sabrà explicar-m'ho.

Pel que fa a la insuficiència econòmica del Departament i la seva priorització, deixin-me que esmenti tres exemples des del meu punt de vista significatius. Com pot capir la sensibilitat social del Departament un observador neutre en comprovar que el concepte 226.14, de la Direcció General

de Recursos Sanitaris, en el seu Programa de control i prevenció de la sida està infradotat en relació, per posar un exemple, amb la previsió pressupostària que el Govern fa de l'Institut d'Estudis Mediterranis, paradoxa, des del meu punt de vista, d'un elitisme injustificable. O també que els recursos pressupostats en el concepte 226.56, de la Direcció General de Recursos Sanitaris, Programa de drogodependències, sigui infradotat amb relació a la dotació pressupostària del Patronat Català Pro Europa. El primer programa d'una justificació social evident, i no em negaran la relativitat de l'interès del segon. Ja sé que en aquests casos no són, ni de bon tros, els recursos que he esmentat per a la sida i per a les drogodependències els únics recursos que esmerça la Conselleria, certament que no, no, que són molts més, tenen acollida a la xarxa general particularitzada de..., és veritat. Però em servia en aquest cas comparar amb aquests altres conceptes, que realment em sembla que en un moment de crisi es podia haver fet un esforç per reduir-los de manera significativa en favor d'aquestes altres partides. És a dir que: menys llaç, més diners; això seria la idea.

Més *épatant* resulta encara el fet que l'ajut al Tercer Món sigui de 7.500.000 pessetes segons el concepte 482.02, de la Direcció General de Recursos Sanitaris, quantitat equivalent al concepte 226.02, del Gabinet del Conseller i la Secretaria General, definit, com vostès saben, a les atencions habituals d'aquests conceptes.

Per acabar voldria pensar que amb les magnífiques declaracions d'intencions extretes de les memòries de cada programa s'encaminarà a la solució de les grans assignatures pendents que té el Departament, per bé que els recursos que s'hi podran esmerçar —ho torno a dir— seran escassos com a conseqüència de la insuficiència econòmica general. Em refereixo concretament al conegut problema de la massificació dels serveis d'urgència hospitalària, amb ritme sinusal i agulles de concentració de la demanda en determinades hores del dia i de la nit que mai no s'han millorat substancialment des del nostre punt de vista. Com amb l'actual disponibilitat de recursos es podrà generar un corrent de col·laboració decidida per part dels professionals i usuaris del servei de la salut és altre problema pendent. Per part dels primers, com se'ls podrà reconvertir dels seus actuals llocs de treball en d'altres més útils sens dubte per a la societat, però sense lesionar els seus legítims interessos. Per part dels segons, els usuaris, com es podrà racionalitzar la demanda dels productes sanitaris sense una inversió decidida i creixent pel que fa a l'educació sanitària i a la pràctica de la medicina preventiva. Quines són les estratègies i plans que pensa posar en marxa la Conselleria encaminats a trobar la generosa col·laboració dels professionals de la salut, justament ara que els aspectes burocràtics, com és públic i notori, «primen» damunt dels assistencials segons les mateixes manifestacions dels interessats a què ara faig al·lusió i referència.

Altres aspectes preocupants de la seva política sanitària és la palesa incapacitat per a vetllar per una millor atenció a l'usuari pel que fa a les llistes d'espera, que prou vegades

són incentivadores de recórrer a serveis privats —amb tot el meu respecte per aquests—, que provoca una doble despesa en el consumidor del producte sanitari públic.

En aquest terreny no he sabut veure tampoc els programes amb capacitat de reduir al mínim assolible l'esmentat problema tant en els hospitals propis com en els concertats que la Conselleria pensa desenvolupar. Quina és la política sanitària pel que fa a la reducció de les llistes d'espera? Com es pensa provocar la reducció de la demanda a l'assistència sanitària a nivell de serveis d'urgència a base de millorar l'assistència primària, així com incrementar la inversió en medicina preventiva i educació sanitària?

Bo seria que la Conselleria invertís en atenció primària, en recursos, formació i control assistencial per tal que la seva funció s'optimitzés i, en conseqüència, es reduís la demanda especialitzada, tant en els centres propis, ambulatoris com concertats. Molt em temo, però, que el curs a punt d'iniciar-se mantindrà la mateixa tònica del que fineix, perquè la prioritització dels recursos del Departament, com hem vist, o m'ha semblat veure, és calcada a la de l'any anterior, i deixin-me que posi només un darrer exemple.

La Direcció General dels Recursos Sanitaris té previst esmerçar en «Premsa, revistes, llibres i altres publicacions» 28 milions de pessetes, de segur justificats i necessaris, al mateix temps que pressuposa 400.000 pessetes per al Programa de control per a la qualitat assistencial; 9 milions per al Programa d'atenció oncològica; altres 400.000 per al Programa especial de laboratori d'anàlisis clíniques. Aquesta concepció de les prioritzacions en aquest exemple a petita escala és allò que ens impulsa de manera decidida a retornar la totalitat del Projecte de la despesa prevista del Departament de Sanitat al Govern.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Reguant. Esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya: per defensar-les, té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Agruparem les esmenes 526, 528, 530, 533 i 535.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Són totes les del...

El Sr. BENACH: Efectivament. El Departament de Sanitat ha presentat uns pressupostos, uns pressupostos difícils d'analitzar, difícils d'analitzar perquè, per una banda, responen probablement al que seria una política de gestos, però per altra banda constaten una realitat dura i una realitat que no és altra que la crisi econòmica també influeix, i d'una manera evident i especialment crua, en el Departament de Sanitat.

En aquestes èpoques de crisi probablement les polítiques de gestos, a més a més de fer-se de cara enfora, s'haurien de fer de cara endintre. I, en aquest sentit, hi ha un contrast important entre la crisi econòmica que, doncs, en aquests moments hi ha a nivell del país en general i, per exemple, la política del Departament de Sanitat en qüestió de lloguer d'edificis; són en els moments en què les crisis «apreten» que cal racionalitzar al màxim els recursos, racionalitzar al màxim les despeses i, sobretot, intentar posar imaginació

per tirar endavant i salvar situacions difícils. En aquest sentit, doncs, no entenem, per exemple, algunes de les partides que fan referència a lloguers d'edificis que representen centenars de milions i, evidentment, les condicions de treball que gaudeix en aquests moments el Departament de Sanitat són importants, però probablement amb alguna cosa menys també es podria tirar endavant.

De la lectura dels pressupostos nosaltres voldríem fer un apart per al sector concertat, i voldríem fer un apart perquè ens sembla important, interessant i, a més a més, perquè és un debat que ens agradaria algun dia tenir amb més profunditat, entre altres coses perquè abans he parlat del sector privat amb un cert èmfasi, i probablement aquest no sigui un debat entre el sector públic i el sector privat, sinó entre sector públic i sector concertat i el sector concertat caldria analitzar exactament si és també sector públic o no, si és sector públic o no.

En aquest sentit, no oblidem que el sector concertat està format per municipis, en una gran part, en una gran part, mútues, efectivament, fundacions benèfiques i consorcis on el soci majoritari és el mateix Departament de Sanitat, la mateixa Generalitat. En tot cas, en això penso que és un tema que algun dia, doncs, haurem d'entrar més a fons i aclarir-lo, però en tot cas el que és evident és que des del nostre punt de vista aquest és un tema preocupant, perquè representa una part molt important de la sanitat al nostre país.

El sector concertat s'està plantejant un volum global de creixement del 2,5%. I algú podria pensar davant d'aquesta afirmació que cada centre concertat podrà créixer un 2,5%. Evidentment, això no és així, i no ho és perquè hi ha uns compromisos contrets —activitats recurrents, em sembla que en diuen— que només coneix el Departament i que corresponen com a mínim a aquest 2,5% de creixement. Per tant, això implica creixement zero.

Es planteja també pujar les tarifes de l'ordre d'un 1,5%. Però, és clar, el sistema de finançament del sector sanitari —i aquesta no és una frase meua, fins i tot penso que va ser utilitzada per l'illustre diputat de la majoria— és un sistema pervers. És una frase que es va utilitzar fa dos dies aquí, que el mateix conseller utilitza, que és bastant comuna entre el sector. I és tan pervers, és tan pervers, que ens trobem que l'increment de l'1,5% es veu compensat amb una disminució de l'estada mitjana: si en aquests moments parlem d'una estada mitjana d'entre 8 i 9 dies i es redueix, doncs, 0,1 dies, pràcticament ens hem menjat l'1,5% d'increment. Per tant, tornem a parlar de creixement zero.

Aquesta és la realitat del sector concertat de la sanitat a Catalunya. A més, les conseqüències d'aquest nul creixement són preocupants. Això implicarà, per exemple, que l'increment de sous també haurà de ser del 0%. I això, senyores i senyors diputats, saben perfectament que és sinònim de conflictivitat laboral i, el que és més greu, pot implicar regularitzacions encobertes de personal.

Es parlava que l'any 91 el sector concertat..., hi han dades que diuen que l'any 91 el sector concertat havia tingut unes pèrdues de prop de 10.000 milions de pessetes. Del 92

no hi han dades, oficialment no hi han dades –és a dir, nosaltres no tenim coneixement d'aquestes dades; suposo que algú les deu tenir–, i, en tot cas, males llengües apunten alguna pèrdua d'entre 16 i 17.000 milions de pessetes. I, si abans eren males llengües que ens deien això, mals pensaments ens podrien portar a pensar que el dèficit del sector per a l'any 93 es podria situar entre els quinze i els vint mil milions –hi insisteixo: males llengües i mals pensaments. En tot cas, el cert és que el deute acumulat l'any 91 era de 60.000 milions i, si apliquem els mals pensaments i les males llengües, ens podríem situar l'any 93 en un endeutament acumulat d'entre 90 i 100.000 milions de pessetes. Situació francament preocupant, francament preocupant.

I, evidentment, en aquest sentit, ens agradaria saber què pensa fer el Govern al respecte. D'entrada, perquè del pressupost, de la lectura del pressupost de Sanitat, és difícil fer una lectura del que pensa el Departament de Sanitat al respecte d'aquesta situació preocupant, com he dit. I això, francament, a nosaltres, també –i perdonin la redundància–, ens preocupa especialment.

Referent a l'Institut Català de Salut, constatar també que a la pràctica –ja se n'ha parlat abans– el creixement és zero. Hi ha una baixa important en personal i..., en fi, en definitiva, no voldria tampoc ara entrar en més detalls, però en tot cas els reclamo que retinguin això: el creixement de l'ICS és zero.

Pel que fa al pressupost del Servei Català de Salut, hi ha dos aspectes que voldríem remarcar, i no precisament remarcar-los en l'aspecte positiu, sinó des del punt de vista més negatiu. Dos exemples. Hi ha una partida, un seguit de partides, al Servei Català de Salut, que... «Lloguer de béns immobles», 316 milions; «Conveni amb Centre d'Informàtica», 500 milions; «Inversió en informàtica», 190 milions, la qual cosa representa un total de 1.006 milions. Si, a més a més, tenim en compte que hi ha 3.000 milions previstos per a compra de noves accions en l'administració de serveis generals, estem parlant de vora 4.000 milions de pessetes. 4.000 milions de pessetes que, si ho apliquéssim..., o si tinguéssim en compte..., o ho comparem amb el que representa de moment en el sector concertat, pràcticament estem parlant, pràcticament estem parlant de la mateixa xifra.

El Servei Català de la Salut gestiona aproximadament uns 230.000 milions per a assistència, tant primària com especialitzada. I saben quant costa gestionar aquests diners, doncs, sumant les diferents partides? Gestionar aquests 230.000 milions –aproximadament: faig números rodons– vindria a costar uns 10.000 milions de pessetes. Els costos de gestió, des del punt de vista més o menys racional, hauríem d'entendre que no haurien de passar del 2, 2,5% com a màxim. Insisteixo que això és el màxim: el lògic seria pensar que amb l'1 o l'1,5% n'hi hauria d'haver prou. El Servei Català de la Salut gasta, per tant –fent els números també pel damunt–, aproximadament, un 5% per gestionar el seu pressupost dedicat a assistència. Fem hipòtesis: si gestionar aquests 200.000 milions es fes d'una manera racional –és a dir, d'entrada, reduint-ho a la meitat, aproximadament un

2,5%–, podríem parlar d'un estalvi de més o menys 5.000 milions de pessetes; si això es destinés, per exemple, a un increment real, a un increment d'un 3,5% real –és a dir, un punt més, al capdavant, del que hi ha en aquests moments d'augment en el sector concertat–, representaria per a aquest sector un 40%, un 40% més. I, evidentment, això contrasta amb les xifres que estava donant abans d'endeutament. Segurament que això no arregla res, però en tot cas és evident que posaria una falca important a tots aquells nivells d'endeutament que abans estava comentant.

Parlem dels ingressos, tema important. Tot i que no és habitual parlar –en les esmenes a la totalitat dels diferents departaments– dels ingressos, en el cas de Sanitat és especialment important parlar-ne i fer-hi referència. Fem una suposició: suposem que els pagarà l'Insalud; el Govern de l'Estat fa un pressupost que sap que tindrà una desviació aproximada del 10%; sempre, per tant, sempre, fix, el Departament de Sanitat té menys diners, i, finalment, quan es tanquen els pressupostos, doncs, es fa la liquidació definitiva. Per tant, estem parlant de la hipòtesi que vostès sempre estan treballant amb un 10% menys fix cada mes.

Segon. Quan el conseller de Sanitat de la Generalitat parla de dèficit de la sanitat, només parla del sector dependent directament del Govern, no està comptant el sector concertat. En canvi, l'Insalud, quan parla de dèficit, està parlant de tot el sector; L'Insalud, en definitiva, sí que ho compta. Això, el mateix conseller reconeixia en aquesta cambra fa pocs mesos que podia tenir un cost aproximat d'entre 7.000 i 7.500 milions de pessetes. M'estalvio ja de fer més comparacions com les que feia abans, les quals, evidentment, serien relativament fàcils.

Per tant, des del punt de vista de sector, calen grans dosis de racionalització, perquè la importància del sector econòmic va a favor dels interessos del Departament de Sanitat. En part, això podria arribar a representar un estalvi. D'aquests dos punts se'n desprèn una urgent renegociació amb el Govern central del finançament de la sanitat a Catalunya. Dèiem abans que el sistema és pervers: en termes sanitaris, després de la perversitat ja pot venir la patologia malaltissa, que potser s'escauria més a la situació econòmica de la sanitat a Catalunya.

Mirin. Abans els deia «retinguin una dada», que era referent a l'increment de l'Institut Català de la Salut. Als països de l'OCDE, aproximadament la sanitat representaria el 7,5% del PIB; a l'Estat espanyol aquesta xifra baixa dos punts, representa només el 5,5%; menys qualitat i menys serveis, per tant. Aquesta n'és la conseqüència clara. Hauríem de parlar d'incrementar un 30% la despesa per posar-nos a nivell europeu, això és indubtable. I, evidentment, en aquests moments probablement més que de sanitat estiguem parlant d'economia, però en definitiva aquest no és un discurs que a Esquerra Republicana li sigui estrany: tot sovint hem reclamat mesures en aquest sentit per tenir més recursos per a Catalunya.

Per tant, en aquest sentit –i amb aquesta última reflexió acabaria la meua intervenció–, és imprescindible –i, en

aquest sentit, doncs, el 15% de l'IRPF no ha solucionat ni solucionarà res—, és imprescindible que, si realment ens volem posar a nivell —que no serà fàcil, i que evidentment hi ha un camí encara a recórrer—, cal replantejar d'una manera urgent la renegociació del sistema de finançament de la sanitat a Catalunya.

Per tots aquests motius plantegem l'esmena de retorn de tots els diferents departaments —societats i Departament de Sanitat, globalment— al Govern. Si hi hagués un compromís clar, per part del Govern, de replantejar aquest finançament i de tenir una actitud diferenciada, nosaltres podríem plantejar-nos retirar l'esmena, les diferents esmenes que he defensat. Però és indispensable, des del nostre punt de vista, i per això els plantegem aquesta qüestió, que això sigui replantejat. No es tracta..., no es tracta tant d'una política de gestos: es tracta d'una política eficaç. I, en aquest sentit, probablement aquests dos anys de moratòria que algú ha plantejat caldria avançar-los en el temps. En tot cas, escoltarem amb atenció la intervenció del Grup de la majoria.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. Torn en contra, té la paraula el diputat senyor Renau.

El Sr. RENAÚ: Senyor president, senyores i senyors diputats, ara fa un any pujava en aquesta tribuna per fer un torn en contra a les esmenes a la totalitat del Departament de Sanitat i Seguretat Social, al Servei Català de la Salut, a l'Institut Català de la Salut i a tota una sèrie d'empreses. Tal com deia ara fa un any, vaig fer, i ara tornaré a fer, un torn a favor dels pressupostos de la Conselleria. I jo crec que l'any passat devia fer una obra molt reeixida, els devia convèncer, perquè veig que en els pressupostos d'aquest any només han presentat esmenes tres grups d'aquesta cambra. I, si tenim en compte que un grup està format per un sol diputat, jo crec que globalment la majoria de la cambra està d'acord amb els pressupostos de la Conselleria de Sanitat i Seguretat Social.

Per aquest motiu tornaré a explicar el perquè dels pressupostos d'aquest any de la Conselleria, amb l'esperança que l'any vinent no hi hagi cap grup que presenti esmenes a la totalitat. Tornaré a repetir que el pressupost del Departament de Sanitat és un pressupost que, en la línia de la contenció de la despesa pública, i dins un context de restricció econòmica, cal considerar-lo auster, sobretot pel que fa a les operacions corrents i de capital, però que en relació amb aspectes directament relacionats amb la salut de la població contempla determinats increments significatius.

Cal recordar, per la decisiva incidència que té en l'elaboració del pressupost, que a nivell d'Estat encara no s'ha resolt la qüestió del finançament sanitari. I aquí els voldria dir, tant al senyor Reguant i a la senyora Imma Mayol com al senyor Benach, que el dijous passat va existir la primera reunió, que es va fer a Madrid, amb els ministeris d'Economia i Sanitat i les conselleries d'Economia i Sanitat de les comunitats autònomes que tenen traspassos de sanitat. Estem esperant, doncs, que comenci a agafar el bon camí tot el que és el finançament sanitari.

Encara que no s'hagi resolt encara la qüestió del finançament, però tenint en compte la decisiva incidència que té

l'elaboració del pressupost, del pressupost de l'Estat, ens obliga una vegada més a planificar rigorosament la distribució dels recursos en funcions de les prioritats prèviament determinades. En aquest sentit, el Pla de salut de Catalunya 1993-1995 esdevé l'instrument de referència per a la prioritització de les actuacions, i el pressupost és el definidor del marc econòmic d'aquesta prioritització.

Hem de dir que el pressupost de l'Estat en l'àmbit sanitari continua reflectint una política pressupostària allunyada de la realitat de la despesa. Un exemple d'aquesta política és la retallada de més de 100.000 milions de pessetes de la partida destinada a farmàcia. El fet que Convergència i Unió hagi donat suport a aquest pressupost no ens impedeix de constatar que el pressupost del Ministeri de Sanitat no és un bon pressupost, malgrat que pensem que és el menys dolent dels pressupostos que s'hagin pogut aprovar (*remor de veus*).

Aquests dies repassava les intervencions que van fer l'any passat, i em preguntava quins arguments tindrien en aquests moments per oposar-se als pressupostos actuals. I jo pensava i veig que han sigut els mateixos. I és lògic, perquè els pressupostos nostres pràcticament també són més o menys iguals. Això sí, tenint en compte, tal com els deia, que és un any de contenció de la despesa pública, el pressupost del Departament de Sanitat i Seguretat Social, excloses les transferències que financen el pressupost del Servei Català de Salut, és de 9.148.000 pessetes, el que suposa una disminució global d'un 2,3 del pressupost de l'exercici anterior. Aquesta disminució no s'ha aplicat de la mateixa manera per a tots els tipus de despesa. Així s'ha de diferenciar molt clarament entre els recursos destinats a finançar les despeses de funcionament, que s'han reduït d'un 20% de mitjana, i els destinats a cobrir actuacions sanitàries i de prevenció, protecció i promoció de la salut. Les línies d'actuació que desenvoluparà el Departament al llarg de l'any 1994 no suposaran, en termes econòmics, un increment de la despesa.

En relació amb el pressupost del Servei Català de la Salut, cal assenyalar que es tracta d'un pressupost de consolidació. El pressupost consolidat del Servei Català de la Salut i de l'Institut Català de la Salut per a l'any 1994 és de 526.676 milions de pessetes, amb un increment d'un 7,24 respecte del 1993. Les despeses corrents s'incrementen un 8,36%, degut bàsicament al creixement de la partida de receptes farmacèutiques, que és un 20%. La dotació per a despeses de capital permet mantenir el mateix nivell d'execució de les inversions que el dut a terme durant l'exercici de 1993, continuar amb la construcció i equipament dels centres d'atenció primària i consolidar la xarxa hospitalària d'utilització pública.

Tant la senyora Mayol com el senyor Benach havien parlat que existeix una aturada en l'atenció primària, i això no és veritat, una aturada no existeix, i, a més, el que passa és que potser anirà més lentament del que s'havia previst al començament, però jo els asseguro a tots vostès que Catalunya serà una de les poques comunitats autònomes que tindrà les

àrees bàsiques de salut. Totes les comunitats autònomes en aquests moments estan congelant les àrees bàsiques de salut. Per tant, l'atenció primària..., vostès ho han llegit en la memòria descriptiva, i per tant no cal que els expliqui quina és exactament la planificació que hi ha. L'any 1994 exactament hi hauran un conjunt de quaranta àrees bàsiques de salut noves; a més, es potenciarà el Programa d'atenció domiciliària, s'avançarà en la implantació progressiva del Programa d'atenció de la dona i també es farà amb la progressiva reordenació de l'atenció especialitzada extrahospitalària.

També, una de les missions principals dintre de l'atenció primària és l'atenció farmacèutica. La senyora Mayol ha dit que no es disminueix en la despesa de farmàcia; es disminueix, s'han començat a fer tots els objectius que té el Servei Català de la Salut quant a la relació de la prestació farmacèutica, s'ha començat a fer un ús racional dels medicaments i també s'ha millorat l'atenció farmacèutica dintre de l'atenció primària. Tot això comporta que, ja des d'ara, comenci a haver-hi una disminució de la despesa de farmàcia.

Una de les altres fites importants dintre del Servei Català de la Salut i de l'Institut Català de la Salut és exactament l'atenció socio-sanitària. En aquest, durant tot l'any 93 ja s'ha començat a desenvolupar la política de l'àrea sanitària, i durant aquest 94, amb la consolidació dels recursos creats, hi haurà l'adequació de les places disponibles, la diversificació de recursos assistencials, etcètera. També, quant a salut mental, és una de les altres prioritats que té el servei d'atenció primària.

Per tant, tal com els deia, en l'actual context econòmic es requereix un gran esforç per tal d'identificar i acotar aquells àmbits d'intervenció sanitària més necessaris i del tot irrenunciables. A part de totes aquestes intervencions que hem dit sobre atenció socio-sanitària, salut mental, millores de l'eficiència i qualitat en l'àmbit de l'atenció farmacèutica, les reformes en l'atenció primària, la potenciació de les alternatives a l'hospitalització convencional i de totes aquelles fórmules que ens condueixen cap a un model d'hospital que progressivament cedeixi espais d'actuació a l'atenció primària i a la socio-sanitària i també a la consolidació de la xarxa d'hospitals comarcals i al desenvolupament d'actuacions que s'adrecin a la disminució de les llistes d'espera, a part d'aquestes intervencions, n'hi ha dues que són imprescindibles i de primera necessitat, com són: la prevenció, l'atenció i el seguiment dels malalts de sida i dels infectats pel virus d'immunodeficiència, amb un abordatge normalitzat d'aquest problema de salut per part dels serveis sanitaris. Si no m'equivoco, era el senyor Reguant qui deia que pràcticament es destinaven pocs diners per a la sida, però ja els vaig dir l'any passat –i ho torno a repetir aquest any– que es gasten, més o menys, uns 5.000 milions de pessetes, perquè el tractament de la prevenció de la sida està dintre de tot el sistema sanitari. I allò altre que també hi esmercem molts diners perquè està dintre del sector sanitari és exactament el tema de les drogodependències, mitjançant la protecció

d'instruments adreçats a la detecció, al control i al seguiment, posant èmfasi en aquells elements que assegurin la coordinació entre els diferents nivells i serveis sanitaris.

Com poden veure, en el meu torn en contra no he parlat gairebé de xifres. Els deia l'any passat –i ho torno a repetir– que el Departament de Sanitat té uns ingressos que no depenen directament d'ell, sinó que provenen, com molt bé vostès saben, de la participació de Catalunya en el pressupost de l'Insalud. No hi ha més recursos, i el pressupost de l'Insalud, com sempre, no és real; més aviat al contrari: és un pressupost completament irreal. Té raó la senyora Mayol quan parlava que el nostre pressupost també és irreal; té tota la raó. Però és que, si ja ve d'un pressupost irreal com és l'Insalud, el lògic i normal..., i, a més, sempre ho hem dit, no solament nosaltres com a grup parlamentari, sinó fins i tot el mateix conseller de Sanitat. I igual que s'ha parlat del tancament d'aquí, doncs, tampoc és real; esperem els tancaments de Madrid per poder fer el nostre tancament.

Quant a allò del 15% de l'IRPF, que em sembla que n'ha parlat el doctor Reguant, no hi té res absolutament a veure amb sanitat. El 15% de l'IRPF no tindrà cap repercussió en sanitat. L'única repercussió que tindrà en sanitat, tal com els deia, són les negociacions que s'estan començant a portar a Madrid a través dels diferents ministeris i de les diferents conselleries.

Per tant, tal com els deia, amb aquests escassos recursos, el Departament, a través de la Llei de sanitat de Catalunya, està intentant promoure un model sanitari català, i aquest model és una filosofia de la sanitat que ja fa anys que el Departament està intentant posar en marxa i que, de mica en mica, està fent forat. Nosaltres estem convençuts que d'aquí a un any tothom ens donarà raó en aquest model i en aquesta filosofia de sanitat. Avui ja és acceptat que el sistema sanitari sigui finançat públicament, majoritàriament a través dels pressupostos generals de l'Estat –més o menys un 70%–, i, malgrat tot, mantenint les quotes de la Seguretat Social un 30%. Quan parlàvem d'aquest tema, la senyora Mayol ha parlat d'allò de les mútues, del sistema que alguna vegada el conseller de Sanitat n'ha parlat... El que li puc assegurar és que, si en un moment donat les mútues d'assegurances entressin en joc, exactament tindria d'haver-hi un control públic. És l'única manera perquè la sanitat funcioni; sempre té d'haver-hi un control públic.

Per tant, la filosofia nostra de sanitat és la que fomenta la provisió de serveis sanitaris de caràcter mixt, a través d'entitats públiques i privades, i que es donin incentius a la competència entre les diverses entitats i serveis. Aquesta competència ha de tenir la seva base en la qualitat i, com poden comprendre, ha d'estar sotmesa a la planificació sanitària i centrada en les necessitats assistencials de la població mitjançant el Pla de salut.

Estem introduint mecanismes de gestió empresarial. El senyor Benach ha estat parlant moltes vegades de gestió pública o de gestió privada. Nosaltres no parlem de gestió pública o privada; parlem exactament de gestió empresarial. El sistema sanitari ha de poder comptar amb tots els recursos

existents, tant públics com privats amb vocació de servei públic. Tots nosaltres sabem que la sanitat és un pou sense fons, i hem de ser imaginatius i pràctics per tal d'evitar que els avenços que s'han fet en la universalització del sistema sanitari, sense la corresponent aportació monetària, no se'n vagin en orris.

Aquí, a Catalunya, per sort, existeix ja una filosofia sanitària molt arrelada i des de ja fa molt temps; des de finals del segle XV ja van començar a existir fundacions i diferents mútues que treballaven per aconseguir un nivell de salut que era millor que en d'altres llocs. Això és, precisament, el que volem aconseguir: que la salut a Catalunya no sigui només unes xifres que ens fan quedar molt bé en relació amb la resta del món. Per exemple diré –i tots vostès ja ho saben– que, per exemple, en la taxa de morbiditat infantil, juntament amb Alemanya, està molt per sota de la resta dels països europeus i de l'Estat espanyol; o també que l'esperança de vida és una de les més altes d'Europa. El que volem és que sigui, la salut, un sistema de vida que no solament ens faci viure molts anys, sinó que sigui en plenitud de facultats i amb bona salut, cosa que aprofito per desitjar-los a tots.

És per tots aquests motius i per tots uns altres que, per no allargar més la sessió..., ens oposarem a totes les esmenes a la totalitat dels diferents grups.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Renau. (*El Sr. Benach demana per parlar.*) Sí, el senyor Benach vol aclarir que no s'ha referit a la gestió pública i privada.

El Sr. BENACH: Precisament, senyor president, una de les característiques del meu discurs ha estat que aquest era un tema que no estava clar i que, en tot cas, jo considerava que el sector concertat –no he esmentat mai la paraula privat...

El Sr. PRESIDENT: ...que també era públic.

El Sr. BENACH: Efectivament; en la seva majoria, no del tot. I, en tot cas, també per dir que ell he dit que podia retirar les nostres esmenes referents al Departament de Sanitat si quedava clar el posicionament; però, com que sembla que les negociacions han començat ara, i a mi el que m'agradaria saber és la postura del Govern en aquestes negociacions, i no s'ha dit, mantenim les esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé; doncs, procedirem a votar-les, les seves i les dels altres grups.

Vots a favor de la devolució al Govern. Es volen posar drets?

Els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 12 vots a favor, 59 en contra i 13 abstencions.

(*Remor de veus.*)

Passem al Departament de Política Territorial i Obres Públiques. El Grup Popular té la paraula per defensar les esmenes a aquest Departament. La senyora... Silenci! La senyora Montserrat té la paraula.

(*Remor de veus.*)

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies...

El Sr. PRESIDENT: Espera un moment que es calmi...

La Sra. MONTSERRAT: Molt bé.

El Sr. PRESIDENT: Comenci.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular presenta esmena de retorn al Consell Executiu del pressupost al Departament de Política Territorial per a l'any vinent, per una banda perquè considerem completament insuficient la dotació pressupostària total que s'assigna al Departament, i per una altra perquè el repartiment de les assignacions no és l'adient per tal de garantir el present i futur de les infraestructures a casa nostra.

El Sr. PRESIDENT: Perdó, senyora Montserrat, quines esmenes defensa? Totes les del Grup Popular?

La Sra. MONTSERRAT: Sí, la del Departament de Política Territorial.

El Sr. PRESIDENT: Bé, però, per exemple, els Ferrocarrils de la Generalitat també? Ferrocarrils de Muntanya?

La Sra. MONTSERRAT: Sí, perdoni; aquestes les dono per defensades...

El Sr. PRESIDENT: Les dona per defensades. Molt bé, molt bé.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Perdoni el lapsus, eh?

El Sr. PRESIDENT: Fa la 537.

La Sra. MONTSERRAT: Exacte.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. MONTSERRAT: Moltes gràcies.

Voldria, en aquests moments, recordar l'import dels pressupostos dels anys anteriors, més que res, doncs, d'aquest trienni 92-93 i, evidentment, aquest que parlarem ara, del 94. L'any 92, el pressupost del Departament de Política Territorial va ser 91.102 milions de pessetes; l'any 1993, de 98.251, i el d'enguany, per a l'any vinent, de 110.822 milions de pessetes. Crec que queda molt clar que del 92 al 93 va sofrir un increment de 7.142, i, del 93 al 94, de 12.571 milions de pessetes.

Volia recordar les paraules de l'honorable conseller senyor Macià Alavedra quan va fer la presentació dels pressupostos, que ell ens va dir que aquest any era un any de contenció de la despesa pública i que tan sols creixerien els departaments encaminats a donar un impuls als sectors productius. Per tant, un d'aquests sectors o un d'aquests departaments correspondria al de Política Territorial. Però, com vostès molt bé veuen, en un moment de crisi nosaltres creiem, ja d'entrada, que no són suficients, si tenim en compte que del 92 al 93 van créixer de 7.149 milions i aquest any, que més que mai faria falta donar aquest gran impuls de què ell va fer esment, solament creixen dels 98 als 110 milions, que són aquests 12.000. Creix en relació amb l'actual, és a dir, un 12,79%, un creixement que posa ben a les clares com prioritza el Govern de la Generalitat les nostres infraestructures a casa nostra. Aquest increment es produeix bàsicament en el conjunt de dos capítols, el sisè i el setè, amb un increment de 12.066 milions, dels quals cor-

responen 7.271 al capítol d'inversions reals, capítol 6, i 4.744 milions a transferències de capital, corresponent al capítol 7.

Però en aquesta intervenció el Grup Parlamentari Popular no voldríem limitar-nos a les comparacions de xifres, sinó ben al contrari, voldríem deixar molt clar que aquest pressupost no és el que cal en aquests moments de profunda crisi a Catalunya, ja que estem molt lluny d'assolir els nivells que ens exigeix la nostra realitat intercomarcal o l'imprescindible reequilibrament territorial o les imprescindibles infraestructures en el món del transport, en les infraestructures pel que fa a la logística d'habitatge i també, per posar un últim exemple, el desviament del Llobregat.

Aquests pressupostos confirmen una vegada més l'incompliment de promeses que han anat arrossegant i que s'havien incomplert també en els anteriors pressupostos, com són el projecte de centrals integrades de mercaderies, que en els pressupostos del 92 i de 1993 han estat pressupostades per 400 milions i en el de 1994 es projecten per 607 milions de pessetes, o amb el conveni amb Renfe, per al soterrament a Terrassa, pressupostat amb 500 milions, i veiem com, any rere any, aquestes partides pressupostàries continuen, però res es fa sobre aquest tema.

Les carreteres comarcals, com la que ha d'unir Vic-Olot, tenen uns retards considerables: quan s'havia promès l'inici de les obres per al 1994 per part de l'honorable conseller senyor Molins, a hores d'ara se'n preveu l'inici per a l'any 2001. I el mateix succeeix amb la carretera Vic-Manlleu, per posar només alguns exemples del que fa referència a les carreteres comarcals.

Mentre vostès apugen la partida pressupostària per a inversió en xarxa viària de 12.000 milions, veiem com rebaixen la partida d'obres en carreteres per un valor de 4.600 milions de pessetes. Crec que és molt significativa aquesta davallada del 36% en obres de millores a les nostres carreteres, tenint en compte que és bàsic i fonamental per tenir més comunicacions que permetin incrementar la nostra competitivitat i, evidentment, per la seguretat viària.

Vostès han fet uns pressupostos per quadrar xifres, ja que veiem com moltes partides, per exemple en «Inversions en material immobilitzat» i «Reposició, conservació, senyalització, protecció i explotació de carreteres», enguany les quantitats pressupostades estan intercanviades per tal que sembli que inverteixen més en conservació i protecció de carreteres.

Això sí, segueixen amb la mateixa sensibilitat respecte a les corporacions locals i els consells comarcals. Mentre l'any 1993 vostès hi destinaven 636 milions, enguany vostès hi destinen 738, però: què és el que succeeix?, que per augmentar aquests 102 milions de pessetes, vostès rebaixen considerablement tots els plans comarcals de muntanya per tal de donar subvenció tan sols a tres ajuntaments, el d'Olot, Sant Feliu de Buixalleu i de Vallcebre. Veiem com les comarques de l'Alt Urgell, Pallars Sobirà, el Ripollès, Solsonès, la Vall d'Aran, Alta Ribagorça, Pallars Jussà, el Berguedà i la Garrotxa sofreixen uns retalls considerables

que s'apropen al 20%. Comarques com el Ripollès i el Berguedà, tan castigades per la crisi en una situació de forta recessió econòmica, poden arribar, amb pressupostos com aquests, a culminar el preocupant procés de desertització que ja s'ha iniciat; però vostès els rebaixen el 15% d'un any per altre en els plans comarcals de muntanya.

M'agradaria, fins i tot, que m'expliquessin com pensen repartir la partida pressupostària que assignen de 35.200.000 pessetes per a ajuts a municipis per a neteja de neu a les carreteres i que pateix una davallada, respecte de l'any passat, de 9 milions de pessetes, tenint en compte que s'han acollit a les subvencions per a aquests arranjaments cent nou municipis de Catalunya, segons la resposta escrita que acabem de rebre de la Conselleria; ben segur que l'home del temps els haurà avançat la previsió meteorològica mentre vostès confeccionaven els pressupostos.

I en dues partides que tenen consignacions pressupostàries per a la normalització lingüística del Departament, una de 25 milions del Gabinet del Conseller i l'altra de 54 milions de la Direcció General de Carreteres, el Grup Popular creu que, aquesta sensibilitat, vostès sols la reflecteixen en el paper, però no pas en el terreny, perquè cal recordar que, per problemes de si en català o en castellà, encara hi ha per col·locar –i segueixo posant exemples concrets– el cartell anunciador de l'aparcament d'inflamables del Riutjar a la sortida 33 de l'autopista A-7 de Tarragona, que vostès van construir al seu moment i que és una obra i una infraestructura molt encertada. Crec que a hores d'ara, i tenint en compte aquestes partides de 79 milions, no podran dir que serà per problemes econòmics; l'única resposta, crec, serà la mala gestió. Val a dir que hem estat els diferents grups de la cambra mitjançant iniciatives els qui hem anat indicant moltes retolacions incorrectes i que vostès, el Grup de la majoria, sistemàticament han anat rebutjant.

Crec que aquests pressupostos reflecteixen realment la política de Convergència i Unió d'anar tapant forats i creant llacunes que van quedant cada cop més obertes i les comarques van quedant més i més despenjades en matèria de xarxa de comunicacions.

Vull fer esment, també, de la política de transferència de l'Incasol per a la preparació de sòl per fer front a la manca d'habitatge. Si la partida de 1993 no reflectia les necessitats socials del moment, encara menys enguany, ja que només s'incrementa amb 216 milions de pessetes; vol dir que es continua demostrant el menyspreu pels joves de trenta, trenta-cinc anys, que són els que més pateixen aquesta insuficiència.

Senyors del Govern, el Grup Parlamentari Popular demana que aquesta cambra doni suport a la retirada d'aquest pressupost del Departament de Política Territorial, perquè és un pressupost que no respon a les necessitats de Catalunya, que haurien de tenir present des del Departament i que han de tenir com a factors més importants reequilibrar el territori, la connexió intercomarcal, la modernització del transport, el desenvolupament de zones i ampliació d'infraestructures industrials, l'habitatge, la xarxa de muntanya,

la promoció del transport, la construcció i conservació de la xarxa de carreteres. Tot això comporta posar Catalunya a punt per tal d'aixecar el vol en aquesta crisi i col·laborar al creixement de la inversió a casa nostra, facilitar el trànsit de les exportacions, millorar la competitivitat de les nostres indústries, crear nous llocs de treball i, en definitiva, redistribuir novament el pressupost del Departament de Política Territorial, la qual cosa comporta rebaixar la despesa principalment i també la sumptuària i dedicar-la a inversió, per tal que aquestes inversions millorin substancialment, única manera que el nostre país pugui tirar endavant.

Res més i moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, el senyor Farrés té la paraula.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. Acumularíem les esmenes 538, Política Territorial; 541, Junta d'Aigües; 543, Incasol; 545, Comissió de Ports; 547, Ferrocarrils de la Generalitat; 550, Ferrocarrils de Grans Pendents; 553, Tabasa; 554, GISA; 558, Ter-Llobregat, i després dues que, segons el nostre criteri, estan fora de lloc, però és la numeració...

El Sr. PRESIDENT: Que és Regs de Catalunya?

El Sr. FARRÉS: Que és Regs de Catalunya, que nosaltres trobaríem més congruent que es parlés dintre d'Agricultura, que aquesta, aquesta concretament, senyor president, la dono per defensada i també acumularia, en aquest gruix que he dit, la 631, que fa referència a Adigsa.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. FARRÉS: Senyor president, senyores i senyors diputats, aquest diputat té una sensació estranya quan comença aquesta intervenció, perquè la seva intenció i la seva voluntat seria parlar dels pressupostos per a 1994. I aquí em fa la impressió que, entre la coalició que dona suport al Govern i l'oposició, portem el pas canviat, perquè, mentre a nosaltres ens agradaria i volem opinar sobre què s'ha de fer l'any que ve, el Departament ens ha presentat uns pressupostos que corresponen a l'any 1993.

A veure, aquests pressupostos no són qualssevol, és una peça clau dintre dels pressupostos de la Generalitat. Primer, perquè té un increment de 12.000 milions de pessetes, que és l'increment més gros després del de sanitat i del de classes passives. Classes passives no té una traducció en el conjunt de la collectivitat, afecta d'una manera molt important les persones que formen part d'aquest collectiu. Sanitat, acabem de parlar en què consisteix exactament. Per tant, el gruix d'aquest pressupost és Política Territorial. I segon element per veure la importància que té aquest pressupost: és perquè l'honorable conseller senyor Macià Alavedra, quan va presentar el conjunt dels pressupostos de la Generalitat i ens va fixar quatre o cinc grans objectius, dos em van quedar especialment gravats, lògicament, per l'especialitat o l'especialització que cada un dels diputats fem dintre del nostre respectiu grup parlamentari; eren: foment de les infraestructures –i, per tant, hi ha una part molt important de les infraestructures que, òbviament, no s'acaben amb les in-

versions que pot fer Política Territorial, però n'és una part fonamental– i, segona, la política d'habitatge.

Nosaltres entenem que... Hi ha una dita, que no sé si fa referència a algun cas concret –és en castellà–, que diu: «Si es con barba, San Antón, y, si no, la Purísima Concepción.» A nosaltres ens fa la impressió que s'ha confeccionat el pressupost, s'ha quadrat i, un cop quadrat i que els números s'aguantin, intentar, pel camí invers del que seria lògic, veure a quins criteris suposats podrien respondre, més o menys, els números que hi havien repartits. I, per tant, s'arriba en aquesta conclusió a través d'una lectura superficial, que no a través d'una lectura en profunditat.

Què és el que puja, en aquest Departament? Puja el Gabinet del Conseller, puja Carreteres, puja Arquitectura i Habitatge. Molt bé.

Deixin-me, si us plau, tirar enrere: liquidació del 92. Ja els he dit aquest matí, parlant de Governació, que aquest diputat, per curiositat, s'havia mirat les liquidacions del 92. Mirin, jo no sé què és el que es va dir en la discussió del debat del 92 –aquest diputat no hi era–, però estic segur que seria un exercici realment de realisme agafar el *Diari de Sessions*, què és el que es va dir, i comparar-ho amb el pressupost liquidat.

Vostès ens han presentat, junt amb el conjunt de la documentació d'aquest pressupost, la liquidació del 92, i en el cas concret de Política Territorial hi ha una desviació, no més, de 12.000 milions de pessetes –12.000 milions de pessetes. 12.000 milions de pessetes són molts diners, molts diners i és una desviació d'un 12%, perquè d'un pressupost de 91.000 milions passen a 103.600 milions de pessetes. Per tant, la despesa real de l'any 92 quasi, que no..., així com en el cas de Governació la liquidació del 92 era superior al pressupost d'enguany, o per a l'any que ve, en aquest cas no és així, però quasi, quasi. I què es va incrementar? Mirin, es va incrementar el capítol primer, i no qualsevol partida del capítol primer, sinó les activitats extraordinàries, les dietes, amb uns percentatges absolutament fora de qualsevol criteri lògic i racional, i es va augmentar el capítol 4, és a dir, el de les transferències corrents, les transferències de recursos que es fan en aquest laberint d'Ariadna que és el conjunt de societat, instituts, organismes, etcètera, que qualsevol director general d'aquesta Conselleria té per intentar, a través no de l'aparell estable de la Conselleria, sinó a través d'aquests organismes, intentar fer la seva acció política. I que, en molts casos, també emmascaren capítol primer.

Per tant, vostès i nosaltres podem discrepar políticament, i això és molt lògic i és molt lícit, però vostès l'any 92 van fer uns mals pressupostos, van administrar malament durant l'any 92, i nosaltres creiem que, per a l'any 94, ens presenten uns pressupostos que no són creïbles tècnicament i que són políticament equivocats.

Infraestructures: una de les grans fites d'aquest pressupost, perquè es tracta d'ajudar en la represa econòmica, es tracta d'acabar de consolidar tot aquell tipus d'infraestructures que són necessàries perquè l'aparell productiu del nostre país pugui desenvolupar-se en bones condicions, i, per tant,

vostès diuen: «Fem un esforç important en infraestructures, en inversions reals, en capítol sisè.» I vostès pressuposen o programen per a aquest any unes inversions, capítol sisè, de 62.000 milions de pessetes, 7.000 milions de pessetes més que l'any passat. Molt bé, això és realment important. Però, quan un s'agafa la llista de les inversions reals que vostès acompanyen a la documentació, quina sorpresa! La sorpresa és que —i atenció!—, sobre 62.000 milions de pessetes, 40.500 milions de pessetes corresponen des dels anys vuitanta no sé quants fins a l'any 93; quin volum de nova contractació això significa? Com d'alguna manera, més enllà de pagar unes infraestructures, de treure factures del calaix, es col·labora d'una manera activa en allò que el conseller d'Economia ens deia que a través de l'acció en infraestructures, de l'acció a través de les inversions, ajudaríem al relançament econòmic. El que farem és simplement pagar deutes. I aquest percentatge de 40.000 milions significa que el 65% de totes les inversions del Departament corresponen a anys anteriors a l'any 94. Per això els deia que algú, o vostès o nosaltres, portem el pas canviat; perquè del que es tracta és de saber si estem discutint el pressupost del 93 o si estem discutint el pressupost del 94. A mi em dóna la impressió que formalment és el 94, però que els continguts, òbviament, són del 93.

Molt bé, i aquests 21.000 milions de pessetes, on van a espetegar, on van a parar? Doncs, miri, 7.206 van al Gabinet del Conseller, que després m'hi referiré, i 13.000 en carreteres. Home, un increment de 13.000 milions en carreteres, més el que tenia abans, a dir: «solucionarem la xarxa viària de Catalunya»... Sàpiguen que, sobre un pressupost previst d'inversions a carreteres de 43.000 milions de pessetes, 30.000 —30.000— són d'anys anteriors. Per tant, comptat i debatut, són 13.000 milions de pessetes que després —després— en tornarem a parlar. Davant d'aquesta situació, què passa? Doncs, el conseller, acabat de ser nomenat de nou i davant del magma o d'aquest laberint d'Ariadna que significa tot el que depèn al voltant de l'edifici de Doctor Roux, el que fa és: vingui el capítol primer tot acumulat a la Secretaria General i del conseller; les partides globalitzades i que realment se'n disposaran depenguin directament del conseller, perquè realment tingui un cert marge de maniobra, pugui fer alguna cosa, pugui decidir alguna cosa, i que les direccions generals, que no se sap massa què fan, es dediquin a pagar deutes. Aquest és el pressupost que vostès ens han presentat. I això no és solament del Departament, perquè, si mirem les empreses i els organismes, això ja és exasperant.

Mirin —i em permetran que els ho reciti, perquè em sembla que és bastant alligador—: de GISA, el 93,6% de la inversió prevista correspon al 93 o anys anteriors; només el 6% és una inversió prevista per a l'any que ve; el Cartogràfic, tot és d'anys anteriors; l'Incasol és una excepció, les inversions previstes per a l'Incasol quasi una quarta part seran per a l'any que ve, el 23%, però la resta a factures pendents, a compromisos anteriors; Tabasa, tot d'anys anteriors; Ferrocarrils de la Generalitat, tot d'anys anteriors; de Grans

Pendents, tot d'anys anteriors; la Junta d'Aigües, el 95% d'anys anteriors, el 5% per a l'any 94 d'inversions de veritat. I així podríem seguir. Si sumem GISA, Cartogràfic, Incasol, Ports, Tabasa, Ferrocarrils, Grans Pendents, Junta d'Aigües i Aigües del Ter, ens suma una xifra en inversions de quasi 92.000 milions de pessetes, concretament 91.935. Sap, senyor conseller d'Economia i Finances, quin és el percentatge d'inversions que realment es trauran a nova contractació, a nova licitació i, per tant, podran ajudar les empreses del sector? Doncs, exactament, un 8,6% de tot aquest conjunt de 91.000 milions de pessetes, 7.889, i per a això només es necessita els annexos d'inversions reals que vostès han tingut l'amabilitat i l'obligació d'entregar-nos i una màquina de calcular per fer les sumes i fer la comprovació. Per tant, el gran esforç en infraestructures que farem l'any que ve serà un gran esforç per pagar factures, per treure-les dels calaixos, i a partir d'aquí veure si posem el comptador a zero. Per tant, és un bon objectiu pressupostari intentar posar-se en pau amb els proveïdors, però no ens serveix com a instrument que de veritat ens permeti incrementar la inversió.

L'altre gran objectiu que el senyor Macià Alavedra posava de manifest, subratllava, en la presentació general dels pressupostos: la política d'habitatge. En primer lloc, jo diria que ens hem de preguntar si hi ha política d'habitatge, perquè molt es tem aquest diputat i el Grup que representa que, de política d'habitatge, al pas que anem aviat n'hi haurà mitja dotzena. Es fa política d'habitatge, més o menys, des de Política Territorial; es fa política d'habitatge des d'Adigsa, es fa política d'habitatge des de Joventut, es fa política d'habitatge, fins i tot, si molt «m'apuren», a través del Departament d'Ensenyament, per veure si algun dia algú es decideix a desafectar els pisos dels mestres i podem posar en funcionament un pilot d'habitatges que estan, en molts casos, subocupats, mal ocupats, etcètera, i que, en definitiva, són esforços molt importants que ha fet el sector públic al voltant de l'habitatge en unes altres èpoques històriques, però que avui estan a disposició, i que dintre d'aquests pisos hi ha de tot, i que n'hem parlat moltíssimes vegades, vull dir, a veure què s'ha de fer amb aquests pisos.

Hi ha algunes ciutats —com poden comprendre, jo puc posar exemples referits a ciutats que, òbviament, jo coneixco—..., que aquesta partida pot significar tranquil·lament al voltant d'uns tres-cents habitatges, i, per tant, una promoció de tres-cents habitatges, traduït als diners que costa avui, estem parlant de molts diners. Per tant, hi ha política d'habitatge; quantes polítiques d'habitatge hi ha?

El problema és: l'any que ve, quan discutim aquests pressupostos, continuarà existint la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, adscrita al Departament de Política Territorial? És veritat això que es comenta..., no ho sé, per aquests móns de Déu, que està previst que, un cop acabat aquest pressupost, tots els temes d'habitatge passaran definitivament a Benestar Social? És veritat, vull dir, que en aquest sentit Política Territorial abdica d'intentar tenir una incidència directa i que definitivament algú que ha comprat

un *Plotter*, poca cosa més, es creu que ja té els instruments per poder definir una política d'habitatge, un problema tan greu al nostre país? Algú ens pot explicar, per exemple, relatiu a la política d'habitatge, què és el que ha passat, a través de les persones que en tenien la responsabilitat, un cop s'ha fet la selecció dels terrenys per construir habitatge que podien demanar els crèdits hipotecaris corresponents per poder entrar dintre del Pla d'habitatge de Catalunya pel que fa referència als sòls que n'era titular la Generalitat directament o a través d'algun dels seus organismes? I això és el que conforma, són elements fonamentals del que conforma la política d'habitatge en aquest país.

Aquests dies hem tingut l'oportunitat de rebre una publicació sobre la política d'habitatge, amb unes tapes transparents molt aparents, i que ens explica on s'ha fet la política d'habitatge durant deu anys. A part de veure que han sigut pocs els ajuntaments que s'han engrescat a col·laborar d'una manera activa a construir habitatge a Catalunya, ens trobem amb tots aquests interrogants que els feia i que, evidentment, la caiguda de construcció d'habitatge públic a Catalunya, això és un fet i així estem.

Mirin, l'Incasol, en tot el que fa referència a política d'habitatge, és una peça clau, és una peça clau, i l'Incasol, si mirem els seus pressupostos, veiem que hi ha un increment de 1.381 milions de pessetes, i, per tant, a simple vista, un diu: «Anem bé; no és que es puguin fer molts habitatges, però anem bé, hi ha un increment i aquest increment és important.» Però si un fa aquest exercici d'anar a espetegar, d'anar a parar a les inversions reals que es relacionen, ens trobem que el 76%, és a dir, 18.000 milions de pessetes sobre 22.000 milions de pessetes corresponen a promocions que estan fetes, que estan adjudicades als contractistes que potser encara no tenen els beneficiaris, i aquí deurà intervenir la comissió d'adjudicació, etcètera..., que ja depèn d'un altre departament, però que de nova licitació només sortiran, en principi, d'acord amb la relació, 4.292 milions de pessetes, incloent-hi no solament les inversions en habitatge, sinó el conjunt d'inversions de l'Incasol.

Home, doncs, en un moment en què se'ns diu que el gran objectiu, un dels grans objectius del pressupost és la política d'habitatge, que el 76% de les inversions de l'Incasol, que és un instrument poderosíssim, siguin per pagar deutes o despesa plurianual compromesa, la veritat, a nosaltres no ens satisfà. I, per tant, nosaltres entenem que aquests dos grans objectius són una fal·làcia, amb independència que de la mateixa manera que deia aquest matí, parlant de Governació, que jo mateix —i els convido a vostès— m'emplaço a veure quina és la liquidació, de veritat, d'aquest pressupost de l'any 94 un cop ho sapiguem, veurem i s'explicitarà que aquest pressupost ha servit únicament i exclusivament per col·locar-lo en el capítol dels Jocs Florals, activitat molt important realment a Catalunya, però que només ha servit únicament i exclusivament per complir el tràmit parlamentari. I, en canvi, la realitat de les conselleries farà que la despesa, la seva distribució, les prioritzacions aniran segons vagi la demanda del cost social.

I de la resta de Conselleria què? Doncs, mirin, jo d'aquesta Conselleria cada vegada necessito tenir actualitzat un plànol per saber exactament què és el que correspon al Departament, què és el que correspon a organismes, què és el que correspon a empreses, i així anem embolicant la troca. Llavors ens trobem..., i nosaltres pensem que en aquesta Conselleria s'hi ha de fer una reestructuració a fons, que hi ha tota una colla de direccions generals que la seva gran tasca és transmetre, a través de les transferències corrents o a través de les transferències de capital, uns diners als altres. I així ens podem trobar situacions tan curioses com la Direcció General de Transport, que té un pressupost de 19.000 milions de pessetes, que en gestionen 15.600 d'altres organismes. Home, 4.000 milions de pessetes per aguantar una estructura que fonamentalment té com a missió en aquesta vida enviar diners a uns altres i mirar més o menys, vull dir, que la parada no es mogui gaire, a nosaltres ens sembla un preu molt car. O Obres Hidràuliques: té un pressupost de 7.179 milions de pessetes, que resulta que —atenció!— el 98%, el 98,42%, concretament 7.066 sobre 7.179 milions són transferits a altres organismes. Per tant, la veritat, penso que poc costaria dissoldre aquesta Direcció General, posar-ho com una secció més dintre del Departament, de la Secretaria General o del Gabinet de la Conselleria, i a partir d'aquí intentar, doncs, estalviar en el que és la despesa corrent. Per què mantenir aquestes direccions generals? I, a més a més, en el cas de Política Territorial jo crec que hi deu haver, o hi ha hagut, com una certa competència entre directors generals per veure qui tenia més organismes a la seva disposició, perquè és que no hi ha direcció general d'aquest Departament que no tingui l'organisme o organismes corresponents. Home, ja estem d'acord que moltes vegades es necessiten instruments més àgils per competir amb la iniciativa privada, per intentar d'alguna manera estar, vull dir, en el mercat; el que no queda justificat és tants organismes i que quedi un cost d'estructura tan elevat; perquè jo estic segur que això es pot muntar però amb un cost d'estructura molt més petit.

Hi ha unes baixes increïbles; aquest pressupost és increïble, que vol dir no creïble, no es pot creure. Tornem a estar a allò d'aquest matí: vostès asseguruen unes partides per si un cas, i després unes altres, que vostès saben perfectament que pujaran més diners, les posen a mínims o obren partida, perquè qui serà el que discutirà el dret a ampliar aquella partida davant de determinades contingències? Per exemple, la Direcció General d'Urbanisme, 1.000 pessetes en concepte de contenciosos per a tot l'any, home, això no és creïble. Jo estic d'acord que ja els contenciosos grossos es porten des d'un altre departament, però, en tot cas, o no hi posen les 1.000 pessetes o, si hi posen les 1.000 pessetes, la veritat, posin allò que vostès calculen que realment es gastarà. O —és igual—, o qui discutirà que hi ha hagut un increment de les necessitats de carburant, o de les necessitats de pagar unes determinades dietes? Aquest pressupost no és creïble, perquè vostès saben que hi ha una colla de partides que no aguanta la més mínima anàlisi des del punt de vista..., no ja

d'anàlisi política, sinó de sentit comú i de seguiment de com evolucionen els pressupostos. I no es tracta que em diguin que no tinc raó. Si és igual! Si és igual! Hi ha un company i amic meu que em diu: «Arrieros somos: por el camino nos encontraremos». Doncs *arrieros somos* i en la liquidació ens trobarem: vostès veuran com aquestes partides, lògicament, en el moment de la seva liquidació, no tenen absolutament res a veure amb les quantitats que vostès hi fan figurar. I, per tant, què és el que estem fent aquí? Estem discutint les inversions dels anys anteriors, estem discutint unes certes voluntats, i poca cosa més.

GISA: els números no quadren, o, en tot cas, aquest diputat no ha sabut fer-los quadrar. Ferrocarrils de la Generalitat: els números no quadren -1.000 pessetes en una banda; llavors agafes el pressupost de Ferrocarrils i compten amb una quantitat superior. No té més importància, són problemes tècnics de muntatge del pressupost, però hi ha alguns aspectes d'aquests, vull dir, que se'ls han escapat.

Finalment, Pla territorial general de Catalunya. Jo em pregunto: després de deu anys, després de deu anys d'esperar el Pla territorial general de Catalunya, a aquestes alçades jo no sé si algun membre d'aquesta cambra té clar si, aquest Pla territorial que es va presentar, algú se'l creu o no. Jo no sé si, de les senyores i els senyors diputats de l'oposició, algú es creu aquest Pla; jo tinc seriosos dubtes que per part de la coalició que dona suport al Govern algú se'l cregui. Per què? Home, no hi ha ni una sola partida, ni una sola, que sigui un instrument, de veritat..., no ja eficaç, sinó que apunti una línia de dir: «Aquestes partides pressupostàries pretenen ser l'instrument numèric perquè, un cop discutit aquest Pla territorial, pugui d'alguna manera avançar-se seriosament cap a accions concretes, puntuals però concretes, per avançar en el reequilibrament de Catalunya.» Ni una sola. I això, a nosaltres, ens sembla greu, perquè l'encàrrec del Pla territorial va ser un encàrrec del conjunt d'aquest Parlament, amb un encàrrec absolutament detallat, amb un..., jo diria que amb una resolució modèlica, en tant que expressa preocupacions, ganes d'intentar transformar la realitat, i que després, a l'hora de la veritat, amb independència que tothom ignori quin és el tràmit en què es troba en aquests moments, no hi hagi absolutament ni un sol instrument per intentar transformar-lo en realitat; vol dir -vol dir- que ningú se'l deu creure.

Pla de mobilitat de Catalunya: en podrem parlar algun dia? És que la solució és anar pagant aquests dèficits increïbles dels mitjans de transport, ja siguin els trens o en el cas dels autobusos, referits a la conurbació metropolitana, sense que s'hagi pogut reflexionar i discutir de com es garanteix el dret a la mobilitat per part de la Generalitat a tots els ciutadans de Catalunya? El dret a la mobilitat, perquè en aquests moments ni està garantit i, a més a més, ens costa molts diners, molts diners.

L'aluminosi: de veritat pensem que en aquests moments tenim dimensionat, acotat i encarrilat el problema? Jo crec sincerament que no.

I acabo, senyor president i senyores i senyors diputats, dient una vegada més que el Grup d'Iniciativa per Catalunya no entén, no pot entendre i jo diria, essent sincer, no vol entendre com Adigsa, en la part que fa referència a la política d'habitatges, no està..., no és un instrument del Departament de Política Territorial. Que un hagi de fer i un altre reparteixi, malament, perquè si alguna cosa està clara en aquest món és que qui pren la responsabilitat d'una determinada actuació en rep les conseqüències, bones o dolentes; però que un tercer -allò que es diu en català: que el tercer va rebre- tingui l'encàrrec no solament de construir, sinó a més a més de fer-se càrrec dels costos econòmics, de les despeses, de l'endeutament, i que l'altre únicament i exclusivament faci de repartidora, la veritat, nosaltres entenem que aquest és un mal sistema, un mal plantejament, fins i tot, no ja per un problema de dretes o esquerres, sinó per un problema de rigor pressupostari, de responsabilitat del que pren aquestes decisions, etcètera.

Per tant, la veritat és que nosaltres demanem que es voti favorablement aquesta esmena de devolució; que es reestructuri de veritat el Departament; que es clarifiquin organismes i entitats; que tingui el pressupost qui de veritat l'ha de gastar; que no es mantinguin estructures absolutament artificials que l'únic que fan és distribuir a altres organismes importants quantitats de diners; que es prioritzï de veritat. En tot cas, permetin-me dir: treguin d'un cop totes les factures que tinguin als calaixos, treguin-les, si us plau. Ja estarem d'acord, ho podem admetre, que devem molts diners, que devem molts diners i que els hem de pagar, i que l'any que ve, en tot cas, ja podrem parlar de veritat d'un pla d'inversions allò..., seriós, però posem el comptador a zero i a partir d'aquí redefinim la nostra política.

Vostès ara em contestaran... Jo demano excuses perquè -i les he demanat al diputat que en principi té l'encàrrec...- no em podré quedar a la contesta perquè he d'estar en un altre acte corporatiu; demano disculpes; en tot cas, els meus companys em transmetran, vull dir, les contestes. Però vostès em podran contestar que no tinc raó. Mirin: molts membres d'aquesta cambra, en altres condicions que tenen, han de tenir relacions amb el Departament; la resposta de dir: «És que no hi han diners, és que estem per pagar deutes, i en tot cas ja en parlarem un altre any» és la resposta més usual, més normal i, fins i tot, creïble. No em diguin que està equivocat, aquest diputat, perquè s'ha mirat la llista d'inversions reals i li corresponen anys anteriors, perquè en les relacions institucionals amb aquesta Conselleria aquesta resposta acostuma a ser la més habitual.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Farrés. Esmenes del Grup Socialista, el senyor Manuel Nadal té la paraula. I em dirà quines esmenes defensa.

El Sr. MANUEL NADAL: Sí, senyor president. Defensaré solament la 539, que és a la totalitat del Departament; la 548, que és a l'empresa Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, i la 555, que és a l'empresa GISA.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. MANUEL NADAL: Jo voldria, en primer lloc, agrair al senyor conseller la seva presència en aquests moments de debat parlamentari. Agrair-li perquè no és usual que el conseller de Política Territorial vingui molt a aquest Parlament: a vegades amb motius justificats, a vegades potser per una certa mandra de contacte amb el món parlamentari.

Avui ens hem posat d'acord, vostè i jo, perquè retirés una pregunta oral sobre el Pla territorial de Catalunya. És cortesia parlamentària. Vostès, a més, van contestar la pregunta per escrit prèviament a la retirada; per tant, no hi ha res a dir. Però vostès han assistit aquest matí a la inauguració d'una carretera important per a Catalunya, que és la connexió entre Vic i Ripoll: la mateixa cortesia parlamentària que ha fet que el Grup Socialista retirés aquesta pregunta oral, jo penso que podria ser corresposta en el futur que, quan hi hagi actes inaugurals d'obres importants, el Parlament se n'assabentés, i, com a mínim, la Comissió de Política Territorial del Parlament fos convidada als actes d'inauguració d'aquestes obres importants per a Catalunya. Això no es produeix sempre, avui no s'ha produït, la presidenta de la Comissió de Política Territorial —és del Grup Socialista— no se n'ha assabentat, i a mi em sembla que per al futur seria bo que les relacions entre la Conselleria i la Comissió de Política Territorial —i, per tant, el conjunt del Parlament— fossin millors, fossin més estables.

Dit això, li agraeixo la seva presència, senyor conseller, i em sembla que podem entrar en un debat a fons del que són els pressupostos del seu Departament. En primer lloc, jo hauria de dir que els pressupostos d'aquest Departament no compleixen un dels objectius que haurien de ser prioritaris del seu Departament i del conjunt del Govern de la Generalitat, que és el de fer un esforç inversor per intentar, doncs, estirar l'economia en una situació de crisi.

Vostès em diran que el Departament de Política Territorial creix, i creix per sobre d'altres departaments; és veritat, té un creixement de 12.500 milions de pessetes, que el situa a un 15,5% respecte a l'any anterior, quan el conjunt de creixement dels pressupostos de la Generalitat només és un 5,3%. Per tant, podríem pensar-nos que sí que s'està fent un esforç en un departament inversor, perquè creix més que els altres, i creix bastant més que els pressupostos del conjunt del Govern de la Generalitat.

Ara, si ens fixem en el que creixen les inversions, veurem que ja creixen una mica menys que el que creix el Departament. És a dir, les inversions creixen teòricament —i ja entrarem en aquest «teòricament»— 7.272 milions de pessetes, és a dir, un 13,2%: ja és menys d'aquest 15%. Per tant, l'esforç de creixement del Departament no és un esforç en inversions, solament, sinó que en altres camps s'escapa bastant de l'esforç inversor. Ara, d'aquests 7.272 milions de pessetes, resulta que n'hi ha una gran part, que són diners que vostès comptabilitzen com a inversió de la Direcció General de Carreteres, que els ha de traspasar a GISA per fer els pagaments de GISA —una part important, molt important. Però resulta que a GISA, en el còmput d'inversions —i

això em sembla que és una qüestió que com a mínim hauríem de discutir des del punt de vista de tècnica administrativa, o de tècnica pressupostària—, a GISA vostès comptabilitzen 6.000 milions de pessetes com a inversió, i que són 6.000 milions de pessetes destinats a pagar interessos. Per tant, el creixement d'inversions del conjunt del Departament no és de 7.000 milions de pessetes, perquè hem de treure aquests 6.000 milions de pessetes: és només d'uns 1.200 milions de pessetes. Per tant, només creixen 2,53% en inversió. Per tant, ens sembla que no hi ha un esforç en inversió. Vostès teòricament diuen que creixen una quantitat, 7.000 milions, però en realitat són 1.200 milions de pessetes, perquè n'hi ha 6.000 a GISA per pagar interessos.

Segon —altres diputats, que m'han precedit en la paraula ja ho han dit—: les inversions que vostès comptabilitzen, almenys les que figuren en l'annex d'inversions, són inversions plurianuals, ja previstes en anys anteriors i que aquest any s'acaben de pagar, o continuem pagant l'any següent, etcètera. De manera que en realitat no hi ha un gran esforç en inversió nova, sinó que el que hem de fer, tal com deia el diputat senyor Farrés, és intentar anar pagant els deutes d'anys anteriors.

Un cas excepcional d'aquests és la Direcció General de Ports i Costes. A la Direcció General de Ports i Costes, de 1.076 milions d'inversions, només n'hi ha 24 —és a dir, de 1.076, només 24— que són en inversions noves; és a dir, només un 2,3% de les inversions de la Direcció General de Ports i Costes són inversions noves. Per tant, ens sembla que aquest pressupost no és adequat a la conjuntura actual, no fa l'esforç inversor que hauria de fer i, sobretot, no fa l'esforç en inversió nova que hauria de fer.

Un altre element que jo voldria remarcar d'aquest pressupost és que té una estructura barroca, rococó, si volen, perquè és molt complex. I, tal com deia el diputat senyor Farrés —i el Grup Socialista també ho ha demanat altres vegades i vol insistir-hi avui—, ens sembla que ja va essent hora que ens replantegem l'estructura administrativa del Departament. Potser calen simplificacions, perquè el que han fet en aquests moments és duplicar l'estructura del Departament. Gairebé cada direcció general té la seva empresa, o empreses, i organisme autònom, gairebé cadascuna. I, si volen, en el Gabinet del Conseller hi posem el Cartogràfic i totes en tindran una: Ports i Costes, Comissió de Ports; Direcció General d'Obres Hidràuliques, Junta d'Aigües, Regs, Aigües del Ter-Llobregat; Direcció General de Carreteres, GISA. Tots tenen el seu organisme o empresa paral·lela. És a dir que hem duplicat l'estructura. Però aquesta duplicació d'estructura, que potser per eficàcia s'havia de produir, no ha comportat una reducció de la pròpia estructura del Departament, s'han mantingut totes les direccions generals, i, per tant, ens sembla que caldria procedir a una reestructuració, a una simplificació de l'estructura d'aquest Departament, que —ho repeteixo— crec que és una estructura barroca, una estructura rococó.

Hi ha un cas que és excepcional —el diputat senyor Farrés també hi ha insistit—: la Direcció General d'Arquitectura i

Habitatge. La Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, d'un pressupost de 12.000 milions de pessetes, només inverteix en fons propis 350 milions de pessetes, mentre que fa transferències per més de 6.500 milions de pessetes. Sembla, a vegades, que hi hagi direccions generals que tinguin com a únic objectiu efectuar transferències. A més de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, ens podríem trobar amb la Direcció General de Planificació i Acció Territorial, que fa transferències per valor de 814 milions de pessetes –transferències a organismes autònoms i a empreses– i només inverteix 70 milions; o la Direcció General d'Obres Hidràuliques, que transfereix 5.000 milions de pessetes i inverteix gairebé 2.000 milions de pessetes. És a dir, tenim unes estructures departamentals que, bàsicament, el que fan és transferir diners a empreses i organismes autònoms. Les empreses i els organismes autònoms segurament són més eficaços, van més ràpids a efectuar una inversió, a executar una obra, però l'estructura del Departament es manté.

Per tant, a mi em sembla que seria pertinent, seria necessari procedir a reestructurar el Departament simplificant aquelles direccions generals que en aquests moments no tinguin una funció massa important i concentrant-les –potser una de les funcions que han de realitzar– en la Secretaria General del Departament. És a dir, per exemple, el tema de planificació territorial segurament podria estar a la Secretaria General; no necessita una direcció general específica. El tema d'Arquitectura i Habitatge, si no clarifiquen la situació actual en què l'Incasol té una part de competències i el tema de «vivenda» l'està executant fonamentalment Adigsa, doncs, segurament també ens haurem de plantejar si ha de continuar en el seu Departament o no; segurament sí, seria el més necessari que Arquitectura i Habitatge, la política d'habitatge s'efectués des del Departament, però, amb la competència actual, potser hauríem de simplificar aquesta Direcció General.

Hi ha un altre element que jo voldria destacar d'aquests pressupostos. A mi em sembla que des de l'entrada del conseller Cullerell s'ha produït una certa paralització de l'activitat del Departament, tant en l'aspecte inversor –que ja ho hem comentat...; que vostès s'han de dedicar en aquests moments a cobrir els forats d'etapes anteriors; que vostès només tenen diners per pagar deutes d'etapes anteriors; que, quan ve un alcalde a demanar una reivindicació, o un grup d'alcaldes, o un grup de ciutadans a demanar determinades obres necessàries, els diuen que no es poden efectuar perquè no tenen pressupost, per exemple en el cas de la variant de la Bisbal, tot i que en el pressupost de GISA hi figura. En el pressupost de GISA hi ha una quantitat assignada a la variant de la Bisbal d'Empordà; vostès diuen que no es pot efectuar per problemes pressupostaris. Hi ha problemes pressupostaris –ho sabem–; això produeix una paralització de les obres. No es fan les obres que la gent necessita, que el país necessita.

Però no solament des del punt de vista inversor s'ha produït aquesta paralització; s'ha produït també la paralització

en l'aspecte d'impuls legislatiu del Departament, legislatiu i programàtic. El Pla territorial de Catalunya, senyor conseller; del Pla territorial, l'anterior conseller, el conseller Molins, havia dit que aquest any 94 tindria la seva tramitació parlamentària. Jo avui tenia una pregunta per formular-li: què passa amb el Pla territorial? Vostès em contesten que han d'analitzar totes les alegacions que hi ha hagut, que això és una feina molt important; un cop hagin analitzat les alegacions, miraran quines accepten; un cop hagin discutit quines accepten, ho portaran a la comissió de planificació del Govern; un cop la comissió de planificació del Govern ho hagi discutit, ho aprovarà el Govern, i que llavors ho editaran, que deu costar molt, i després, un cop editat, ens ho enviaran al Parlament. Pel que jo he llegit d'aquesta resposta, això vol dir més d'un any, encara, perquè aquest Pla territorial estigui aquí. El conseller Molins ens havia dit que abans d'acabar el 94 el tindríem; no el tindrem. I jo crec que no el tindrem en tot el 94. El conseller Molins havia dit el 93 –perdoni–: en tot el 94 no el tindrem; o molt m'equivo-co. Espero que em responguin algun dia si pensen accelerar la tramitació del Pla territorial. Home, i per què és important el Pla territorial? Home, perquè és l'instrument en el qual vostès defineixen les grans polítiques de reequilibrament territorial de Catalunya: política d'inversions, política d'infraestructures, política de grans obres a fer a Catalunya. I, aquest instrument, no el tenim. Bé, nosaltres el que pensem és que s'ha d'accelerar.

Però no solament passa amb el Pla territorial aquesta paralització. En el tema d'infraestructures viàries, carreteres, hem aprovat una llei, una llei que deia que s'ha de procedir a la revisió del Pla de carreteres. No sé si està a punt de caure el termini de revisió del Pla de carreteres. L'ha de presentar ja i l'ha de presentar al Parlament perquè la Llei li ho diu. Esperem que es produeixi aquesta revisió del Pla de carreteres.

Però en política d'infraestructures viàries no solament falta l'impuls legislatiu que jo li estic plantejant, sinó que vostès estan efectuant dues obres molt importants en aquests moments a Catalunya –l'eix transversal; jo diria que també estan efectuant de manera molt decidida en aquests moments la Mataró-Granollers–, però hi ha altres infraestructures, potser no tan importants, que ara en aquests moments no es poden efectuar. Nosaltres ens trobem en aquests moments a Catalunya que el que és la xarxa secundària, la xarxa local, està en una situació important d'abandó. Caldria, si fos possible, que, a més de fer les obres importants a la xarxa primària de Catalunya, cuidéssim la xarxa secundària i, a més, que féssim un esforç de manteniment de la xarxa que ja tenim; situació de manteniment que en aquests moments deixa bastant de desitjar i que els pressupostos no ens sembla que afrontin.

En infraestructures viàries –la diputada Montserrat ho deia– hi ha obres importants que vostès han dit que s'ajornaran per manca de dotació pressupostària: la Vic-Olot, pel coll de Bracons, que ara la farem, el 2000; variant de la Bisbal d'Empordà; la carretera de Manlleu-Torelló; moltes car-

reteres que vostès ens anuncien que no poden efectuar per falta de dotació pressupostària però que s'han de fer.

Vostè, senyor Cullell, ha dit en algun moment: «Si no tenim diners, els haurem de buscar en altres llocs. Segurament els haurem de buscar al Govern de l'Estat o a Europa.» D'acord; però no plantegi aquest tema com un tema reivindicatiu: «El conseller Cullell demana a l'Estat, exigeix a l'Estat tants de diners de fons estructural; el conseller Cullell diu que l'Estat no dona fons estructurals a Catalunya.» Fem un procés de negociació, vejam si és possible que vinguin al màxim de diners dels fons estructurals a Catalunya per fer aquestes obres necessàries. Fem un esforç; no ens enfrontem per aquest tema; negociem conjuntament, tota la cambra sí convé; demanem aquests fons que Catalunya necessita per fer aquestes infraestructures. Que no tenim els diners, ara? Doncs, anem-los a buscar.

En el tema de política hidràulica també ens trobem –i a la memòria ho diuen; ho faran i espero que ho facin– que ens han de remetre la revisió del Pla de les conques internes de Catalunya. Esperem que aquest any ens remetin aquesta revisió, perquè es va fer una tasca parlamentària, es van prendre uns acords de revisió del Pla de les conques internes de Catalunya, hi va haver un cert consens –almenys un nombre important de grups de la cambra es van posar d'acord sobre aquesta qüestió... Cal que s'acabi de tramitar la revisió del Pla de les conques internes de Catalunya. També cal que el Programa d'obres hidràuliques, que s'ha de finançar amb el cànon d'infraestructures hidràuliques, doncs, tingui les revisions anuals que la Llei preveu i que no s'efectuen.

I respecte del tema del cànon d'infraestructures hidràuliques, només un comentari, senyor conseller: 15.000 milions de pessetes preveuen els pressupostos d'ingrés per aquest tema. És una xifra important, però vostè sap que a Catalunya no tothom paga el que hauria de pagar; hi ha molts de municipis que no recapten el cànon, i em sembla que és una injustícia respecte als municipis que el cobren. I segurament trobarem municipis de Convergència i municipis socialistes que cobren el cànon, i municipis de Convergència i municipis socialistes que no el cobren. Però és una injustícia que en aquests moments no hi hagi una labor, diguem-ne, de pedagogia perquè tothom pagui el cànon d'infraestructures hidràuliques.

Un altre tema important de la Conselleria: la política del sòl. D'aquesta, el company Joan Oliart en parlarà a bastament, i, per tant, jo només voldria fer unes pinzellades sobre el que em sembla que és un tema de falta d'impuls parlamentari, també. El senyor Llibert Cuatrecasas ens anunciava també fa un any que ens enviarien una llei de competències urbanístiques, o de descentralització de les competències urbanístiques, que vostès van anunciar que donarien determinades competències als consells comarcals. No n'hem sentit parlar més, d'aquesta Llei. No estem d'acord amb el que vostès preveuen; no estem d'acord que allò que han de fer els alcaldes de Catalunya, d'aprovació dels plans especials, dels plans parcials, vostès diguin que ho han de fer els con-

sells comarcals. Això ho fan, a molts de municipis d'Espanya, ho fan els alcaldes; a Catalunya no ho fem, i vostès diuen que ho faran els consells comarcals. Molt bé, no hi estem d'acord, però vostès van anunciar que farien una llei. No en sabem res, no en sabem res d'aquesta Llei.

És a dir que hi ha molts de temes de compromís parlamentari, que jo avui aprofito per recordar per veure si desencallem i aquesta Conselleria, que havia sigut una conselleria de gran activitat en aquest Parlament, recupera l'activitat que en aquests moments no té.

Voldria insistir en un altre tema respecte a la política del sòl. Vostès saben que en aquest país és necessària una revisió de la Llei del sòl, o dels decrets aplicables a Catalunya respecte a la Llei del sòl, pel que fa referència a la concessió de llicències en sòl no urbanitzable. Política que en aquests moments és una política estrictament discrecional de la Conselleria o del director general d'Urbanisme: concessió de gasolineres, concessió d'hotels, concessió de «vivendes» en sòl no urbanitzable..., tot això es fa en aquests moments d'una manera estrictament discrecional, agafant-se al que diuen els articles però sense que hi hagi uns criteris homogenis per a tot Catalunya. En el tema de transports no hi ha cap dotació pressupostària per al Pla intermodal de transports, ni per al Pla mínim del Pla intermodal de transports.

I només, ja per acabar, una pinzellada sobre GISA. A GISA el senyor Farrés deia que els números no quadren –no quadren. Vostès preveuen 47.000 milions de pessetes d'inversions en l'annex d'inversions, i, en canvi, en el pressupost de GISA, capítol 6, només hi ha 44.000 milions de pessetes; com s'ho fan? Pressupost de GISA, 44.000 milions de pessetes, annex d'inversions de GISA, 47.000 milions de pessetes; no s'entén. A mi em sembla que caldria revisar aquesta qüestió del pressupost de GISA, igualment que revisar el que els he comentat abans dels 6.000 milions de pessetes que apunten com a inversions de GISA, quan en realitat són amortitzacions de deutes.

Bé, senyor conseller –acabo–, crec que cal recuperar la iniciativa d'aquest Departament; cal que vostè recuperi el protagonisme que el Departament havia tingut en aquesta cambra; tramiti tots aquests projectes legislatius que té compromesos: el Pla territorial, la Llei de competències urbanístiques, Pla hidrològic de les conques internes, Programa d'obres hidràuliques, revisió del Pla de carreteres, Pla intermodal del transport, revisió del Pla de ports esportius, que em sembla que també és necessari, i, alhora, intentin trobar recursos per fer aquestes obres que en aquests moments no poden fer i que, quan un alcalde o un diputat o un ciutadà els demana una determinada infraestructura, diuen que no tenen diners. Si aquests diners els hem d'anar a buscar a Europa o a l'Estat espanyol, compti amb nosaltres d'una manera lleial, no amb una política d'enfrontaments.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. El senyor Oliart.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, només una esmena...

El Sr. PRESIDENT: ...la 544.

El Sr. OLIART: La 544; vostè ho ha endevinat, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: És l'experiència.

El Sr. OLIART: Sí, efectivament. Bé, és l'Incasol, com vostès ja també deuen haver deduït, i el primer que he de dir, per centrar bé el debat, és que aquest pressupost, cosa molt sorprenent, té una disminució, en el seu capítol d'inversions, del 10%, exactament -2.593 milions de pessetes, que, si ho comptéssim en pessetes constants, encara seria, doncs, una disminució superior. I dic que és sorprenent perquè, en ple desenvolupament del Pla d'habitatge, és difícilment comprensible; també en un moment en què és necessari estendre el teixit industrial, és a dir, de tenir sòl, doncs, perquè s'hi puguin instal·lar indústries, i també per un tema que jo no em cansaré mai de repetir, i és que no es poden al·legar en aquest pressupost les reduccions pressupostàries que en aquest cas, en el pressupost d'aquest any, en tots els departaments segurament que no s'ha pogut arribar on es volia arribar. Per què? Doncs, home, perquè pràcticament totes les inversions de l'Incasol tenen caràcter recuperable, i això és molt important que es tingui en compte. Si es fes una política a mitjà i a llarg termini adequada, està clar que, en aquest mitjà i llarg termini, totes aquestes inversions es recuperarien i, lògicament, s'autoalimentaria tot el capítol d'inversions. Per tant, ho repeteixo, és difícilment comprensible aquesta reducció.

Anem-ho a veure ara d'una manera més pormenoritzada: sòl industrial i de serveis. Aquí resulta que el que se'n proposa és una reducció de 4.277 milions de pessetes; és a dir, una reducció d'un 60% sobre el pressupost anterior. Jo crec que tots els grups parlamentaris –per boca, naturalment, dels seus portaveus–, doncs, estan, estem d'acord –i em sembla que en l'últim debat d'orientació política, em sembla que s'hi va coincidir– en uns eixos que serien el reequilibrament territorial, que significaria la industrialització de les comarques deprimides; l'impuls de l'economia productiva, cosa que el president de la Generalitat ha repetit en múltiples ocasions, i també la necessitat que, quan arribi la reactivació econòmica, hi hagi la infraestructura adequada tant en el tema de serveis com en el tema industrial. I jo pregunto: quina concordança hi ha, per una part, entre les exigències de la realitat i les anàlisis econòmiques que es fan i, després, la política aplicada que se'n proposa? Jo diria que escassament hi ha concordança.

Anem ara al programa de sòl residencial. Sorprenentment també una altra reducció, però no petita: 3.696 milions menys que l'any passat. Una reducció del 37%, igualment injustificable, igualment sorprenent. Per què? Home, hi ha una necessitat important de sòl edificable, a bon preu, per a habitatge protegit. Hi ha necessitat d'una política a mitjà i llarg termini, a més del curt. I, a més a més, és un moment propici per comprar sòl, per adquirir-lo ara. O és que s'espera, com en altres ocasions ja ha passat, que l'Incasol adquireixi sòl precisament en el moment que l'espiral inflacionista immobiliària torni a ser actualitzada?

Anem ara al programa de promoció pública d'habitatge. Bé, aquí sí que hi ha hagut un augment. Hi ha hagut un augment substancial –s'ha de dir; és veritat–: 5.425 milions –5.425 milions– més que l'any passat. Aquí, de totes maneres, jo diria que s'està vestint un sant i se n'està desvestint un altre, perquè ja han vist que les reduccions que hi ha hagut en l'adquisició de sòl no cobreixen aquests augments que hi ha hagut, que hi ha en promoció pública d'habitatge. Però és que, a més a més, és naturalment un augment relatiu important però que en xifres absolutes, senyores i senyors diputats, no ho és. I no ho és per les següents raons. Mirin, la mitjana de construcció d'habitatges de promoció pública els cinc darrers anys és de 914 anuals, i no tots construïts per l'Incasol; molts d'ells han estat construïts amb convenis amb els ajuntaments corresponents. Molt lluny –molt lluny– aquesta mitjana de les necessitats i de les mitjanes d'altres comunitats autònomes, com per exemple pot ser la comunitat de Madrid o la comunitat d'Andalusia. El que se'n proposa amb aquestes quantitats és promoure al voltant de dos mil habitatges/any, que encara estan molt lluny també, senyores i senyors diputats, dels quatre mil habitatges/any que nosaltres venim repetidament exigint a l'Incasol, que es poden construir sense un gran esforç, senyores i senyors diputats –sense un gran esforç. Però és que, a més a més, ens trobem, en mirar amb detall aquest pressupost i dins del mateix Programa de promoció pública d'habitatge, que el règim especial, és a dir, aquell habitatge que podem qualificar de social, doncs, pràcticament ha estat inexistent en els últims anys. Com que en aquest pressupost no se'n proposa un programa específic d'habitatge social, hem de deduir que les proporcions que construirà l'Incasol d'habitatge de règim especial... són els mateixos que s'han construït en anys passats. I els donaré una dada del 1992: de 1.308 habitatges de promoció pública promoguts directament per l'Incasol, sols 52 habitatges foren de règim especial, sols 52 d'habitatges de règim especial, és a dir, habitatges socials.

Jo espero que el senyor conseller, doncs, prengui nota d'aquestes dades, sobretot perquè a ell des de l'oposició en l'Ajuntament de Barcelona no li ha faltat mai ocasió de demanar que l'Ajuntament de Barcelona construís habitatge social. Doncs bé, ara el senyor conseller té l'ocasió de posar en pràctica allò que recomana, i no dubto que segurament en aquest pressupost, doncs, es construirà molt més habitatge social. De totes maneres hi ha una interpellació pendent sobre aquest tema, i suposo que el mes de febrer o el mes de març el senyor Culler i un servidor podrem parlar més detingudament i amb més profunditat d'aquests temes.

Tampoc no hi ha programa de lloguer. Es ve demanant, repetides vegades, repetits anys..., hi ha hagut promeses de fer programes específics en règim de lloguer, però tampoc veiem en aquests pressupostos que hi hagi cap tipus de programa en règim de lloguer.

Però és que, a més a més, veient aquest pressupost i comparant-lo amb l'any 1992 veiem incompliments pressupostaris i de convenis molt importants. Per exemple, en la

compra de sòl de l'any 1992, no s'han realitzat 3.600 milions de pessetes, el que significa una desviació, senyores i senyors diputats, del 50%. I si ens anem a les vendes de sòl, qüestió molt important per al que després diré, doncs hi ha hagut una desviació d'un 35%. És a dir que no s'han realitzat 5.000 milions de pessetes que estaven pressupostats l'any 1992 per adquirir sòl. Què dir dels convenis de remodelació i rehabilitació, els convenis de patologies estructurals, que, d'acord amb el conveni que es va signar amb l'Administració central, en aquest moment es pot dir i es pot afirmar que hi ha un incompliment del 80%?

Recapitem, senyores i senyor diputats: un pressupost amb una reducció global del 10% en les inversions, quan, precisament, hi ha –i ho repeteixo– el Pla d'habitatge 1992-1995 en execució, quan el sector de la construcció és una locomotora econòmica i el subsector de l'habitatge, com vostès saben, el de més efectes induïts, perquè pràcticament una part molt important de tota la indústria manufacturera va darrere de les instal·lacions dels habitatges; manca de política a mitjà termini; disminució d'adquisició de sòl residencial, com ja hem indicat; disminució d'adquisició de sòl industrial; política d'habitatge inadequada; escassa atenció al règim especial; escassa preocupació per l'habitatge de lloguer, i localitzacions inadequades a les necessitats reals. I aquí estaria la raó per la qual no s'ha pogut vendre tot el sòl que es pensava vendre l'any 1992.

Mirin, segons unes dades que jo he tret després de mirar diverses memòries de l'Institut, en municipis de menys de cinquanta mil habitants s'ha adquirit sòl per construir deu habitatges per cada mil habitants; en municipis de més de cinquanta mil habitants, sols s'ha adquirit sòl per a dos habitatges per mil habitants. No és estrany –no és estrany–, després d'aquestes xifres, que costi tant de vendre el sòl, perquè naturalment aquest sòl s'ha adquirit en llocs on no hi ha la demanda que és necessària.

Finalment, senyores i senyors diputats, un pressupost que no respon a les necessitats d'exigències socials i que no s'esforça a arribar al màxim de les seves pròpies possibilitats.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. La senyora Rosa Martí té la paraula.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Farà la 542 i la 559?

La Sra. MARTÍ I CONILL: I la 640, senyor president, que és la relativa a la Junta de Sanejament, i donarem per defensada la 551.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Farem aquest conjunt de tres esmenes perquè, malgrat que des del punt de vista com està organitzat el Govern i els seus departaments, el tema de l'aigua està en conselleries separades, nosaltres hem dit i defensat reiteradament, des del Grup Socialista, la necessitat que el cicle de l'aigua sigui un cicle únic, i, per tant, defensarem també aquí l'esmena de la Junta de Sanejament.

Aquest any ens hem trobat amb una sorpresa quan hem analitzat els pressupostos de les empreses públiques i dels organismes autònoms, que és la següent –i em sembla que val la pena valorar-la i considerar-la, sobretot des del punt de vista tècnic i polític, perquè, al nostre entendre, planteja un parell d'inconvenients. L'interès que hi ha hagut a unificar els pressupostos de les empreses públiques i dels organismes autònoms s'entén. S'entén correctament que hi hagi aquesta voluntat, perquè així és tot més intel·ligible, però això ha posat de manifest, moltes vegades, que s'ha reduït en alguns departaments la informació a l'entorn dels pressupostos. Nosaltres, per exemple, tenim dubtes que sigui tècnicament admissible que hi hagi una partida en el pressupost de la Junta de Sanejament que digui «Explotació de sistemes de sanejament, 8.599.757.000», sense cap mena de detall, sense cap mena d'explicació. I tenim dubtes que això sigui, ho repeteixo, tècnicament possible, i des del punt de vista polític és absolutament inadmissible que no hi hagi ni un detall o una explicació d'on aniran a parar aquests més de 8.000 milions de pessetes. Tot i tenint en compte que, per exemple, el capítol 1 i el capítol 2, doncs, a vegades tenen un parell de pàgines explicatives, i, en canvi, aquí es pretenen ventilar més de 8.000 milions de pessetes amb una simple ratlla.

I també hem pogut observar que, així com el pressupost de la Junta de Sanejament l'any passat tenia, per exemple, trenta-set pàgines, aquest any, el 94, ha passat a tenir-ne només onze. És a dir que es ventila un pressupost de 65.000 milions de pessetes en onze pàgines, comptades, eh?, onze, exactament. Nosaltres creiem que això és reduir la informació que s'aporta al Parlament i també pensem que el conseller de Medi Ambient n'ha après molt, perquè ha passat d'explicar-nos el pressupost de trenta-set pàgines a comprimir-lo a onze. (*Remor de veus.*)

Respecte a tota la problemàtica global de l'aigua, aquest Parlament l'any 90 va aprovar dues lleis molt importants, que pretenien ordenar l'abastament de l'aigua a la Regió I, per una part, i, per l'altra, crear un tribut, el cànon hidràulic, per fer front a les infraestructures hidràuliques que mancaven al país. Tres anys després de l'aprovació d'aquestes lleis, hem de dir des del Grup Socialista que la frustració és total, perquè no s'han acomplert pràcticament cap dels objectius que ens vam plantejar. Per exemple, la creació de l'Ens d'Abastament d'Aigua..., tot just fa dos mesos va aconseguir aprovar els seus estatuts, és a dir, més de tres anys per redactar els estatuts. I el Programa d'obres hidràuliques, al qual abans feia referència el diputat senyor Manel Nadal, va estar presentat i aprovat, però és un programa d'obres hidràuliques que no s'ha complert res l'any 93, i, pel que ens temem, l'any 94 tampoc es complirà res.

Els cito quatre o cinc de les inversions que es podrien anomenar emblemàtiques al 93. Miri, hi havien 1.000 milions de pessetes per a les rieres del Maresme: no s'hi ha invertit res; 2.000 milions per a l'artèria Cardedeu-Abrera –que aquesta artèria és aquella que ha d'unir, perquè ho recordin gràficament, el Ter amb el Llobregat, és a dir, la

planta de Cardedeu amb la planta d'Abrera—, doncs, no s'ha invertit res. 2.000 milions, l'artèria Garraf-Penedès; tampoc; en aquests moments hi ha els projectes dibuixats, però invertit no hi ha res encara. I 800 milions de l'artèria Llobregat-Anoia, que tampoc hi ha absolutament res. És a dir, pressupost del 93: un incompliment, pràcticament del cent per cent, respecte al que deia el Programa d'obres hidràuliques.

I el que diu el Programa d'obres hidràuliques per al 94, però que inexplicablement no recullen els pressupostos, doncs és el següent detall: l'any 94 preveu 1.000 milions de pessetes, també, per a les rieres del Maresme; el pressupost només en recull 787. En preveu 1.675 per a l'artèria Cardedeu-Abrera, i només n'hi ha 1.400. 2.000 per a la Garraf-Penedès, i no hi ha pressupostat res. I 100 per al Llobregat-Anoia, i tampoc hi ha pressupostat res.

Una vegada comentat l'incompliment global del Programa d'obres hidràuliques, que havia de ser el document fonamental per tal d'intentar millorar els abastaments d'aigües, sobretot pel que fa a la Regió I, i intentar afrontar algunes de les obres importants respecte a infraestructures que tenia el país, que no s'ha acomplert, intentaré explicar i formular algunes preguntes respecte a aquests tres organismes relatius a aigües. Algunes preguntes que m'agradaria, des del grup de la majoria, que hi hagués la possibilitat que fossin contestades o, si més no, explicades, atès el que he comentat abans que és impossible entendre aquests pressupostos amb onze pàgines, amb cinc pàgines, amb sis pàgines. Per tant, el moment procedimental oportú sembla ser aquest; si no, després haurem de formular les preguntes corresponents.

La Junta d'Aigües té un pressupost de 13.500 milions de pessetes, dels quals 7.400 són provinents de la recaptació del cànon hidràulic. Doncs bé, la Junta d'Aigües no arriba ni a invertir el que recapta en cànon hidràulic, perquè les inversions que té previstes només són de 6.790 milions de pessetes. És a dir que inverteix menys del que recapta per cànon hidràulic.

Preguntes a les quals em referia abans. En el pressupost de la Junta d'Aigües hi ha una partida que diu textualment «Indemnitzacions als agents mediadors independents», 165 milions de pessetes. A mi m'agradaria que algú de la majoria, del partit de la majoria, del Grup Parlamentari de la majoria, m'expliqués què vol dir exactament això: «agents mediadors independents». Que és que volen dir que els agents mediadors dependents ja estan dins del Departament, i reserven 165 milions de pessetes per als agents mediadors independents? Què vol dir, això?

Segona qüestió: al pressupost i a l'annex d'inversions els passa el mateix que a GISA. No, no quadren, no coincideixen, per exemple, els imports que hi han, que figuren en el pressupost de la Junta amb els que figuren a l'annex, respecte al Consorci de Tarragona i respecte al Consorci Ter-Llobregat.

També, una tercera observació és que la devolució de préstecs de la Junta d'Aigües aquest any es multiplica per dos l'import; per tant, passa a ser ja preocupant l'endeuta-

ment que hi ha, no en el pressupost ordinari de la Generalitat, sinó en el de les empreses públiques i els organismes autònoms.

La quarta pregunta és: què pensa fer el Govern dins del pressupost de la Junta d'Aigües respecte al tema de les rieres del Maresme? Miri, el desembre de l'any 91, que estàvem previs a la campanya de les eleccions autonòmiques, el conseller Molins va dir que el Govern de la Generalitat invertiria 2.000 milions de pessetes a les rieres del Maresme a partir del 92. Doncs, miri: 92, zero; 93, zero, i previsions per al 94, 787,5 milions de pessetes. Tot i amb això, cada vegada que hi ha un anunci de problemes a l'entorn de les rieres del Maresme, es convoca una roda de premsa i es diu i es torna a dir que s'invertiran 2.000 milions de pessetes anuals, i no es fa. Val a dir que en aquests moments hi ha hagut una negociació amb el Ministeri des de ja fa temps, i hi hauran aportacions de l'Estat per afrontar aquest problema, però això crec que és un tema resolt i un tema encarriolat. El que cal en aquesta cambra és demanar responsabilitats als incompliments del Govern, que va dir que des de l'any 92 invertiria 2.000 milions de pessetes a les rieres del Maresme, i fins ara no ha invertit res però sí que ha cobrat el cànon hidràulic.

Respecte a l'ens Ter-Llobregat, l'any 93 —ja ho he explicat— no ha fet cap inversió. Llavors, on han anat a parar els diners de l'ens del Ter-Llobregat? Doncs, han anat a parar a pagar un préstec que havia contret el Govern per la compra de la planta d'Abrera; però, de l'artèria de Cardedeu, del Garraf, del Penedès i de l'Anoia, res de res. Si volen, tenim aquí l'informe que el divendres passat, en la reunió que hi va haver de l'ens, es va explicar exactament això, és a dir, que ratifica això que els estic explicant, que no s'han complert les previsions pressupostàries per al 93.

Al pressupost d'explotació que té aquest ens hi ha també una altra curiositat pressupostària que m'agradaria que des del Grup de la majoria se'm contestés. En el pressupost, precisament, d'explotació parla d'«Altres immobilitzats materials, 2.306 milions de pessetes». Nosaltres deduïm que és possible que sigui el pagament, l'avançament del pagament del préstec de la planta d'Abrera, però sembla absolutament inconcebible que dins un pressupost d'explotació s'hi pugui incloure una amortització d'una inversió. Nosaltres estimem també que, tècnicament, aquesta qüestió no és correcta, i amb interès faig aquesta apreciació, perquè crec que aquest pressupost, a part de tenir problemes polítics, té veritables problemes tècnics d'execució: no és possible incloure en un pressupost d'explotació una amortització d'una inversió.

I una segona qüestió d'aquest pressupost és que hi ha un apartat que diu: «Resultat de l'activitat, 11.586.000 pessetes», que després això no surt en el pressupost de capital, és a dir, hi ha un «desquadre»; és incorrecte.

I tercera qüestió: com és possible posar una partida que digui «Inversions destinades a l'ús general, 4.869 milions de pessetes», com deia abans pel que fa a la Junta de Sanejament, el mateix, sense explicar on anirà cap d'aquest diner? És a dir, no hi ha cap explicació. Hi ha un annex d'inver-

sions que té cinc ratlletes —em sembla—, que diu absolutament generalitats. No és possible tampoc, ni políticament ni tècnicament; és que ara també ja crec que és una qüestió tècnica. Jo recordo que, quan estava a l'Ajuntament de Parets del Vallès, que l'interventor de l'Ajuntament no m'autoritzava en absolut a posar una partida que digués: «Inversions destinades a l'ús general, tants milions de pessetes»; s'havia de desglossar quines eren les inversions que es feien. Per tant, repeteixo que hi ha una incorrecció tècnica, al nostre entendre, i una incorrecció política.

Respecte a l'ens, el dia 10 del mes passat es van publicar en el *Diari Oficial de la Generalitat* un conjunt d'edictes, que suposo que després el Grup de la majoria em dirà: «No, miri, això, no ho hem fet...», però es van publicar els edictes d'aprovació del projecte, d'aquest que comentava abans, de l'artèria de Cardedeu, Abrera, de l'Alt Penedès i del Garraf. Parlem només de projectes, senyors de la majoria, només projectes; no són inversions ni consignacions pressupostàries el que s'ha tirat endavant. Són absolutament lamentables les accions que ha portat a terme l'ens del Ter-Llobregat, perquè durant tot un any no ha fet res; ha fet algun dibuixet, que hem pogut veure alguns diputats, i dibuixets que, a més a més, lamentablement, aquests dibuixos no han estat fets des del mateix ens, sinó que hem pogut constatar, una vegada més, que, si el senyor Solans fins ara manava a Urbanisme, ha estès ja el seu mandat a Carreteres, l'ha estès a Habitatge, ara, ara, a partir d'aquest any l'ha estès, ja, al control de la xarxa d'abastament d'aigua. Perquè el dibuix que ha fet l'ens d'abastament d'aigua —que és l'únic que ha fet, un plànol i un dibuix— està dibuixat directament des de la Direcció General d'Urbanisme, perquè recull tots els avantatges de les inversions que segurament es faran a la comarca del Vallès Occidental. I es recull, per exemple, portar l'aigua gratuïtament, és a dir, amb diners de tots, precisament a la zona de Gallecs, on hi ha una superfície important propietat de l'Institut Català del Sòl. És a dir que es beneficia una determinada comarca, es beneficia un determinat sòl i s'escanya altres sectors; per exemple al Vallès Oriental, doncs, no hi ha prevista gairebé cap inversió, tot i que històricament és la comarca que més diners ha aportat per temes d'abastament d'aigua.

Per tant, denunciem des del Grup Socialista la vulneració dels principis que varen inspirar la Llei de creació de l'ens, perquè, una vegada més, existeix una instrumentalització política descarada d'una arma tan poderosa com són els diners públics i, sobretot, l'aigua.

Només un comentari breu respecte al tema de la Junta de Sanejament: dir que és un pressupost desquadrat —ja ho vàrem explicar quan vàrem defensar les esmenes a les disposicions addicionals—, perquè hi va haver una modificació dels cànons, a través d'una esmena del Grup de la majoria, i això va provocar que s'abaixessin els ingressos, i aquesta baixada dels ingressos nosaltres entenem que no ha tingut cap modificació pressupostària; per tant, cal entendre que el pressupost de la Junta de Sanejament està desquadrat.

Nosaltres hem pogut observar que en aquest pressupost hi ha un endeutament fort; aquest és un dels criteris o principis que des del Grup Socialista havíem defensat. Per tant no ens sembla malament que la Junta de Sanejament s'endeuti, perquè té una possibilitat, encara que sigui a llarg termini, però a través del cobrament dels cànons, de devolució d'aquests préstecs. Per tant, celebrem aquest fet, i nosaltres hem reivindicat reiteradament en aquesta cambra que això es portés a terme. Però volem denunciar altres qüestions que des del Departament i des del pressupost nosaltres creiem que no funcionen amb tota correcció.

Creiem que no es fan els esforços suficients per garantir la gestió de tota la Junta i la gestió de les infraestructures que té aquesta Junta, i també creiem que es cometen alguns errors «de bulto» importants, com per exemple, per citar-ne un, nosaltres volem denunciar des d'aquí que és mentida que existeixin a Catalunya cent quatre depuradores, com es diu reiteradament, i aquestes depuradores no existeixen, es comptabilitzen malament, es comptabilitzen infraestructures antiquades, infraestructures que no són homogènies i que, per tant, no es poden sumar.

Respecte al pressupost d'explotació de la Junta, creiem que hi ha una errada: que només es comptabilitza l'increment de tarifa de sanejament i no es comptabilitza el cànon. Repetir que és tècnicament inadmissible una partida de 8.599 milions de pessetes, sense explicar en cap detall on aniran les inversions. També ens agradaria que ens clarifiquessin que és el que vol dir «Serveis de professionals independents, 238 milions de pessetes» i una partida que és en l'únic lloc on es troba, que és a la Junta de Sanejament: «Variació de provisions per tràfec, 642 milions de pessetes», que al nostre entendre no sabem a què vol fer referència, i és una suma considerable de milions de pessetes. Per altra part, hi ha una partida referent al superàvit d'explotació, de més de 7.000 milions de pessetes, que no coincideix amb el corresponent ingrés. I, finalment, una partida relativa a les subvencions de capital de l'exterior, de 22.526 milions, que també ens agradaria que ens expliqués el Govern què vol dir i d'on surten; suposem que deuen ser fons de la Comunitat Econòmica Europea, però que suposem que no hi ha un document, no hi ha en aquests moments cap document que avaluï l'existència d'aquestes aportacions de 22.000 milions de pessetes; per tant, això és bastant suposable que sigui un forat.

En resum, considerem nosaltres que la Junta d'Aigües és ineficaç perquè inverteix menys del que recapta per cànon; que tres anys cobrant cànon no han servit per fer cap obra emblemàtica i important, i respecte a l'ens del Ter-Llobregat, que tres anys per dotar-se només d'uns estatuts és treballar molt poc i fer molt poca feina, i incomplir a hores d'ara ja el Programa d'obres hidràuliques sembla absolutament lamentable.

Moltes gràcies, senyor president. I deixariem aquí la defensa d'aquest conjunt d'esmenes relatives a la Junta d'Aigües, a les Aigües del Ter i a la Junta de Sanejament.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. La darrera esmena és la 540, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula el diputat senyor Portabella.

(*Remor de veus.*) Silenci!

El Sr. PORTABELLA: Sí, gràcies, senyor president. El Departament de Política Territorial té destinats, aproximadament, per als pressupostos de 1994, 110.822 milions de pessetes amb números totals, i, abans que ho diguin vostès, ja ho dic jo, això significa aproximadament un increment del 14% en relació amb l'any passat i un increment amb números absoluts, també aproximadament, de 3.500 milions. Això significa un esforç petit, però un esforç d'inversió, de l'executiu en relació amb aquest Departament; un esforç a tenir en compte i esperable, d'altra banda, però insuficient, com explicaré a continuació.

És per tots sabut —i informes com el de reactivació de la Unió Europea, presentat per Jacques Delors, ho confirmen— que les infraestructures són vitals per a la modernització i la competitivitat d'un país. El volum total de diners que s'invertiran a la Catalunya central en relació amb les infraestructures serà menor el 1994 del que ho ha estat el 1993, per dos motius. En primer lloc, perquè l'increment del Departament de Política Territorial i Obres Públiques no aconsegueix compensar la reducció prevista en la inversió del Govern central a la Catalunya central, que es preveu la xifra, aproximadament, de 35.100 milions de pessetes en relació amb l'any passat, segons la *Memòria Econòmica de Catalunya*, elaborada per la Cambra de Comerç del Principat. I, en segon lloc, perquè la majoria de diners pressupostats en el Departament de Política Territorial vénen condicionats pels anys anteriors en aquest pressupost. Tenint en compte el moment difícil, el moment econòmic difícil en què està passant gairebé tot el món i la importància que tenen els temes relacionats amb les infraestructures per sortir d'aquesta crisi, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana considera que s'hauria d'haver fet un esforç major en aquest Departament, tenint en compte els majors ingressos produïts per la cessió del 15% de l'IRPF i la variació anual de l'endeutament.

El segon element de crítica als pressupostos del Departament de Política Territorial ve determinat per la distribució dels diners dins d'aquest Departament. L'articulació dels mecanismes de la despesa i els principis de la distribució de les partides del Departament segueixen una concepció administrativa que no compartim.

En la temàtica sobre transport, s'observa una clara prioritització del transport privat en detriment del públic. I en el qual podem veure, dins del transport privat, algunes perles com les del túnel del Cadí, les d'Autema, que després en parlaré, o l'autopista del Garraf, amb un peatge de 565 pessetes.

Les despeses de capital, les que pertanyen al capítol 6 i 7, en el primer dels casos, és a dir, en les inversions que van destinades al transport privat, signifiquen cinc vegades més que les que estan dedicades al segon. I, de fet, la Direcció General de Transport és la que experimenta la reducció més

considerable en les seves operacions de capital: un 4,86 menys que l'any passat, 500 milions menys en tot el Departament. Motiu pel qual no sabem com s'ho faran per aconseguir el reequilibrament territorial del qual tantes vegades hem parlat.

Vostès articulen un sistema de transport, de potencia-ment del sector privat enfront del públic, que nosaltres no compartim; vostès no potencien el transport col·lectiu, com demostren en les més que minses partides de tarifació social i subvenció de transport de viatgers i altres diverses partides dels seus pressupostos, transgredint el dret a la mobilitat de la ciutadania, i que ja van ser objecte d'esmenes a l'articulat pel nostre Grup Parlamentari. Enfront d'això, del reforçament del front col·lectiu, vostès articulen un seguit d'avalis i partides per a infraestructures privades i de peatges que queden fora del control parlamentari i que premien en alguns casos la feina mal feta. Ja he expressat en diverses ocasions el convenciment del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana en relació amb les autopistes i els túnels de peatge i, per tant, no ho repetiré un altre cop. Però sí que cal constatar encara la important marginació de tota la nació catalana en relació amb la resta de l'Estat espanyol en aquest camp, que és inadmissible que a sobre de tenir infraestructures de peatges aquestes pugin el preu del peatge per sobre de l'IPC, any darrere any, i que, almenys per nosaltres, es produeixin irregularitats en les modificacions de les concessions, com el cas d'Autema, de l'Autopista Terrassa-Manresa, que a sobre té un aval de 2.000 milions de pessetes.

L'autopista Terrassa-Manresa és, senyor conseller, una vergonya, i vostès hi aboquen molts diners, que van a un sac sense fons. Aquesta autopista és un gran bony; és, diríem, més que un gran bony, una successió de bonys i, per tant, un cacauet (*rialles*). Des del seu principi fins al seu final, aquesta autopista, des del dia en què es va inaugurar, el juny del 89, ha estat contínuament en reparacions: reparacions de talussos, reparacions sobre la pista, sobre el ferm —ple d'esquerdes—, sobre els peralts, que són deficients, i esllavissaments constants. En definitiva —i és lamentable que haguem de dir això—, és una sort que aquesta autopista estigui poc transitada, perquè, si no, hauríem de lamentar més accidents dels que s'hi produeixen en l'actualitat. I, tot això, òbviament, va a càrrec del contribuent, i vostès continuen destinant importants partides del seu pressupost a Autema, una autopista cara de baixa rendibilitat social. En definitiva, creiem, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que és necessari limitar el creixement dels conceptes pressupostaris aplicats amb aquesta finalitat i en aquest sector, i que cal fer una política global i raonable en el plantejament de les autopistes sota un criteri comú per temes ecològics i econòmics, que enlloc es reflecteixen en els actuals pressupostos.

La part més important de les despeses en inversió del Departament de Política Territorial, però, s'articula a través de dos organismes: l'empresa GISA, pel que fa a les carreteres, sòl i altres infraestructures, i l'Incasol, pel que fa a sòl i promoció de l'habitatge.

En el cas de GISA, amb un pressupost –i abans ja s'ha dit– francament kafkià i bastant difícil d'entendre, vostès estan creant una giga-empresa, una giga-GISA, que està creant unes condicions de mercat pràcticament monopòliques, a la qual cosa nosaltres ens oposem. GISA rebrà, al llarg de 1994, 27.475 milions en aportacions de la Generalitat al Fons patrimonial i avals per un valor de 6.500 milions. Des del punt de vista econòmic, no existeix cap evidència que els serveis que presta GISA no es poguessin prestar de forma més eficient mitjançant la contractació directa per part del mateix Departament, opció que nosaltres creiem molt sincerament que seria molt més econòmica.

En relació amb l'Incasol i la promoció de l'habitatge, els pressupostos també pensem que són insatisfactoris àmpliament. Discrepem de la localització del sòl per a habitatge que fan, en què no s'observa cap canvi en aquests pressupostos d'enguany pel que fa que sigui afavoridor dels municipis de més de cinquanta mil habitants. Discrepem també de la distribució dels pressupostos, ja que aproximadament només una quarta part del pressupost servirà per a nova contractació d'habitatge, que és un dels problemes socials en què més atenció cal posar en aquests moments, un dels més importants, sobretot tant per l'aspecte més jove de la població com dels menys afavorits econòmicament de la societat.

En relació...

El Sr. PRESIDENT: Acabi...

El Sr. PORTABELLA: Sí, gràcies, senyor president. Ara acabo.

En relació amb la part del pressupost que fa referència a les patologies estructurals, de les quals pateix el parc d'habitatges del nostre país, tampoc considerem suficients els diners que s'hi destinen per poder anar tractant amb realisme el greu problema que existeix. En aquest sentit, el pressupost sembla que estigui només fet per anar sortint del pas i que ignora la magnitud real del problema.

I ja per acabar, senyor president, voldria afegir que estem també en desacord amb la majoria de les partides de transferència, tant corrents com de capital, a les corporacions locals, ja que han tingut importants reduccions, la qual cosa, com tots ens podem imaginar, no contribueix a les malmes hisendes locals, ni que els ajuntaments puguin fer la tasca d'invertir en el seu territori, ni de poder bastir un autèntic principi de subsidiarietat en política territorial. Cal remarcar aquí que el conjunt de transferències de capital a les corporacions locals del Departament sembla que experimentin un creixement, però no és així: és, de fet, un efecte òptic, que ve donat per la transferència dels 21.082 milions en concepte d'«Actuacions per a la rehabilitació d'edificis i espais urbans» dels pressupostos, però en realitat l'increment d'aquesta partida prové d'una partida d'inversió real de rehabilitació d'edificis i espais urbans de 1.118 milions, presents en el pressupost de 1993 i que aquest any han desaparegut.

Per tant, per tots aquests motius que he explicat, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana demana el retorn dels pressupostos del Departament de Política Territorial.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Portabella. Torn en contra, el senyor Cuatrecasas té la paraula.

El Sr. CUATRECASAS: Senyor president, senyores i senyors diputats, amb la seva vènia jo defensaré les esmenes 537 a 540, el torn en contra d'aquestes esmenes a la totalitat, i també de la 546 a la 555; la resta d'esmenes al Departament, a entitats i societats connexes serà contestat per part de l'illustre diputat senyor Roig –perdó: senyor Casadesús. He de dir també que hi ha l'esmena 631, d'Adigsa, i l'esmena 640, referida a Junta de Sanejament, que seran contestades quan s'entri en el debat corresponent d'aquestes conselleries.

Entrant, per tant, en el contingut de les esmenes que a mi em pertoca de rebatre l'argumentació exposada, i ho de fer per part de Convergència i Unió, d'una forma..., intentant de ser circumstanciada, però que difícilment ho podrà ser, perquè l'argumentació ha estat molt desigual, i he de dir que bastant genèrica, i voldria cenyir-me bastant al que és el debat que en aquest moment hem de, al nostre entendre, d'abordar, que és el pressupost anual de l'any 1994.

Voldria començar pel que deia la senyora Montserrat, que en la seva argumentació, en la seva primera part, ha fet una magnífica defensa del pressupost del Departament: ha reconegut, igual que altres intervinents, que hi ha aquest any un increment del 12,8%, des d'un punt de vista de xifres totals –l'any passat era només del 8%–; per tant, una xifra percentual sensiblement superior a la mitjana de la totalitat del pressupost de la Generalitat.

Li he de dir, al contrari del que ella afirmava, que la despesa corrent disminueix, i disminueix de forma sensible, gairebé un 6% entre entitats autònomes i direccions generals, i que el que hi ha és un augment important d'operacions de capital, amb un esforç que aquest any es concentra, sobretot, en el que fa referència a carreteres. La Direcció General de Carreteres, tot el que contempla en les seves actuacions, directament o indirectament, arriba a una xifra del 22,9%, gairebé el 23%. Per tant, és un esforç important. Esforç que, a més a més, val la pena de subratllar que es concentra un 95% en inversions reals. És clar, aquesta qüestió ha estat criticada per vostè, d'alguna manera, sobretot fent referència a actuacions puntuals que vostè ha anat descrivint.

Jo diria que aquest aspecte no seria potser el lògic en un debat de totalitat, en què ens movem en grans magnituds, però de totes maneres, per mostrar un cert desacord amb els exemples, que vostè argüia, en citaria un: per exemple, el soterrament de les vies i de la xarxa arterial de Terrassa. Escolti'm, el conveni amb la Renfe per al soterrament d'aquestes vies es va complint religiosament, i la dotació convinguda per a aquest any, de 500 milions de pessetes, està inclosa en el pressupost.

Deia el senyor Farrés que –evidentment, algunes d'aquestes coses ell ho engrandia a magnituds molt considerables, amb les quals no hi podem estar d'acord– correspo-

nen a obres realitzades... De tots els departaments de la Generalitat, potser el Departament de Política Territorial i Obres Públiques és el que per definició ha d'afrontar obligacions plurianuals molt més que altres departaments. Per tant, el que estem debatent ara és les obligacions corresponents a l'any 1994, i, per tant, la periodificació és absolutament essencial i inevitable. Algunes d'aquestes obres que poden tenir influència en el pressupost del Departament del 94 han estat realitzades? Segurament. Estic convençut que el senyor Farrés hauria estat el primer a dir que endavant amb les rondes de Barcelona abans dels Jocs Olímpics, per exemple. I això, doncs, té les conseqüències pressupostàries que lògicament té. Però el cert és que hi ha obres de nova realització que es realitzen dintre de l'any 94, importants... No hi entraria, «en ares» de la brevetat, perquè em fa l'efecte que portem moltes hores de debat, però l'eix transversal, el túnel de Capsacosta, el desdoblament des de Sant Fruitós de Bages fins a Sallent i altres aspectes que podríem anar citant no són realitzacions passades, sinó realitzacions que dintre de l'any 94 tindran una plena efectivitat, en part o totalment, però que, per tant, il·lustren sobre l'efectivitat de la inversió que amb aquestes xifres jo intentava de descriure.

Hi ha altres aspectes que els que m'han precedit en l'ús de la paraula han anat subratllant; per exemple, el senyor Farrés també ha alludit al Pla territorial, si tindrà efectivitat, si no tindrà efectivitat. El cert és que quan va publicar-se el Pla general territorial, la primera reacció semblava que era que no agradava a ningú de l'oposició, que era millor rebutjar-lo totalment. En aquest precís moment que s'ha fet tot el procés d'allegacions institucionals, d'altra banda, que, per tant, a través de les responsabilitats que tenen més d'algun diputat d'aquesta cambra saben perfectament tot el debat que això pressuposa i, per tant, les consideracions que poden influir en el tràmit posterior d'aquest Pla territorial, ara resulta que..., «escolti'm, no és que el rebutgem; és que hauria de venir més ràpidament del que no ve». Molt bé, se'n pren nota, d'aquesta qüestió; ara és una consideració de política general i que, per tant, no sembla que hagi de tenir una referència estricta en el debat pressupostari, que és del que es tracta en aquest precís moment.

Igualment el tema que deia tant el senyor Farrés com el senyor Nadal sobre el Pla de mobilitat, el Pla de transport metropolità, etcètera, etcètera. Bé, anant de les grans paraules als fets concrets, el cert és que, per exemple, el transport metropolità, el senyor Nadal argüïa que per part del Grup Socialista s'estava disposat a ajudar en les negociacions a trobar recursos a través dels fons estructurals de la Unió Europea, etcètera, etcètera. Per part del nostre Grup ens estimaríem que d'entrada fóssim més modestos i més immediats, només que contempléssim unes realitats, com és, per exemple, que per a l'any 93 el finançament de les inversions pel que fa referència al transport metropolità ha representat per a Barcelona una inversió de l'Estat del 28% i del 72% la Generalitat de Catalunya. I, pel que fa referència a Madrid, ha representat el 40% l'Estat i el 60% la comunitat autònoma. Només que l'Estat variés d'aquest 28 al 40%,

per exemple, i podríem entrar en despeses d'explotació i en deute de l'Administració local barcelonina i altres consideracions, estem convençuts que això seria molt més efectiu, i, evidentment estem absolutament, el Grup de Convergència i Unió, disposats a donar suport a tota mena de negociacions que des de la competència que pugui correspondre a aquesta cambra i de suport al Govern es pogués fer. Però la realitat és aquesta, i, per tant, sembla evident que seria desitjable, quan es parla d'una esmena a la totalitat, com feia el senyor Nadal, o com feia també el senyor Farrés, tenir en compte aquestes circumstàncies concretes, que són les més immediates.

Es parla també de les empreses públiques, com ara GISA. Hi ha fet referència el senyor Nadal, hi ha fet referència el senyor Portabella. Un ha fet la crítica des d'un punt de vista quantitatiu; he de dir que aquells números que ell criticava, el senyor Nadal, una part concreta és amortització de préstecs, i aquí trobaria la justificació d'aquella diferència que argüïa, però com que no és present a la cambra...

El Sr. PRESIDENT: L'ha de buscar allà a la dreta.

El Sr. CUATRECASAS: Ah!, molt bé, doncs, aquí té una explicació que concretament li volia oferir. I per part del senyor Portabella, home, miri aquest any GISA haurà també d'acudir a un finançament, que com a societat mercantil que és, encara que sigui empresa pública, pot acudir-hi amb una major disponibilitat i amb una major flexibilitat que l'Administració moltes vegades no pot fer. En què quedem? Es paga i es paga endarreridament, com argüïa el senyor Farrés, s'han de fer les coses, no s'han de fer? El que és cert és que fer un cert procés d'intencions en aquesta temàtica sempre és arriscat, perquè la realitat –i al Grup de Convergència i Unió li plau que la majoria dels portaveus ho hagin així reconegut–..., aquestes empreses es justifiquen en tant que realment serveixin a la finalitat d'agilitat que se'ls atorgui, i, evidentment, estan, això sens dubte, està ben clar, sotmeses a la programació, al control del Departament en tots els ordres, no cal dir, la Sindicatura de Comptes i altres organismes que han de vetllar pel correcte funcionament d'aquestes empreses.

Ell s'ha referit també, el senyor Portabella, al tema del transport privat i com «prima» la Generalitat... Se'm fa difícil d'encaixar això amb el debat de pressupostos i les partides que ara en aquest precís moment estem analitzant; no sé si es referia a Tabasa, per exemple, sobre la qual hi ha una esmena a la totalitat plantejada. Però, escolti, Tabasa és una empresa pública, una empresa pública on, al costat d'administracions locals, la Generalitat hi té la participació de capital corresponent majoritària, i cada dia més majoritària, perquè ha d'assumir a vegades obligacions que algunes administracions locals no poden assumir, però no per això l'empresa Tabasa deixa de ser al cent per cent pública. Per tant, no sembla massa consistent aquesta argumentació.

Senyor president, amb aquestes argumentacions crec que he donat resposta a les consideracions d'ordre general que s'han fet sobre el Departament i sobre les empreses que a mi m'ha tocat defensar-ne el pressupost, i, per tant, acabaria

aquí la meua intervenció, pregant al meu company, el senyor Casadevall... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Casadesús.

El Sr. CUATRECASAS: Casadesús, perdó..., que em substituís en l'ús de la paraula.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Casadesús té la paraula.

El Sr. CASADESÚS: Senyor president, senyores i senyors diputats, és que el senyor Cuatrecasas cada vegada s'ha anat aproximant més al meu nom, ha començat dient senyor Roig, Casadevall, Casadesús..., vull dir que... (*Rialles.*) Jo suposo que també és que ja fa molta estona que som aquí.

Bé, jo intentaré ser el màxim de breu, perquè molts temes que s'han dit aquí no són altra cosa que reiterar, doncs, arguments que ja s'havien esmentat a la Comissió, o bé en la discussió del text articulat. En tot cas, potser sí que en alguns casos, doncs, hi tornaré a incidir, perquè penso que és important fer-ho.

Començant amb un petit comentari a la senyora Montserrat, que ha fet esment als plans comarcals de muntanya, fins ara el que li puc dir és que, bé, les partides plurianuals que hi ha als plans comarcals de muntanya són despeses de mínims, però el que sí que li puc dir és que fins ara quan s'ha fet el tancament i el seguiment per part de la Direcció General d'Acció i Planificació Territorial sempre ha estat, en general, o en conjunt, molt més gran la despesa programada realitzada que la despesa programada, i si a això hi afegim la despesa no programada, doncs, crec que el resultat d'execució dels plans comarcals de muntanya superen bastant la quantitat de mínims que s'hi preveu en els pressupostos.

Voldria començar contestant..., el senyor Farrés no hi és, però ens ha dit que li trametéssim allò que creiem que se li havia de dir. El senyor Farrés ha posat èmfasi..., ha parlat molt en general, però que el Departament de Política Territorial és un conjunt de societats, i concretament ha anomenat un laberint d'Ariadna, si no ho recordo malament. Bé, bàsicament —i ahir ho va explicar també el senyor Codina—, el Govern de la Generalitat creu que l'organització que s'ha de donar és aquesta, amb organismes autònoms que agilitin la gestió, i això és una pràctica habitual; és a dir, li pot recordar al senyor Farrés, per exemple, que n'hi ha un que és Imsa, que segur que és del seu municipi, el coneixerà bé, que té la mateixa naturalesa, doncs, que pot tenir qualsevol d'aquests altres. Li parlo d'Imsa, que per cert funciona molt bé..., és una societat com les que aquí comentem, no?

Bé, dit això, entraria a defensar les esmenes que són la 541...

El Sr. PRESIDENT: Les esmenes no les defensi, eh?

El Sr. CASADESÚS: El torn en contra. La 541, 542, 43, 44, 45, 56, 57, 58 i 59. Començaré per l'Institut Català del Sòl, però prèviament, com que també s'ha parlat d'aquest laberint, és bo que parlem prèviament dels objectius de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, i després veiem quins són els objectius de l'Institut Català del Sòl.

És clar que el pressupost de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge per a l'any 94 respon a una voluntat clara

de reforçar l'aportació de recursos per al manteniment i continuació del Pla de l'habitatge 92-95 i per poder dur a terme les intervencions necessàries en edificis afectats per patologies estructurals, cosa que es reflecteix en un augment global d'aquest pressupost de l'ordre de 24,5% respecte al 93. El capítol 7, que constitueix l'instrument de treball més potent de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge el que fa és transferir capital bàsicament cap a aquells organismes executius que han de dur a terme la realització pràctica de les polítiques que la mateixa Direcció General dissenya. Vull recordar aquí bàsicament les línies que la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge pretén realitzar: la promoció i construcció directa d'habitatges públics; la reparació de patologies estructurals del parc públic; la política d'ajuts per a l'accés a l'habitatge; la política de foment de la rehabilitació privada d'habitatges i la política de foment de la reparació privada de patologies estructurals dels edificis.

Pel que respecta a l'Institut Català del Sòl, bàsicament, és cert, l'Institut Català del Sòl ha congelat les despeses, el pressupost de l'any 93 era de 34.400 milions de pessetes, el 94 de 34.218. No obstant això, hi ha hagut un increment important en la inversió en sòl residencial i promoció pública d'habitatges, l'increment ha estat d'un 9%. Aprofito per dir que bàsicament les inversions de l'Institut Català del Sòl es localitzen en la Regió I, concretament, pel que respecta a l'adquisició de sòl residencial, a Viladecans, Castellar del Vallès, a Gavà, a Granollers, a Sabadell, a Martorell i a Sant Feliu de Llobregat. La inversió per a la construcció d'habitatges ha crescut d'una forma important, s'ha passat dels 7.718 milions de l'any 93 a 13.144 l'any 94, i bàsicament les inversions es concentren en 342 habitatges a Badalona, 137 a Cornellà, 200 al Prat de Llobregat, 120 a Granollers, 66 a Lloret de Mar, 72 a Manresa i 182 a Sabadell. Per tant, creiem, doncs, que el pressupost de l'Institut Català del Sòl respon bàsicament als objectius que el mateix Institut té fixats, que són: compliment del Pla d'habitatges i promoció de sòl industrial, que també té en el seu pressupost una partida important.

Bé, això, per tant, pel que respecta a l'Institut Català del Sòl i Direcció General d'Arquitectura i Habitatge.

Aquí també s'ha dit d'una forma general, però s'ha aplicat també, potser d'una forma més incisiva..., les desviacions que hi han a inversions. Bé, les desviacions que hi han a inversions en un departament que és, bàsicament, precisament això, inversor, són normals. És a dir, qualsevol persona que sigui alcalde o que sigui president de consell comarcal sap, doncs, que hi ha processos que són complexos, que prèviament necessiten compres, expropiacions, informacions públiques, aprovacions inicials, etcètera. És corrent, doncs, que en l'execució, per exemple, de plans d'obres estiguem en l'exercici del 94 o del 93 i que potser durant aquest exercici s'estiguin realitzant inversions d'exercicis anteriors. Però, simplement, no és per mala gestió, sinó senzillament perquè la complexitat del procés fa que a vegades es retardin aquestes inversions.

Bé, un breu comentari a la Comissió de Ports, que el senyor Nadal, doncs, hi ha fet esment. Bé, la política que segueix la Comissió de Ports és, bàsicament, en una doble línia: millorar la qualitat dels serveis portuaris ofertats i ampliar i millorar l'oferta portuària dels ports de gestió directa de la Generalitat. Ell deia que s'hi feien poques inversions. Les inversions reals de la Comissió de Ports són de 1.215 milions de pessetes i són un 70% del conjunt del pressupost; per tant, vol dir que el gruix del pressupost va precisament a inversions reals. Així, per alt, es vol ampliar la llotja del port de Roses, es fan inversions a l'Escala, Palamós, a Blanes, a l'Ametlla de Mar, a Arenys de Mar, a Vilanova i la Geltrú, a Cambrils i a Masnou i Torredembarra. Per tant, doncs, creiem, el nostre Grup Parlamentari, que la defensa que ha fet el Grup Socialista no respon al que realment és el pressupost de la Comissió de Ports.

I, finalment, passaria a parlar d'una part del cicle de l'aigua; no tota, no tot el cicle de l'aigua, perquè, pel que respecta a la Junta de Sanejament, crec que ja s'ha dit; ho farà, doncs, en el seu moment el diputat en el Departament de Medi Ambient. També val la pena, tornant a insistir en el fet aquest que els diferents organismes que hi han tenen una direcció general mare, per entendre'ns, i per aclarir conceptes, valdria la pena dir que, bàsicament, la Direcció General d'Obres Hidràuliques, al capítol 2, experimenta una reducció del 43%; al capítol 4 el que fa és, bàsicament, destinar, fer transferències corrents que el que pretenen és mantenir organismes autònoms administratius, concretament la Junta d'Aigües i Regs de Catalunya, i, en el cas de la Junta d'Aigües, la quantitat assignada en el pressupost del 94, a través de la Direcció General d'Obres Hidràuliques, s'ha de dir que és inferior d'un 15% al pressupost de l'any 93. En aquest mateix capítol, també s'hi troba la partida destinada a subvencions que aquesta Direcció General atorga a municipis deficitaris en matèria d'abastament d'aigua, i concretament, doncs, el transport d'aigua amb camions-cisterna i neteja de lleres fluvials. Aquesta partida enguany ha quedat reduïda d'un 17%. En relació amb el capítol 6, també, el que pretén és transferir 1.750 milions de pessetes, en aquest cas, a Regs de Catalunya, i 107 milions van destinats a la planificació hidràulica que aquesta Direcció General realitza.

Finalment, també, i per respondre a una intervenció, doncs, que ha fet en el seu moment el senyor Nadal i que la senyora Rosa Martí hi ha fet esment també, el capítol setè de la Direcció General d'Obres Hidràuliques experimenta un augment del 27%, perquè, bàsicament, el que pretén és fer transferències, també, a la Junta d'Aigües, destinades a inversions previstes en el Programa integrat d'obres hidràuliques, d'acord amb la Llei 5/90, a fi de poder donar compliment a l'execució de les obres compromeses i a complementar el cànon d'infraestructura amb aportació del pressupost, no?

Bé, a partir d'aquí, cal dir que el pressupost de la Junta d'Aigües ha estat aprovat per unanimitat per la seva Comissió de Govern, on hi estan representades, doncs, l'Associa-

ció Catalana de Municipis, la Federació de Municipis de Catalunya, a més d'un total de trenta-sis membres entre representants dels usuaris, industrials, regs i abastaments, i la mateixa Administració de la Generalitat. Les actuacions més importants que fa, concretament, són: en infraestructura bàsica, 3.675 milions de pessetes; abastament regional, Aigües del Ter-Llobregat i Entitat Metropolitana de Sanejament, 2.485 milions de pessetes; en altres abastaments, 1.935, i en regadius, concretament el Pla del delta de l'Ebre, 600 milions de pessetes, la qual cosa fa un total de 8.695 milions de pessetes, que creiem, doncs, que és una quantitat important.

Pel que respecta a Regs de Catalunya, crec que també queden molt clares les actuacions que es volen fer: es fan actuacions al baix Ter, al canal de Pinyana, al canal de l'Urgell, a l'Algerri-Balaguer, al Segarra-Garrigues, al Garrigues-Suport, per un total de 6.367 milions de pessetes.

I, finalment, a les Aigües Ter-Llobregat, que també val a dir que el pressupost ha estat aprovat per unanimitat pel Consell d'Administració, on hi estan representades l'Entitat Metropolitana de Sanejament, bàsicament, les inversions que s'hi fan són moltes de les que la senyora Rosa Martí deia: a la depuradora d'Abrera, a la depuradora de Cardedeu, a l'artèria Cardedeu-Abrera, dins de l'exercici del 94 -aquestes són les dades que em passen, senyora Martí-; les previsions per a l'exercici de l'any 94, la reforma central Trinitat i les basses de regulació de Sant Joan Despí, a part d'un préstec per compra de la planta d'Abrera, amb un total d'inversió de 4.962 milions de pessetes. Aquesta és la informació que se m'ha passat i, per tant, doncs, que jo trameto a aquest plenari.

Bé, per totes aquestes raons que acabo d'esmentar, nosaltres no donarem suport a l'esmena a la totalitat que els diferents grups polítics han presentat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Casadesús.

Procedirem a la votació d'aquestes esmenes a la totalitat, conjuntament.

Vots a favor del retorn al Govern, es volen posar drets?

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

Senyor Ros, no s'absté, oi?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 27 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Passem al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. El Grup Popular ja ha defensat la seva esmena a la totalitat, la 560. Correspon al Grup d'Iniciativa... (*Remor de veus.*) Com? (*Pausa.*) Ah!, la del Català de la Vinya i el Vi. Bé, quan toqui, sí.

El Grup d'Iniciativa; el senyor Gimeno té la paraula. Quines defensarà, senyor...?

El Sr. GIMENO: Sí, senyor president, defensaria la 561; la 565, a l'Incavi; la 566, a l'IRTA, i la 567, a Forestal Catalana, SA.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. GIMENO: Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, a tot just set anys de l'entrada de l'Estat

espanyol a la Comunitat Europea i quan els sectors agrari i pesquer catalans acaben de superar el període transitori, han aparegut ja els nous elements derivats de la reforma de la PAC i dels futurs acords del GATT i de la realització del mercat interior agroalimentari, fets que es traduiran en una liberalització del comerç agroalimentari a escala comunitària mundial. Aquesta liberalització comporta, ineludiblement, per a les produccions catalanes un important augment de la competència. Així doncs, el gran repte que els nostres sectors agraris, pesquers i alimentaris han d'afrontar a curt termini és, en essència, un repte de competitivitat pel que fa a costos, qualitat, capacitat de concentració de l'oferta, comercialització i respecte al medi ambient i a la conservació dels recursos.

Aconseguir unes explotacions agràries especialitzades, aconseguir-ne una reestructuració idònia perquè puguin competir en una economia cada cop més oberta, millorar la transformació i la comercialització de la producció dels nostres sectors són objectius que s'emmarquen dins la millora de la competitivitat de les nostres explotacions. Paral·lelament, es tracta de millorar el nivell de renda de les zones rurals de muntanya desfavorides, per tal de fixar la població i contribuir tant al manteniment de l'equilibri territorial com ecològic. En aquest context, es creu necessari «primar» les accions dels pagesos que van adreçades al manteniment i millora del medi natural, esdevenint uns productors de paisatge, factor essencial tant des del punt de vista mediamambiental com econòmic, en ser el medi natural una important font de recursos que permet la diversificació de l'activitat econòmica. A les zones periurbanes, l'agricultura és igualment important pel seu efecte de contrapès a l'expansió urbana desmesurada i, per tant, com a element d'equilibri territorial.

Suposo que els membres de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca d'aquest Parlament reconeixen en aquestes frases que he llegit el contingut del que és el recentment aprovat Pla director de política agrària i pesquera de Catalunya, presentat per l'honorable conseller d'Agricultura el passat dia 11 de novembre a la Comissió corresponent d'aquest Parlament. I està clar que, quan analitzàvem els pressupostos de l'any 94, el Projecte de pressupostos de l'any 94, vam dir: tenint en compte que hi ha aquest Pla amb aquests objectius ben plantejats, ben definits al principi; tenint en compte que hi ha una necessària adaptació a la política agrària comunitària; tenint en compte que ja s'ha avançat —aquí es parlava de la propera aprovació de la Ronda Uruguai del GATT—, ja s'han aprovat els acords de la Ronda Uruguai, que signifiquen un descens, dintre d'uns anys, de la producció, una reducció de les exportacions i un increment de les importacions en el sector propi de països forans; tenint en compte que teníem també les resolucions del debat de política agrària de l'any passat i que també es preveuen unes eleccions sindicals o eleccions a les cambres agràries —que també està pendent d'aprovació la llei dins d'aquest mateix Ple—, intentàvem, amb una certa expectativa, veure com això es traduïa als pressupostos. I als pressu-

postos vam veure que, en principi, hi havia un increment, moderat, però un increment del 4,45%, d'augment respecte a l'any anterior.

Ara bé, com es tradueix tot el que hem dit —aquests reptes de la competitivitat, del reequilibrament territorial, del manteniment de la població en el territori, del respecte pel medi ambient— en aquests pressupostos? La realitat és que la majoria de les variacions són mil·limètriques, moltes són a la baixa, o les úniques modificacions substancials no ho són en el sentit que nosaltres entenem que s'haurien de produir, és a dir, no hi ha una correspondència entre tot el que hem dit i el que es tradueix dels pressupostos.

En principi, hem de dir que les principals modificacions estan al Gabinet del Conseller i Secretaria General, que és l'únic que incrementa la seva dotació respecte a l'any anterior —puja un 9,3%, un total de 1.269 milions—, i que, si analitzem també l'increment, en distribuir-ho per capítols, els únics capítols que pugen del pressupost és el capítol primer i el capítol segon. Això vol dir que, òbviament, de projecció exterior dels increments, n'hi ha poca. I quan analitzem on s'han incrementat aquests diners, aquest miler llarg de diners, de milions, el que veiem és que l'increment del Gabinet del Conseller va destinat..., per una banda, 500 milions a increment de la partida de personal —és a dir, 500 milions més per a funcionaris i per a personal—; 100 milions a aquestes despeses diverses de l'article, d'«Altres despeses diverses», que en definitiva vol dir els esmorzars dels funcionaris i del personal —100 milions de pessetes a esmorzars per a funcionaris d'Agricultura, Ramaderia i Pesca—; que hi ha un total de 1.071 milions de pessetes a condicionament d'edificis... Ja sé que em diran que és la nova seu del Departament d'Agricultura, que és l'edifici Pirelli, que tal i que qual, però tot això ja ho sabem; el que està clar és que l'any passat s'hi van destinar 615 milions del pressupost i, enguany, 1.071 milions més, és a dir, hi ha un increment, respecte al de l'any passat, de 455 milions, i en un any com el d'enguany, amb els reptes que es planteja el sector agrari, em sembla una provocació, una provocació al sector agrari català, que els principals increments pressupostaris vagin destinats, únicament i exclusivament, a aquestes funcions.

Perquè sí que tenim alguns altres increments: hi ha 50 milions per a cambres agràries —suposem que vol dir per al procés de les eleccions sindicals—; hi ha 220 milions més per a regs i regants, més les transferències a l'empresa Regsa, que després en parlarem; hi ha un augment de 300 milions a indústries agràries —subvenció a empreses, no a entitats, no a famílies i a institucions sense finalitat de lucre—, dels quals en tot cas n'hauríem de restar, d'aquests 300, els 100 que han eliminat dels que anaven destinats als ajuntaments; hi ha una extraordinària partida que és els ajuts a la prejubilació, 50 milions de pessetes, que, segons càlculs, pot dir que contribuïm a jubilar un pagès i mig per comarca —contribuïm a ajudar a jubilar un pagès i mig per comarca: vol dir que la previsió és que, com que en queden pocs, se'n jubilen pocs; els nostres càlculs no van per aquí, i creiem que és una partida que fa més el gest que el valor

efectiu que pot tenir-, i hi ha una partida estranya, perquè parla de fires forestals i després resulta que són 100 milions de pessetes per a ajuts a boscos.

I poca cosa més hi ha de novetat en aquests pressupostos, excepte les reduccions més o menys genèriques, moltes vegades percentuals, contradient el que s'ha dit moltes vegades, que mai es podrien disminuir partides del capítol primer i del capítol segon, perquè es quedarien sense poder funcionar els serveis dels departaments corresponents, i enguany sí que ha estat possible; el que no era possible altres anys, enguany sí.

Llavors, veiem que hi han reduccions importants, veiem que hi han reduccions que contradiuen d'una manera clara i contundent el que haurien de ser increments. Per exemple, les partides destinades al millorament de la sanitat animal i vegetal; disminueix també la promoció de marques de qualitat, l'ajut als consells reguladors, a l'artesanía alimentària; desapareix pràcticament la formació no reglada, contravenint a un dels acords d'aquest Parlament i als acords presos, també, amb els sindicats; es manté, i és de caràcter recalitrant, la partida del Pla d'ajut a la reconversió de les cooperatives amb 900 milions, quan tothom diu, totes les forces sindicals i les cooperatives, que és insuficient per millorar-ho i que, en tot cas, hauria de ser ampliable, quan no ho és. I també una altra partida que es redueix, curiosament, és la destinada a parcs i espais naturals, que de 420 milions que hi havia l'any passat es queda a 315,7, és a dir, hi ha una reducció del 25%. I això diem que és curiós perquè, en un any en el qual ja definitivament la batalla sembla que està acabada, que el Departament de Medi Ambient ha llençat la tovallola, ha abandonat el conflicte o la voluntat d'assumir competències en medi natural, resulta que això no significa que es millorin els pressupostos de la Direcció General de Medi Natural, sinó tot el contrari.

I hi ha..., jo diria que una reducció, si és que encara es podia reduir més, a la Direcció General de Pesca, que baixa més del 20% i que es queda en 663 milions, dels quals 210 són també en obres de condicionament d'edificis —és a dir, prompte podrà més la Direcció General de Pesca que totes les funcions que té atorgades la pesca— i 210 són ajuts a paralització temporal de la flota pesquera; és a dir, dues terceres parts s'esgoten en dues partides, una de les quals no té cap repercussió, ni directa ni indirecta, en el funcionament del sector pesquer de Catalunya.

En definitiva, pensem que hi ha una certa esquizofrènia política. Hi ha el que en diríem una contradicció flagrant entre el que es diu —Pla director de política agrària i pesquera, les declaracions del conseller en diversos fòrums, en diversos llocs: entre ells, per exemple, l'últim, el simposi d'agricultura i món rural, celebrat a Girona—..., i després, davant d'aquesta voluntat d'innovació, d'aplicar noves idees, hi ha l'aparell burocràtic, l'aparell administratiu, que continua, *erre que erre*, amb molts lleugers retocs, a fer el que fan, han fet sempre, amb molt, molt reduïdes variacions.

Iniciativa vam intentar, òbviament sense èxit, canviar els continguts del Departament cenyint-nos al que és la pràctica

parlamentària, i el que fèiem era intentar reubicar una quantitat no molt elevada —1.760 milions de pessetes— del Departament, però que intentàvem donar-li un contingut més en favor d'aquestes necessitats velles i noves que té el sector agrari. Per una banda, plantejàvem fer un pla d'informació i orientació als pagesos sobre la PAC, els acords del GATT, l'Organització Mundial del Comerç, etcètera, perquè no es tracta només de tramitar ajuts, que és una funció estrictament burocràtica, sinó d'orientar cap on han d'anar les produccions dels pagesos i dels ramaders; incrementàvem, d'acord amb les resolucions del Parlament i d'acord amb la voluntat del Pla director, les partides de foment de productes de qualitat, de prevenció i lluita contra malalties vegetals i animals, de la formació agrària no reglada, del foment i millora de la ramaderia extensiva; intentàvem crear una partida destinada a l'agricultura periurbana, com molt bé diu el Pla director, i que no s'hi fa cap ni una referència dintre dels pressupostos; plantejàvem, d'una vegada per totes, a veure si es podia crear el fons de terres; augmentàvem el Pla de reestructuració de cooperatives; augmentàvem la dotació a parcs i espais naturals, i incrementàvem, també, les transferències a comunitats rurals en àrees naturals protegides, per allò de ser creadors o mantenidors del paisatge, a part d'obrir una sèrie de partides ampliables que fessin més possible l'execució de programes de desenvolupament rural en zones d'actuació. Res va ser possible. Res va trobar la més mínima sensibilitat o res els ha fet sentir-se sufocats o incòmodes davant les contradiccions entre el que es diu i el que s'escriu.

Per aquestes raons enteníem que havíem de mantenir l'esmena a la totalitat al Departament d'Agricultura, de la mateixa manera que, jo diria que pels mateixos motius, tenim les altres tres esmenes a la totalitat.

L'Incavi, l'Institut Català de la Vinya i el Vi, és un organisme molt burocratitzat: el 88,4% del seu sou està destinat al capítol primer i segon, i 33,2 milions, que és l'11,2 —que pràcticament arriben al 99 llarg per cent del capítol 6—, són inversions internes del mateix Institut. I sols hi ha 26,2 milions de l'Incavi, menys del 10%, per a fer tasques de projecció exterior de l'Institut.

L'IRTA..., què n'he de dir? Dels 1.880 milions, que significa una congelació i una reducció del pressupost respecte als anys anteriors, sols n'hi ha 338 destinats a despeses d'investigació i de desenvolupament.

I de Forestal Catalana en podríem dir el mateix. Forestal Catalana és una pura i simple empresa de serveis que fa diners a base d'atorgar, de fer concessions a altres empreses foranes. I això es veu clar: cobren 1.300 milions i ells se'n gasten 1.050; és a dir, guanyen un 24% per la gestió d'encomanar reforestacions a altres llocs, és a dir, a altres empreses. Podria ser una empresa, però no entenem per què ha de ser una empresa pública la que es dedica pràcticament només a fer això.

I, en definitiva, entenem que la política del Departament, almenys la política que es tradueix dels pressupostos, és una política de mantenir els criteris, les línies i la burocràcia que

ha funcionat fins ara, que està en franca contradicció amb algunes de les conclusions —que jo vaig creure molt interessants— d'aquest simposi, al qual va assistir el conseller, van assistir alguns dels diputats que estan també aquí, i que plantejava la necessitat de recuperar la vida al món rural i que entenien que l'agricultura i la ramaderia no s'havien de considerar només com una activitat econòmica, sinó també com una manera d'entendre i d'emprendre la vida en uns determinats territoris. Es plantejaven en aquest simposi la negativa a l'agricultura competitiva a la qual ens duu el GATT; es negaven a continuar amb una agricultura exhaustora de recursos, agressiva amb el medi, contaminant per les grans tecnologies necessàries per a mantenir la competitivitat i els increments de producció; es plantejaven la necessitat de corregir la distribució desequilibradora dels recursos de la Unió Europea, que corroborava tothom que el 80% dels ajuts van destinats només al 20% de la pagesia, i, en canvi, sí que estaven d'acord a mantenir i potenciar el paper reequilibrador de la pagesia i del món rural —i, en dir «reequilibrador», no només dins del territori, sinó també dins de la societat.

Per això, donat que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca aposta per incrementar la maquinària burocràtica, tant en edificis com en personal, i el fet és que paguem 7.900 milions de pessetes a persones la majoria de les quals, tot i ser adscrites al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, no coneixen ni el que és una col ni la diferència entre un pollastre i una gallina; mantenim 1.600 milions de pessetes en inversions que van destinades directament a la ciutat, és a dir, que són inversions en obres dins de la ciutat de Barcelona i que òbviament, el pagès, directament gens i indirectament molt poc se'n beneficia; tenim 1.000 milions de pessetes en els capítols de manteniment..., i tot això puja més de 10.000 milions de pessetes. I entenem que, tenint en compte quina és l'evolució previsible futura del sector agrari a Catalunya, potser els faré una proposta que ja sé que no me l'aprovaran —és a dir, els arguments que es fan aquí a la tribuna no tenen el més mínim ressò enlloc, perquè tot està dat i beneït abans de començar—, però almenys perquè fessin una reflexió seriosa.

Mirin, 202.450 milions de pessetes del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca: si ho dividim pels trenta mil pagesos que aproximadament podríem calcular que són els que, tot i voler tenir voluntat de ser pagesos, tenen dificultats econòmiques —vol dir que n'hi ha que viuen millor—, ens donaria 750.000 pessetes per família —750.000 pessetes per família— i arreglaríem, això sí, perquè les dificultats de funcionament es podrien compensar molt bé amb això —el pagès generalment és una persona que està acostumada a viure amb pocs recursos, perquè molts dels recursos que fa els utilitzen per a la seva mateixa supervivència—, amb aquesta ajuda de 750.000 pessetes per família, el que vol dir 60.000 pessetes al mes, estic convençut que aquesta gent viurien molt tranquils i no necessitarien tanta burocràcia, no necessitarien tantes inversions, no necessitarien tantes despeses de manteniment, i contribuiríem d'una manera molt

més eficient al benestar de la societat rural i al reequilibrament de tot el territori de Catalunya.

És una qüestió que, en tot cas, els convido que se la vagin pensant.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gimeno. Pel Grup Socialista, el senyor Vilalta té la paraula. (*Pausa.*) 562 i 568?

El Sr. VILALTA I OLIVA: Senyor president, si m'ho permet, acumularé les 562 i 568.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. VILALTA I OLIVA: Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyor diputats, no cal que els digui que, abans de plantejar una esmena a la totalitat del pressupost d'un departament amb prec de devolució, hem parat molta atenció i molt de compte a estudiar totes les circumstàncies que hi concorren. I les circumstàncies que hi concorren, en aquest cas en el pressupost del Departament d'Agricultura, són, en primer lloc, les resolucions d'aquest mateix Parlament de Catalunya en el debat de política agrària del maig de l'any passat, són els acords de la concertació entre el Departament i els sindicats agraris i són, d'una manera molt especial a partir de l'11 de novembre passat, en què el conseller va tenir l'amabilitat de presentar a la Comissió d'Agricultura les línies bàsiques del Pla director de política agrària, el mateix contingut del Pla director de política agrària. I, naturalment, hem tingut també molt en compte el contingut dels pressupostos dels anys anteriors, especialment de l'any que regeix i que està a punt d'acabar-se, i els efectes que aquests pressupostos han produït sobre la realitat de la pagesia de Catalunya.

He d'assenyalar, perquè ho hem fet en altres ocasions, la nostra plena coincidència amb la diagnosi de situació que fa el Departament d'Agricultura i, en definitiva, que fa el Consell Executiu respecte a la situació de la pagesia de Catalunya en aquest moment i en allò que cal fer. D'una manera molt explícita coincidim amb el Departament d'Agricultura quan assenyala que el marc europeu dibuixat en aquest moment, després dels acords comunitaris i extracomunitaris, ve caracteritzat per l'assoliment d'una agricultura tecnològicament cada cop més moderna, la creació d'una base industrial agroalimentària comuna, que implica l'harmonització de les condicions fiscals, laborals, comercials, etcètera, i la liberalització del comerç agroalimentari. Tot això fa que el sector pagès català es vegi immers en aquest moment en la necessitat d'assolir una reestructuració i modernització profunda de les explotacions agràries que hauran d'assolir les dimensions més idònies per a conèixer les tendències dels consumidors i les darreres tecnologies per a produir en el mercat i, en segon lloc, una reestructuració de la indústria i de la distribució per assolir a escala comunitària, mitjançant la fusió o els acords de col·laboració amb altres empreses de fora de Catalunya, els millors rendiments per al nostre sector agroalimentari.

Coincidim, per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, en el diagnòstic que fa el Departament, i el lògic

seria coincidir també en el pressupost, si les coses funcionessin bé. El que succeeix, senyor president, és que el pressupost que se'ns proposa enguany no és un pressupost substancialment diferent, ni en la seva magnitud total, del pressupost actualment vigent, ni en les línies de plantejament es plantegen innovacions remarcables. I, si el pressupost actualment vigent no ha servit per a redreçar la situació de la pagesia de Catalunya, que, ara fa un any, en aquest mateix Parlament, qualificàvem de situació molt difícil i, en certs casos, dramàtica —i ho continua essent—, haurem de convindre que el pressupost que està en vigència en aquests moments no ha assolit els seus objectius, i, per tant, persistir en l'intent i persistir en les mateixes línies d'actuació, sense modificació, doncs, és realment un pas inadequat.

Buscant un argument d'autoritat, més enllà de les paraules i de la posició dels mateixos grups de l'oposició, que en qualsevol cas es podria dir que l'oposició té de criticar i fins a cert punt és lògic que critiqui; buscant, per tant, un argument d'autoritat, em permetran que m'empari en l'estudi que la mateixa Unió de Pagesos —i, en la mesura que sigui representativa i se li vulgui reconèixer aquesta representativitat, és el sector— fa d'aquests pressupostos que en aquest moment tenim en consideració.

La Unió de Pagesos diu, en el moment que procedeix a l'anàlisi del pressupost que tenim damunt de la taula en aquests moments, diu: «El pressupost no reflecteix moltes de les resolucions aprovades pel Parlament de Catalunya, tampoc no preveu el desenvolupament de bona part dels acords agraris signats entre les organitzacions agràries de Catalunya i el Departament i posa en entredit la voluntat de tirar endavant el Pla director de política agrària i pesquera de Catalunya, ja que moltes de les accions que es preveuen en aquesta resolucions, acords i pla, no estan dotades de recursos, i, en altres, són clarament insuficients. Per tant, aquest Projecte de pressupost s'allunya dels objectius bàsics que hauria de tenir la Generalitat per tal de modernitzar l'agricultura de Catalunya.»

I després la Unió de Pagesos entra en una sèrie de consideracions sobre les xifres comparatives, que jo m'estalviaré de repetir perquè penso que ja hi ha hagut el diputat senyor Gimeno que ha fet una referència específica a l'assenyalament de l'ordre de magnituds que, efectivament, en aquest any, no ho contemplen, o almenys no es produeix aquell creixement que se'ns va presentar l'any passat, assenyalant l'aposta decidida i clara del Consell Executiu a favor de l'activitat productiva o de l'economia productiva. Si allò era veritat l'any passat, aquest any sembla ser que no ho és tant, malgrat que hi hagi hagut una coincidència bàsica, anteriorment, que es produïa un cert esforç en aquells departaments que tenien més a veure amb l'economia productiva, donat que en el Departament d'Agricultura l'increment és pràcticament inexistent, és simplement d'un 0,9, respecte al pressupost actualment existent, i, tenint en compte la inflació prevista per al 94, que serà previsiblement d'un 3,5%, representa això un increment molt menor. No cal dir si després es procedeix a l'anàlisi partida per partida.

Entrant ja en el si del pressupost que se'ns formula, permeti'm, senyor president, centrar la meua atenció sobre algunes partides significatives d'aquest pressupost, en l'ordre de magnitud d'allò que es proposa.

Primer, capítol de «Millora en l'eficàcia de les estructures agràries»; aquesta partida disminueix respecte al pressupost actualment vigent d'un 58%, passant de 477 milions a 200 milions de pessetes. Jo no sé si amb una reducció d'aquesta partida, destinada específicament a la millora de les estructures agràries, reeixirem en aquell objectiu que ens apuntava el Pla director —per tant, el mateix Consell Executiu i, per tant, el mateix Departament d'Agricultura— de millorar la capacitat operativa de la nostra estructura agrària.

Segon, el Pla de reestructuració del cooperativisme agrari, que hem tingut ocasió d'assenyalar en altres ocasions, persisteix amb 900 milions de pessetes. Del seguiment de la comissió tècnica que cuida, que estudia i que es preocupa del Pla de reestructuració, se'n deriva el coneixement, almenys per part del nostre Grup, i suposo que per part de tots els grups de la cambra, que amb els 900 milions que hi havia i amb els 900 milions que hi haurà no s'assumeix en absolut la possibilitat d'una reestructuració seriosa del cooperativisme agrari català. Algunes grans cooperatives que vam tenir ocasió de parlar l'any passat en aquest mateix Ple persisteixen en la gravetat de la seva situació. I, quan parlem de la gravetat de la situació d'algunes grans cooperatives d'aquest país, estem parlant no de 50 milions ni de 100 milions: estem parlant de problemes que superen ja en ordre de magnitud la mateixa destinació per a la totalitat del Pla de reestructuració. Per tant, jo crec que tampoc, en allò que significaria la reestructuració dels òrgans cooperatius, situat en aquest cas en el camp de les cooperatives, donem passos decisius i determinants, ni s'aprecia una voluntat d'actuar decididament en el tema.

Tercer. La formació agrària no reglada, destinada a formar els professionals i a facilitar-los l'adaptació a l'evolució dels sistemes de producció, de gestió i de comercialització, no compta ni amb una sola pesseta en aquesta proposta de pressupost.

Quart. La millora de la base territorial de les explotacions i la incorporació de joves, llevat de les línies de foment que es desprenen del Reglament 2328/91 i que se situen exclusivament en la proposta de pressupost en 50 milions de pessetes per incentivar la jubilació avançada de pagesos i la substitució d'aquests pagesos per pagesos joves, dona lloc, en l'ordre màxim de possibilitats —com apuntava el diputat senyor Gimeno—, a la possibilitat d'una prejubilació de seixanta-cinc pagesos en el conjunt de Catalunya. Això és el que signifiquen 50 milions de pessetes en aquest ordre de magnituds.

Cinquè. El programa de sanitat animal i vegetal disminueix d'un 1,82%, i, en concret, els nuclis de control ramader disminueixen un 20%, el pressupost que s'hi dedica; el foment de les ADV, d'un 9,5; la lluita contra els agents nocius vegetals disminueix d'un 25%; les campanyes de sanitat ramadera disminueixen d'un 41%, i el foment i millora de la sanitat animal disminueix d'un 15%.

Sisè. Pel que fa al suport del Departament a les entitats sense finalitat de lucre, ens trobem en el següent ordre de magnituds: als sindicats agraris se'ls disminuirà la subvenció per al seu funcionament un 20%; a les ADV, d'un 9%; a la Federació de Cooperatives de Catalunya, d'un 20%, i les ADF, tot i que milloren respecte a la previsió de l'any 83, queden bastant lluny dels 210 milions que tenien consignats l'any 92.

Setè. Pel que fa al desenvolupament dels ajuts en la renda agrària en aquelles zones en què el risc de despoblament és important, ni un duro per a les indemnitzacions compensatòries de muntanya, a diferència del que succeeix en altres zones del Pirineu, per exemple a la propera comunitat d'Aragó mateix.

Vuitè. Per al manteniment i extensió de l'agricultura periurbana com a element reequilibrador del territori, ni un duro; no hi ha partida.

Novè. Pel que fa als programes agroambientals, zonals, que —com vostès saben— són un dels impulsos determinants de la política agrària comunitària, ni un duro.

Desè. El foment dels productes de qualitat té una disminució global d'un 16% respecte a aquest any passat o respecte a l'any en vigor.

Onzè. Respecte a zones desfavorides, que el mateix Pla director identifica com les comarques de la Terra Alta, la Ribera d'Ebre, el Priorat, les Garrigues, la Conca de Barberà i la Segarra, o sigui cent mil habitants en sis comarques del centre de Catalunya, en les quals un 36% té més de cinquanta-cinc anys i una situació de regressió més que evident, ni un duro.

Jo crec que totes aquestes circumstàncies —penso que n'he enumerat onze— justifiquen més que sobrerament una petició de devolució del pressupost al Departament.

I no hi ha cap partida que s'incrementi? Doncs sí, hi ha algunes partides que s'incrementen, que són aquelles que menys tenen a veure amb la capacitat productiva de l'activitat agrària, ramadera o pesquera de Catalunya. Per exemple, en lloguer de béns immobles, passarem, del 93 al 94, de 268 a 362 milions; en condicionament d'edificis, passarem de 615 milions a 1.070 milions; en despeses de propaganda, passarem de 64 milions a 135 milions, i en altres despeses sense determinar, en concepte genèric i, per tant, en la plena capacitat discrecional del conseller, de 42 milions a 110 milions de pessetes. Per tant, aquelles partides més vinculades a l'economia productiva o es congelen o es disminueixen, i aquelles partides més clarament improductives en el conjunt de l'activitat del Departament són les que tenen l'increment que després justifica de fet aquell creixement del 0,8.

D'una forma molt especial, el Grup Socialista lamenta els plantejaments que es continuen fent, la persistència en els mateixos plantejaments per part de la Direcció General de Medi Natural. I ho diem una vegada més, especialment després de les circumstàncies que es van produir aquest estiu i de les quals diversos diputats del mateix Grup Socialista vam tenir ocasió, aquests mesos passats, de fixar la posició del nostre partit: no hi estem d'acord. No compartim

els criteris i les prioritats, els criteris d'actuació i les prioritats del Departament de Medi Natural. No ens sembla suficientment decorós el tractament que es fa dels parcs naturals ni dels pagesos que viuen en les àrees protegides, a fi i efecte de guanyar-los per a la causa, és a dir, de convèncer-los que allò no representarà un perjudici real per als seus interessos, ni en allò que significa la lluita contra l'erosió, ni en allò que significa una prevenció seriosa de la lluita contra els incendis forestals. I molt menys compartim el criteri del Departament de no procedir al repoblament dels espais cremats o d'accelerar la forestació d'aquells terrenys retirats del conreu, que tantes vegades hem dit que havíem de començar a forestar.

El Consorci Forestal de Catalunya demanava l'altre dia, des de Solsona, més recursos. Nosaltres compartim el criteri del Consorci Forestal de Catalunya. Efectivament, calen més recursos perquè els boscos privats estiguin en les degudes condicions i calen més recursos perquè els boscos públics estiguin en millors condicions. Boscos públics molts dels quals en aquests moments estan convertits en veritables racons d'escombraries, que constitueixen un perill evident per al país i, per tant, que es converteixen ells mateixos, la necessitat de tenir-los en les degudes condicions, en un motiu més que mai d'interès nacional, vist el que ha succeït els anys passats i aquest mateix estiu. I per suposat, dintre del mateix Departament de Medi Natural, cal d'una vegada el Pla forestal de Catalunya; cal definir les zones d'alt risc d'incendi i cal elaborar, lògicament, els plans de prevenció d'incendis forestals que corresponen a totes aquestes zones. I molt vinculat, lògicament...

El Sr. PRESIDENT: Acabi, per favor...

El Sr. VILALTA I OLIVA: Acabo, senyor president. I molt vinculat, lògicament, a l'activitat que a nosaltres ens sembla molt deficient de la Direcció General del Medi Natural, lògicament, tot el que és l'actuació de l'empresa Forestal Catalana, de la qual aquests propers mesos intentarem fer un seguiment acurat, perquè a nosaltres ens sembla que l'esforç que aparentment realitza en actuacions a fora, fins i tot, del nostre mateix territori nacional, en països africans, hauria de bolcar-se i dedicar-se molt especialment a treballar aquí, a casa nostra mateix. Per tant, jo crec, senyor president, que en aquestes que exposem hi han raons més que suficients per a justificar la nostra petició de devolució dels pressupostos del Departament d'Agricultura al Govern.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vilalta. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i per defensar la seva esmena a la totalitat, té la paraula el diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president. En aquest moment avançat del debat, en aquesta hora avançada de la nit, en què sens dubte en la major part dels pobles i poblets del nostre país els pagesos ja han sopat i alguns fa bona estona, continuem endavant en el debat sobre els pressupostos de la Conselleria d'Agricultura, en el qual ens acompanyen amablement els consellers de Sanitat i Treball. (*Rialles.*)

He de dir que ens veiem un any més, des d'Esquerra Republicana, obligats a presentar una esmena de retorn d'aquest Departament després d'haver-lo analitzat i comparat amb exercicis anteriors. Ens trobem per a l'any 94 amb un pressupost que, com s'ha dit, presenta un increment purament tècnic del 0,9%, després d'aquell esprint tan elogiat del 13,8% amb què el pressupost d'enguany superava el de 1992. Un esprint el de l'any passat, però, en molts aspectes més aparent que real, que incloïa crescudes del 47% en lloguer d'edificis i del 92% en aquests mateixos edificis, com recordàvem l'any passat en aquestes mateixes dates i des d'aquesta mateixa tribuna. No ens trobem en un any d'alegries pressupostàries, ho sabem prou bé, però és precisament pel que fa a la infraestructura del Departament que experimentem i exposem els nostres primers motius de crítica.

L'any passat, quan des d'aquesta mateixa tribuna en les mateixes dates ens queixàvem de l'aparatosa explosió de despeses en edificis que feia el Departament, se'ns va alleugar que el famós edifici, el citadíssim edifici de la Gran Via, que per cert l'any vinent costarà gairebé 160 milions de pessetes en lloguer, permetria de concentrar durant l'any que ara acabem en una sola ubicació els sis immobles preexistents en què estaven instal·lats els serveis centrals de la Conselleria. Doncs, bé, ha passat tot un any i, tal i com ens temíem aleshores, ara els immobles a costejar són set, els sis preexistents i el setè que era el que els havia de subsumir. I aquesta costosíssima superposició, segons el mateix pressupost reconeix, durarà almenys tres trimestres de 1994, la qual cosa, vista la velocitat amb què s'ha anat produint aquesta concentració de locals, ens permet de dir que molt probablement l'any vinent en aquestes mateixes dates podem tornar a trobar-nos exactament en el mateix punt d'alegria immobiliària que l'any passat criticàvem i que enguany hem de tornar a criticar.

El Departament manté a Catalunya seixanta-tres locals, sens dubte són indispensables, però que el manteniment d'aquests locals costi més de 633 milions de pessetes en lloguers, conservació i reparació representa –i més en els moments actuals– una inversió que s'hauria de justificar acuradament. I, pel que fa als immobles centrals del Departament, especialment, de forma especial, com deia fa uns moments, aquesta justificació està molt lluny de fer-se; de fer-se almenys amb criteris d'austeritat, amb criteris d'eficàcia i amb criteris de rigor; perquè passar més d'un any per aconseguir traslladar aquests sis immobles inicials al nou gran immoble de Gran Via demostra una certa lentitud, per no parlar, per no usar altres qualificatius.

Tornem a tenir un cop més la sensació que el Departament, que destina als capítols 1 i 2 gairebé el 44% dels seus recursos, està destinant una part desproporcionada del pastís a mantenir la seva pròpia estructura en perjudici de les inversions i les transferències productives. Certament aquest no és un problema exclusiu del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca; en aquest vici l'acompanyen molts d'altres departaments i instituts, com hem anat veient aquests

dies, i continuarem veient; l'acompanyen també d'altres administracions, però aquesta no és excusa suficient. Ens permetríem de citar molt breument un patrici empordanès que va fundar, precisament, la Societat d'Agricultura de l'Empordà, que es deia don Narcís Pagès i de Romà, autor d'una cartilla rural en què, entre altres coses, recomanava: «Si no es guarda economia, no prospera la masia. Sens bona administració, va molt mal l'explotació.» (*Remor de veus.*)

Deixem, a banda, però, aquesta referència prèvia a un cert babilonisme en les instal·lacions del DARP per recordar que ja l'any passat reclamàvem coherència entre el pressupost, d'una banda, i, de l'altra, les resolucions parlamentàries del maig del 92, els acords entre el Departament i el sindicats pagesos de juny del mateix any, i enguany hi hem d'afegir, com han fet també els il·lustres diputats que m'han precedit, documents tan importants –i que nosaltres també valorem molt positivament– com el Pla director de política agrària i pesquera de Catalunya, que fa poc que l'honorable conseller va venir a presentar en la Comissió corresponent. Un pla que, en definitiva, i segons la mateixa Administració, constitueix la columna vertebral dels criteris objectius i actuacions que guiaran el Departament fins a l'any 2000, naturalment si continua en la seva actual formulació. I és aquí, precisament, on voldria fer un breu parèntesi per recordar que el meu Grup, el Grup d'Esquerra Republicana, ha acollit amb interès, amb respecte, les iniciatives planificadores de l'honorable conseller Marimon, que qualificariem d'importants. Ha saludat el seu tarannà dialogant i obert, i no es pot pas dir, ni ara ni en cap altre moment, que hàgim fet mai de la demagògia ni de l'alarmisme l'eix de la nostra política. Ara bé, això no obsta perquè deixem ben clar que no compartim certes apreciacions massa optimistes sobre les perspectives del sector.

En concret, la nostra principal objecció al pressupost que rebutgem és que el considerem incoherent en un sentit lingüístic, en un sentit estricte, és a dir, no ajustat als paràmetres de la política agrària i pesquera que teòricament la mateixa Administració es fixa, com ja deia, en les resolucions del Parlament, els acords entre els sindicats i el Departament i el famós Pla, que comença a ser famós, Pla director. Entenem que això no ajusta, no és només..., i, bé, en fi, una mica avançant en la major velocitat que m'és possible, voldria destacar rebaixes incomprensibles, difícils de justificar –algunes ja s'han anticipat aquí–, en els programes de sanitat animal i vegetal, en la millora de l'eficàcia de les estructures agràries, en el suport a entitats sense finalitat de lucre, etcètera.

Segonament, veiem desaparèixer de forma incomprensible partides com la formació agrària no reglada, malgrat que constitueix un dels pilars, una de les recomanacions fonamentals que fa el Pla director per a tots els sectors; desapareix tot allò que fa referència a l'agricultura periurbana, a la qual zona precisament el Pla director dedica una àmplia atenció i per a la qual fixa objectius summament importants en l'àmbit agrícola i en la lluita contra la degradació i la contaminació; veiem mantenir-se aquests 900 milions del

Pla de reestructuració del cooperativisme agrari, que ens consta que avui per avui gairebé ja poden donar-se per gastats o per compromesos, que resultaran clarament insuficients i que, pel que fa a altres aspectes, que ja s'han dit també..., el cessament anticipat de l'activitat agrària, aquesta xifra irrisòria –no arriba ni a simbòlica– de 50 milions de pessetes; referent a les indemnitzacions compensatòries de muntanya, continuem essent únicament, al costat d'un país amb un perfil tan alpí com Extremadura, l'única comunitat de l'Estat que no les complementa, i referent als programes agroambientals, vinculats al Reglament 2078/92, de la Unió Europea, entenem que no es preveuen recursos suficients per assumir les indemnitzacions als pagesos que s'hi acullin.

En conseqüència, senyores diputades i senyors diputats, i amb una sincronia gairebé exacta amb l'indicador lumínic, he de dir que el meu Grup, que Esquerra Republicana considera, pels motius que hem exposat i per molts altres que no tenim temps de desenvolupar, que, malgrat els bons desigs de l'honorable conseller, malgrat propostes tan interessants com el Pla director i, sobretot, malgrat les resolucions parlamentàries de maig de 1992 i subsegüents, el pressupost del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca és insuficient i inadequat i ha d'ésser retornat al Govern.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Pueyo. La senyora Montserrat, per defensar l'esmena 564.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, crec que m'haig d'adreçar a l'il·lustre diputat senyor Suñer perquè per la proximitat crec que serà ell qui respondrà o farà el torn en contra a l'esmena, en aquest cas, de retorn dels pressupostos, que hem presentat el Grup Popular sobre el tema de l'Institut de la Vinya i el Vi.

El Sr. PRESIDENT: Adreci's als altres, també, eh?

La Sra. MONTSERRAT: Sí, sí, és que jo ho deia perquè el tinc molt a la vora; gràcies, eh?, senyor president.

Evidentment, si el sector de la vinya i el vi a Catalunya no fos important, crec que no s'hauria creat l'Institut Català de la Vinya i el Vi, que pertany, doncs, al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Ara bé, un cop et poses a analitzar la tasca de l'Institut, que ha portat a terme tots aquests anys, podries dir si ha estat positiva o si ha estat negativa, i en aquests moments aquests pressupostos d'enguany per què es rebaixen.

Si l'any 1993 d'un pressupost de 339 milions de pessetes, que és un pressupost que ens hauríem de preguntar per què serveix, i, en definitiva, és un pressupost que serveix per promocionar, per formar i per portar a terme campanyes cofinançades de promoció de productes; doncs, per tant, pel que fa al vi, com en aquest cas, doncs, al cava, un sector molt important de la meua comarca, veiem com l'any 93, d'aquests 339 milions de pessetes, se'n destinen 63 milions a aquesta promoció. Tota la resta, doncs, serveix per gestionar. Què passa el 1994? Que es rebaixa el pressupost de 295

milions de pessetes, per tant, és una diferència a la baixa de 44 milions, i, llavors, et fas la pregunta següent: bé, la tasca de l'Institut Català de la Vinya i el Vi, per què és?, per promocionar; d'on rebaixen?, doncs rebaixen del sector més important, que és per promocionar. De 63 milions es passa a 34 milions; per tant, hi ha un retall considerable de 26 milions, com molt bé feia esment l'il·lustre diputat, que crec que també ha presentat una esmena sobre el mateix tema.

I llavors ve l'última, ja, pregunta, perquè seré molt breu: si aquest pressupost és per promocionar, i vostès ho retallen tan considerablement, vol dir que ens passarem un any amb tota una sèrie de persones, amb tota una sèrie de despeses que, pràcticament, no ens serviran per a res. I dic que no ens serviran per a res perquè crec que el Pla director, que molt bé va presentar l'honorable conseller i que, fins i tot, ha vingut a presentar-lo, a més a més, en altres indrets, però, evidentment, no fa gaire a Vilafranca del Penedès, o sigui a la nostra comarca, crec que no té sentit o no va lligat, evidentment, totes les conclusions per portar a terme, doncs, tota una sèrie de qüestions molt importants de promocionar, de portar endavant la cultura del vi, de poder saber diferenciar per què ha baixat tant el consum del vi, de quina manera hem d'intentar portar a terme una cultura perquè el ciutadà sàpiga beure el vi, que sàpiga comprendre que el vi no fa mal, si ell, per una banda, ens dóna unes conclusions positives per al sector, però, per l'altra, en un lloc determinat, com és l'Institut Català del Vi, ens ho rebaixa.

Per tant, creiem que no van en paral·lel. Nosaltres creiem que a l'Institut Català de la Vinya i el Vi, si de cas, s'hi havia d'haver posat més pressupost per portar a terme. I crec que hi ha una qüestió fonamental, que és molt important, perquè si d'aquests 295 milions de pessetes se'n gestionen 34 per a la promoció, hem de tenir en compte un altre capítol: que 47 milions, d'aquests 295 milions que gestiona l'Institut Català de la Vinya i el Vi, es gestionen mitjançant drets de matrícula en cursos i seminaris, que l'any passat era de 8 milions i aquest any és un rebaix d'un milió –per tant, queda en 7 milions de pessetes. Ja es preveu que en taxes fiscals, que porten a terme les estacions d'enologia, de 19 milions del 93 passarem a 16 milions per al 1994. I d'altres ingressos diversos de taxes que recull el mateix Institut, com puguin ser de mostres i exposicions, de 29 ja preveu que en recollirà 24.

Per tant, nosaltres, el Grup Popular, entenem que aquest pressupost de l'Institut Català del Vi està desfasat, que no concorda amb la realitat que volia expressar l'honorable conseller i, evidentment, el Pla director de política agrària i pesquera de Catalunya, en el sector concretament de la vinya i el vi, i, per tant, nosaltres creiem que ha de ser de retorn, perquè es posi evidentment al dia i perquè serveixi veritablement i concordi específicament amb totes aquelles conclusions i propostes d'actuació que estan –i crec que són positives– en el Pla director de política agrària i pesquera. Per tant, amb aquest criteri –i espero que els grups parlamentaris ens hi donin suport–, demanem el retorn del pressupost de l'Institut de la Vinya i el Vi.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Montserrat. Torn en contra, el senyor Suñer té la paraula.

El Sr. SUÑER: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, faré un torn en contra agrupant les esmenes presentades pels diferents grups d'aquesta cambra a la secció 10, del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, així com també a l'Incavi, IRTA i Forestal Catalana.

Tot i acceptant els criteris dels diferents grups de millorar els pressupostos, amb les esmenes presentades a l'alta, la mecànica dels mateixos pressupostos deixaria desateses moltes partides indispensables per al bon funcionament del Departament. Per tant, faré una anàlisi objectiva i constructiva de la política que el Govern de la Generalitat aplica per a l'any 1994 a l'agricultura, ramaderia i pesca a casa nostra. Perquè, en definitiva, tots sabem, i és bo recordar-ho, que la política d'un govern es tradueix en els pressupostos.

En el cas concret del Departament, s'estructura en cinc direccions generals per dur a terme tota la política i fer-la efectiva mitjançant nou programes. Per dur a terme aquests programes, el pressupost del Departament per a l'any 1994 és de 22.458 milions de pessetes, un 4,3% superior al pressupost aprovat en l'exercici de 1993. És un increment baix si es compara amb l'augment d'altres anys, però en aquests moments de dificultats generals dóna resposta, sobretot, a la voluntat de l'executiu de reduir al màxim el dèficit pressupostari.

Tots sabem que, a més de fons propis, els pressupostos es nodreixen de fons comunitaris. Fent una breu comparança amb els pressupostos del Ministeri, he de dir que els fons propis d'aquest equivalen a un 17,3% del seu pressupost i, en canvi, els fons provinents de la Comunitat representen un 82,8%; en el cas de Catalunya, aquests percentatges són el 40% d'aportacions pròpies i el 60% de la Comunitat. Referent als ingressos que el Ministeri rep de la Comunitat pels conceptes FEOGA-Garantia, FEOGA-Orientació, suposen una quantitat de 753.000 milions de pessetes, i, si Catalunya participem en la producció final agrària del conjunt de l'Estat amb un 13,2%, voldria dir que ens tocarien gairebé 100.000 milions de pessetes, molt lluny dels 31.000 milions, segons les previsions fetes per a l'any 1994.

Tornant concretament als pressupostos de la Generalitat, i fent una anàlisi per capítols, l'increment més important es recull en el capítol vuitè, amb un 16,2%, seguit dels capítols 1 i sisè, amb un 6,4 i 5%, respectivament, mentre que els capítols 2 i 4 estan per sota de la mitjana del 4,3%. Així, doncs, a les operacions de capital per als capítols sisè i setè s'hi destinen 10.634 milions de pessetes, és a dir, el 3% més que l'exercici anterior. I, traduint aquestes xifres, vol dir contenció en les despeses corrents, increment en les inversions reals.

A nivell de direccions generals, no ens ha d'estranyar... I, això, avui la senyora..., ara la senyora Arnalot, en aquests moments, no està aquí, emperò ella ha fet una referència que Secretaria General s'emportava un gran percentatge del

pressupost: jo li he de dir que Secretaria General té el percentatge més elevat del pressupost dins d'aquesta unitat perquè inclou despeses per capítol 1 de tot el Departament; o sigui, Secretaria General té incloses les despeses per capítol 1 de tot el Departament. La resta es distribueix de la següent manera: un 7% a la Direcció General de Producció i Indústries Agroalimentàries, un 10,3% a la Direcció General de Promoció i Desenvolupament, un 13% al Medi Natural i un 3% a Pesca Marítima.

Pel que fa als principals programes d'actuació del Departament, al programa 1, Direcció i Serveis Generals, i al programa 4, Conservació de la natura, són els que més diners s'hi destinen: 4.500 milions, aproximadament, cadascun. Les partides més importants d'aquests dos programes són 1.085 milions de pessetes per a l'edifici Pirelli... I vull fer un incís sobre aquesta partida, ja que moltes esmenes a l'estat de despeses la volien rebaixar considerablement. Molt breument, l'edifici Pirelli serà la nova seu del Departament, del carrer Gran Via, número 641: aquest edifici acollirà tots els serveis centrals del Departament, així com Secretaria General i totes les direccions generals; això comportarà una gran disminució de la despesa corrent, estalvis de serveis, que seran comunitaris, i una major optimització dels recursos humans de cara a donar un millor servei. Una altra partida important és de 1.078 milions de pessetes en transferències a l'IRTA, diners finalistes a la recerca i a la investigació. Les partides a parcs naturals són 600 milions de pessetes, i la gestió d'espècies protegides i activitats cinegètiques, 400 milions de pessetes.

El programa número 5, Foment i millora de la producció agrària i pesquera, és el que s'incrementa més respecte al 1993, i fa una puja d'un 20%. Cal destacar 450 milions per a la producció i millora dels boscos, així com també la mateixa quantitat per a producció pesquera i ajuts a la reconversió de la flota. És important, també, l'augment quantitatiu, amb un 17%, del programa 3, Millora en matèria de regadius, on s'hi destinen 1.600 milions de pessetes; 190 milions per a turisme rural; 138 milions en formació professional agrària, i 190 contra plagues, malgrat que «la natura, diligent, ens procura una bèstia per a cada molèstia» (*rialles*).

En el transcurs del debat, hem pogut comprovar com quasi tots els grups d'aquesta cambra han volgut augmentar partides que afecten aquests programes, mitjançant crèdits ampliables, cosa que no és necessària, ja que, moltes partides, per cada pesseta que hi aporta la Generalitat s'incrementa amb una del Ministeri i dues de la Comunitat. Tots sabem que l'ampliació de crèdit a la llarga no és recomanable, ja que genera fort augment del dèficit públic.

Ara, senyor president, senyores i senyors diputats, passaré a la defensa dels dos instituts i de l'empresa Forestal Catalana.

Senyora Montserrat, l'Institut Català de la Vinya i el Vi —ara la tinc més a la vora, també, a vostè (*remor de veus*)— he de dir-li que va ser creat per la Llei de l'any 1980. Com tots sabem, l'objectiu d'aquest Institut és fomentar i divul-

gar la cultura dels vins a Catalunya i controlar-ne la seva qualitat. Aquesta tasca ha estat portada a terme des de la seva creació, i ara ens trobem a Catalunya amb vins de marca acreditats amb diferents denominacions d'origen, que responen als gustos més exigents dels nostres paladars, que són competitiu, i també són competitiu amb la resta dels productes del mercat. Per dur a terme aquesta tasca, any rere any, s'ha disposat d'un pressupost, que per a l'any 1994 –i vostè té tota la raó– baixa un 13% respecte de l'any 1993. Aquesta reducció s'ha incrementat en els capítols 1 i 2 i, en canvi, s'ha pogut mantenir en el capítol d'inversions reals, ja que per a taxes i ingressos propis recapta uns 50 milions de pessetes, que, juntament amb les transferències de capital, fa que aquest Institut pugui contínuament vetllar per la millora i qualitat dels nostres vins i vinyes, així com invertir en formació per a la recerca i les noves tècniques en viticultura i enologia.

Referent a l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries, he de dir que aquest Institut ha estat creat per la Llei 23/1985, del 28 de novembre, pel consens de tot aquest Parlament. La voluntat de consens es va traduir a tenir a Catalunya un instrument eficient per dur a terme una política d'innovació tecnològica i així poder contribuir a la modernització i desenvolupament econòmic del sector agroalimentari a Catalunya. Aquests objectius de recerca i innovació s'han dut a terme durant aquest any mitjançant grans inversions en centres propis i consorciats, especialitzats en sectors tan importants com fruita seca, millora genètica, nutrició en aus i porcs, qualitat de les canals de la carn, tecnologia per a la fabricació de productes carnis, millora genètica de plantes ornamentals, controls biològics de plagues, tecnologia hortícola, etcètera, etcètera. El pressupost d'enguany va destinat a donar suport a un programa dividit en tres grans àrees: producció vegetal, producció animal i àrea de tecnologia dels aliments. El pressupost d'enguany globalment és de contenció i només augmenta un 5%. L'esmena d'Iniciativa en l'articulat proposa un endeutament de 170 milions de pessetes per finançar els programes de recerca més desenvolupament: això suposaria un increment de 100 milions que creiem innecessari per a la planificació d'aquest Institut, ja que la partida està dotada de 70 milions de pessetes; per altra banda, al capítol sisè, «Inversions reals», de la partida 680.01, es dediquen 340 milions a programes R+D, en estreta col·laboració amb empreses, cooperatives, associacions i agrupacions del sector.

I acabo, senyor president, amb el torn de les esmenes de Forestal Catalana, que és una empresa creada l'any 1986 per a la producció i comercialització de planta i llavor, destinada bàsicament a la repoblació forestal. Va ser un encert crear aquesta empresa, perquè ara és absolutament necessària per donar resposta a la política comunitària de repoblació forestal i abandonament de terres: Forestal Catalana serà imprescindible per donar suport al Pla quinquennal amb què està previst forestar 23.000 hectàrees i reforestar-ne 15.000. Quant al pressupost de Forestal Catalana, es nodreix de recursos propis i de prestacions de serveis a tercers. El pressu-

post d'explotació, bàsicament, es manté igual que el 1993: això vol dir una contenció total de la despesa, tant per al capítol 1 com per al capítol 2. Quant a inversions, fa un salt espectacular, passant dels 128 milions de pessetes de 1993 a 245 milions per a enguany: això servirà per donar resposta, com he dit abans, a l'Ordre del Departament del 29 de juny de 1993, sobre forestació i reforestació.

I, ja per acabar, senyor Gimeno, parlant d'agricultura i parlant del Departament, vostè ha dit que ja havíem arribat a un extrem que la gent ja no sabíem distingir el que eren els pollastres i les gallines. Jo li he de dir que en això té tota la raó, perquè avui dia hi han molts pollastres..., quasi tots els pollastres ja no tenen cresta, i això és difícil per a tots (*riallles*).

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Suñer.

Procedirem a la votació d'aquestes esmenes a la totalitat. El Grup Popular suposo que em demanarà votació separada de la 564 i 565. (*Remor de veus.*) No, no, si no... És a l'únic que tenen esmena.

El Sr. CURTO I CASADÓ: No, senyor president, tenim...

El Sr. PRESIDENT: Ah, sí, a la primera, també, que es va defensar ahir.

Molt bé, doncs, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 28 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

(*Remor de veus.*)

Passem al Departament de Treball. Esmena 569, del Grup d'Iniciativa per Catalunya: té la paraula la senyora Mayol.

(*Remor de veus.*) Silenci!

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president.

Comprenc que en aquests moments no tenen cap ganes de sentir cap esmena a la totalitat del Departament de Treball, però és la meva obligació fer-la. Jo intentaré ser molt breu i agraeixo també –el que deia abans el meu company, quan ha intervingut– la presència del conseller de Treball aquí.

Nosaltres, en el debat de les esmenes a la totalitat del pressupost, dèiem que quan havíem fet les reunions de grup per debatre el Projecte de pressupostos del Govern, en general, consideràvem que existien moltes raons polítiques per demanar el retorn d'aquest pressupost, en general, i en qualsevol cas vam considerar oportú centrar fonamentalment la nostra esmena a la totalitat a dir que hi havia una gran raó per la qual nosaltres demanàvem el retorn del pressupost general del Govern, i era que aquests pressupostos no afrontaven de manera decidida els principals reptes de la societat catalana d'avui, un dels quals, i molt important, és el tema de l'atur. Nosaltres pensem –i ho hem dit durant aquests dies– que els pressupostos que estem discutint avui han de

fer front als problemes que les dones i els homes de Catalunya tenen l'any vinent i un d'ells, essencialment, és el tema de l'atur.

En aquest sentit jo no els donaré dades, perquè n'hem donades moltes; només una: com vostès saben, el setembre hi havia 515.000 persones aturades i la tendència és una tendència creixent; no es pot, amb aquesta situació greu d'atur, portar uns pressupostos de Treball com els que vostès porten.

També hem insistit –i només hi passaré per sobre– a dir que potenciar la creació d'ocupació avui no només vol dir fer política de formació ocupacional, hi hem insistit; és més, els diré més, nosaltres, quan vam fer la defensa a l'esmena a la totalitat del pressupost, dèiem que fer avui una política per lluitar contra l'atur vol dir quatre grans coses al nostre parer: la realització d'una política industrial activa; el reforçament dels mecanismes de protecció social; dèiem també el tema, i molt important, dels plans d'ocupació de la formació ocupacional, i tota la política educativa, que havia de ser una política que havia de guanyar pes en aquest pressupost, en comptes d'anar-lo perdent.

Jo només voldria fer una petita reflexió i, en aquest sentit, contestaria una cosa que deia el senyor Escudé l'altre dia i que ha dit dues i tres vegades i jo li voldria contestar. Ell parla i diu: «Quan vostès parlen de formació ocupacional, aquesta és una partida com de subsidi.» No és veritat. La formació ocupacional no és un subsidi, senyor Escudé. És més –jo li diré més–, jo crec que a Catalunya hem fet una opció positiva i que aquesta l'ha feta el Govern, amb el suport dels grups, i és que no hi ha cap subsidi en el sentit estricte de la paraula. Fins i tot la renda mínima d'inserció és un programa que, acompanyat..., o sigui, dóna uns diners a les persones amb moltes dificultats, però ha volgut fer l'opció –i jo crec que molt encertada– que aquests diners sempre anessin acompanyats d'un programa d'inserció, fos ocupacional, fos d'una altra mena. Per tant, ens podem felicitar que en aquest sentit..., i jo dono suport al Govern, en aquest cas, de no fer l'opció de subsidi en cap cas. Per tant, no podem dir que la formació ocupacional sigui un subsidi; estariem devaluant un recurs que és molt més important que això.

En aquest sentit, i entrant en el tema, totes les partides de formació ocupacional i de plans d'ocupació sumades, o sigui, totes aquestes partides, menys el que ve d'Europa i el que ve de l'Estat, si sumen tot això, hi ha 300 milions de pessetes menys que l'any 93. D'on surten aquests 300 milions de pessetes menys?

Vostès, la partida de formació ocupacional per a plans d'acció de xoc, la rebaixen a 600 milions de pessetes –de 857 a 200 milions–, i creen un pla d'ocupació nou de 300 milions, i, per tant, en aquest transvasament s'estalvien 300 milions de pessetes.

Vostès deien que augmentava molt la partida d'ocupació, però el que passa és que vostès han pressupostat que l'any que ve del Fons social europeu ens vindran 3.000 milions de pessetes, quan aquest any ens n'han vingut 1.400. A Europa

encara no s'ha fet la distribució; per tant, han pressupostat molt a l'alça. El creixement de les polítiques ocupacionals és producte, per tant, d'aquest pressupost que vostès han ampliat, de 1.600 milions de pessetes més de la partida del Fons social europeu, de la qual –hi insisteixo– no ha estat feta la distribució.

Per altra banda, l'única partida que vostès proposen de crèdit ampliable no són les polítiques de formació ocupacional en general, sinó només aquelles que fan referència a la del Fons social europeu. Per tant, aquest any estem dedicant més diners propis a la formació ocupacional. Amb un perill –ho dèiem, també–: en política de formació ocupacional, al Pla FIP tenien 10.500 milions fa dos anys, aquest any han pressupostat 10.500 milions i el Govern central només ens n'ha donat 5.500, i vostès tornen a pressupostar 10.500 milions, sense cap compromís seriós per part del Govern, en aquest cas.

En aquest sentit, vostès dediquen per a tots els plans d'ocupació, tots, d'un pressupost d'un bilió i mig de pessetes, tots els plans d'ocupació que vostès fan sumen 673 milions –673 milions. En aquest sentit, nosaltres fem aquestes comparacions, que són molt il·lustratives, i ja sé que els irrita una mica, però jo crec que són molt il·lustratives i, per tant, les continuaré fent, i és que el Govern català, per exemple, destina a exposicions, tots els departaments, només a exposicions, 635 milions. No estem parlant de publicitat, estem parlant d'exposicions.

En aquest sentit, d'aquests 673 milions que vostès dediquen a ocupació, 200 van als ajuntaments. És una partida que s'ha anat mantenint. Ha baixat; abans eren 250, ara en són 200. Quan, per exemple, dèiem també que Presidència es gasta en protocol –només Presidència– 216 milions.

Per tant, què estem dient amb tot això? –i acabo. Estem dient que, en un moment d'una crisi econòmica important, en un moment en què el tema de l'atur és un problema enorme –enorme– i que les dades estan absolutament desorbitades, caldria fer una política activa d'ocupació que complementés altres polítiques que ja hem parlat que s'haurien de fer.

Per tant, insistir en la necessitat d'incrementar aquest pressupost. Insistir –hi torno a insistir perquè crec que és molt important– que no estem parlant de subsidi, estem parlant d'un recurs important d'inserció laboral.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. L'esmena 573 serà defensada després...

La Sra. MAYOL: Perdó, senyor president, m'he oblidat de dir abans que l'agrupava també, aquesta.

El Sr. PRESIDENT: L'agrupava. Molt bé, molt bé.

El senyor Reguant, per defensar l'esmena 570.

El Sr. REGUANT: Senyor president, senyores i senyors diputats, per argumentar de manera suficient el perquè del retorn al Govern d'aquest segment tan important del Projecte de llei de pressupostos, pel que fa a la planificació de la despesa del Departament de Treball, cal, al meu entendre,

manifestar, almenys una vegada des d'aquesta tribuna, un anunciat fracàs, el de creació d'ocupació a curt i mitjà termini capaç de frenar i de reduir l'atur, d'acord amb observacions d'experts, tant internacionals com de l'Estat.

No estic manifestant que no hi hagi projectes per a crear ocupació. Allò que remarco és que, des del meu punt de vista en l'horitzó del mercat de treball, l'atur estructural i tecnològic es mantindrà a llarg termini i, per tant, difícilment mai més hi haurà plena ocupació sense una modificació substancial del model productiu. Des de la crisi del golf Pèrsic, el juliol del 90 —deixin-me que me'n vagi tan lluny per retornar immediatament al Departament de Treball—, tan sols el 0,1..., s'inicià una reactivació, el 91, i es col·locà, el PIB, a 2,6. A Europa estan, des d'aleshores, modificant a la baixa les seves previsions de creixement i, per tant, en són afectats tots els països industrialitzats.

Els acords de Maastricht, pel que fa a la seva reducció del dèficit públic, han respost a la inversa arribant fins al 4,5% del PIB en el conjunt dels esmentats països. L'atur ha fet doncs, durant el període 90-93, el creixement més important des de la darrera recessió, en el 82. El Fons monetari internacional ha previst una recuperació el 94, si baixen els tipus d'interès, si s'abaixen, si es flexibilitza el mercat de treball, que es flexibilitza, però, des del meu punt de vista, de manera massa unilateral, i si avança la liberalització del comerç, que avança amb els recents acords del GATT.

Vistes així les coses, el Fons monetari fa unes prediccions de creixement positiu per a Catalunya i a per l'Estat d'1,3 a 1,5, però que això comportarà necessàriament un increment de l'atur, fins al 24 i 25% a l'Estat, un 19%, tal vegada, a Catalunya. És a dir que la reactivació econòmica comportarà necessàriament de manera immediata una modificació substancial del mercat de treball i una penalització, reducció de les prestacions socials, a fi de controlar a la baixa el dèficit públic i, per tant, sense que hi hagi una oferta clara de més ocupació, de manera substancial.

Per tant, Catalunya, de la mà del seu Departament, no crearà, probablement, ocupació al 94 i probablement tampoc al 95, i valgui com a exemple que..., no solament aquest factor que ara esmentaré és el que condiciona de crear o no ocupació i reduir l'atur: dels recursos esmerçats per a desenvolupar la transferida competència de formació professional ocupacional, com és públic i notori, la Generalitat, mitjançant el Departament, ha dedicat menys recursos al 93 que al 92, i dedicarà menys recursos al 94 que al 93, en el benentès que manté 10.500 milions de pessetes, ambdós anys de la mateixa manera. Per als programes de formació i promoció ocupacionals en el global de les transferències corrents, 93-94, la Direcció General d'Ocupació al Departament de Treball destaca una diferència de 1.300 milions de pessetes, que correspon a la major aportació dels fons socials europeus per a programes de formació professional. És a dir que la Conselleria té davant seu un problema de difícil solució, que és que a més atur té menys possibilitats d'inversió per a la formació professional ocupacional. L'explicació a aquesta realitat, cal cercar-la en una manca d'autonomia finance-

ra, o sigui Catalunya segueix penalitzada per la via directa, per l'obligada aportació a la caixa pagadora de l'Estat de les autonomies, i, per tant, caldrà fer front a la crisi del mercat de treball, immersos de manera conscient i volguda, d'alguna manera, en la més àmplia crisi de l'Estat. Cal assenyalar aquí la plena responsabilitat del Govern català, que en recolzar el PSOE no ha aconseguit, almenys que sapiguem, avantatges de signe financer ni amb relació a l'autogovern substancials, aspectes ambdós que repercutiran de manera directa en la creació d'ocupació i, per tant, en la reducció o no de l'atur.

Catalunya, per voluntat del seu Govern i com a conseqüència d'una actitud, des del meu punt de vista, permanentment insuficient a l'hora de negociar recursos per al país amb el Govern central, rep l'impacte de la seva cohabitació sense contraprestacions significatives, si es projecten, damunt del nostre món laboral, els menys favorables indicadors econòmics que defineixen l'Estat en comparació amb la gran majoria dels països de la Unió Europea. És a dir que la crisi que vivim i que contempla amb impotència la previsió de despesa del Departament de Treball comporta un empobriment creixent de la població, increment de la tensió convivencial, pesimisme envers l'expectativa de futur, una evident bipolarització social i l'evident ruptura del factor social, que tots hem estat testimonis; aspectes tots ells que afecten de manera directa els nivells de benestar a què té dret tota la població de Catalunya i que no es resoldran amb la capacitat de despesa que preveu el Departament.

Així podem veure que l'indubtable esforç de la Direcció General d'Ocupació, a fi de portar a terme accions de xoc amb programes de formació ocupacional amb treballadors de determinats sectors de producció, preveu tan sols 256 milions de pessetes, o que per fer front, per part de la mateixa Direcció General, a programes de formació i inserció social a col·lectius amb especial dificultat de col·locació, disposa tan sols de 220 milions de pessetes. Ambdós conceptes reben menys assignacions que altres com el Patronat de la Muntanya de Montserrat o el Patronat Català Pro Europa, aspecte que dóna, des del meu punt de vista, els criteris de prioritització amb què es mou el Departament i, per tant, el Govern en la despesa de diners públics.

Seguint en la mateixa línia, es fa difícil explicar, de manera entenedora i sense greuge comparatiu per a ningú, l'increment de 5.000 milions de pessetes pel que fa a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, en un moment de crisi com la que estem patint, quan en xifres absolutes és superior la quantitat esmentada que l'increment que gaudiran els departaments productius enguany. És a dir, Agricultura, Ramaderia i Pesca té un increment de 196 milions; Indústria i Energia, 2.636; Comerç, Consum i Turisme decreix amb 243 milions, i Treball creix amb 2.388 milions. El Departament de Treball ha rebut, a l'igual que els altres departaments, la projecció directa dels pressupostos generals de l'Estat a la baixa, és a dir, la forta dependència dels esmentats pressupostos i per una remarcable insuficiència pel que fa a l'autonomia financera, amb creixents desequilibris en

les seves prioritzacions, com per exemple que tota la formació ocupacional, en col·laboració amb els fons socials europeus, equival a una tercera part de la despesa conjunta dels departaments del Govern pel que fa als conceptes de fabricació d'imatge, sumptuaris o superflus. Al mateix temps s'observa la penalització als sectors socials més desfavorits i, concretament, aquí cal esmentar, un cop més, la reducció d'inversió per combatre l'atur, tal com esmentava. En la previsió de despesa del Departament manifesten ben a les clares una impotència per a intervenir de manera eficaç en el reequilibrament del món laboral de Catalunya, realitat que dona al Departament més la figura d'un intermediari social, un bon intermediari social, que la d'un departament amb capacitat de govern. És a dir, aquest Departament, com els altres, evidència també uns criteris de prioritziació més que discutibles, i així, per exemple, preveu una inversió de 55.775.000 pessetes de la Direcció de Cooperatives i Societats Anònimes, en el seu concepte 410.01, per a la promoció i formació de cooperatives, en un moment que cal rellançar l'economia productiva, mentre que la inversió prevista per part de la Direcció General d'Ocupació per als conceptes 226.01, de «Publicitat i propaganda», 226.08, «Altres despeses diverses», i 227.08, també «Altres despeses diverses», és tan sols de 62 milions de pessetes.

Altre exemple de prioritziació que denota la sensibilitat social del Departament i, per tant, del Govern és la previsió d'inversió de 200 milions de pessetes per al concepte 470.01, de l'article 47, de la Direcció General de Cooperatives i Societats Anònimes, davant els 265 milions previstos des del Departament de Presidència per a l'Institut d'Estudis Mediterranis. Quins són els signes que denoten cohesió social o solidaritat en la determinació de les esmentades previsions? Com es pot acceptar, des del Departament, aquest criteri de prioritziació? La insuficiència econòmica, la prioritziació discriminatòria i la penalització dels més amplis sectors socials en davallada dibuixen, i més des d'aquest Departament que de cap altre, juntament amb el de Benestar Social, la Catalunya bipolar, la de les dues velocitats. Per una banda, els rectors de l'economia i els seus gestors i institucions polítiques financeres, empresarials, grans empreses i multinacionals i, per l'altra, les petites i mitjanes empreses, presoneres de la burocratització del sector públic, amb un lent i insuficient proteccionisme fiscal encapçalen els sectors del furgó de cua de la nostra societat, juntament amb pensionistes i jubilats, aturats, treballadors de grans empreses en crisi, com SEAT i Nissan, i un llarg etcètera que s'afegirà lentament a la més o menys ostensible marginació social de signe estructural que genera el nostre sistema productiu i convivencial.

És per totes les raons esmentades que retorno la previsió de la despesa d'aquest Departament al Govern.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Suposo que l'esmena cinc-cents setanta... Ah!, no, és d'Esquerra.

Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Rañé.

El Sr. RAÑÉ: Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats...

El Sr. PRESIDENT: Farà les dues?

El Sr. RAÑÉ: Sí, 571 i 574.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. RAÑÉ: Per intentar guanyar algun sentiment favorable de la cambra, intentaré ser curt i desgranar els quatre o cinc temes més importants; no tots, perquè podríem parlar molt temps, però crec que convé centrar-lo en aquells elements més importants, al nostre entendre, que reflecteix el pressupost del Departament de Treball i també el de l'Institut de Promoció i Formació de Cooperatives.

Al nostre entendre, aquests pressupostos tenen dos eixos rectors, amb els quals nosaltres no hi coincidim: l'un és la continuïtat de les línies bàsiques d'actuació dels mateixos programes, i el segon, la reducció efectiva, real dels recursos.

La continuïtat d'unes línies d'actuació no és un element negatiu, no ha de ser negatiu en si mateix, però sí que ho és si la realitat està canviant. La situació del 94 no és la mateixa que la del 92, i hem de reconèixer i hem de recordar que l'any passat, quan substanciàvem el pressupost de l'any passat, ja vam demanar..., dient que el 93 canviaria la tendència, la situació que teníem d'atur a Catalunya, canviaria la quantitat i canviaria també la qualitat o la composició d'aquest atur; això ho vam dir. En aquell moment es va dir: «Fa poc que ha començat la crisi, ja ho farem, ho discutirem; ens trobem amb uns pressupostos que els seus programes són, mimèticament, en la seva gran majoria, iguals als que fèiem amb les seves orientacions quan l'economia a Catalunya estava creixent i l'atur estava baixant.» Per tant, el manteniment d'aquestes línies d'actuació amb una situació diferent és, al nostre entendre, una equivocació, perquè no ens ajustem, no ens adaptem als nous reptes, a les noves situacions que tenim davant.

Hem dit..., i semblaria que ens equivocariem quan hem dit que hi ha una reducció de recursos; he dit que ens equivocariem o que semblava que ens estem equivocant perquè nominalment, de cara, especialment, a aquests pressupostos, sembla que creixen un 15 o un 11%, 2.400 milions d'increment sobre el pressupost inicial del 93. Ara bé, aquests 2.400 milions d'increments no són clarament inferiors als 3.100 que componen dues partides: l'una, 1.500 milions que vénen del Fondo nacional de protecció al trabajo, que és nova, que té la seva contrapartida d'ingressos i que està adreçada a les jubilacions anticipades; per tant, en igualtat de condicions, hem de comparar igualtat de condicions. Aquesta és una competència que s'assumeix i que rep una nova transferència. I els altres 1.600 milions que apareixen més en la partida de cursos fets en col·laboració amb el Fons social europeu, aquests 1.600 milions que, junt amb els 1.400 de l'any passat, fan que la Generalitat hi destini 3.000 milions és una quantitat inferior a la despesa real que ha fet la Generalitat. És a dir, l'any passat els 1.400 milions amagaven —i tots ho sabíem— un dèficit. Vam pressupostar 1.400

milions i crèdit ampliable perquè sabíem que gastaríem més, i aquest any ajustem una mica més, però en realitat estem pressupostant per sota de les realitats. Però, tot i així, aquestes dues quantitats són inferiors al creixement global del Departament. On, per tant, ens hem de preguntar, on es produeixen els retalls pressupostaris? Doncs, els retalls pressupostaris es produeixen a les accions adreçades a combatre l'atur.

S'ha dit aquí anteriorment: els 300 milions del nou pla d'ocupació no compensen la reducció que tenen les accions de xoc, de 600 milions. Els retalls vénen també amb les accions relacionades amb la seguretat i la salut laboral; amb les accions que tendeixen a afavorir una millora de les relacions laborals; el Consell de Treball, el Consell Català de Seguretat i Salut Laboral, el Consell Català de Formació Ocupacional, tots, amb una única partida, tenen més recursos que els que tenien l'any passat, i es produeix un retall en les inversions, en el procés inversor. Evidentment, no demanarem al Departament de Treball que faci una actuació anticíclica i que generi una capacitat inversora de mils de milions, però sí, com a mínim, que no retalli les seves inversions, perquè les seves inversions estan adreçades als centres propis de formació ocupacional, als temes dels centres de seguretat i higiene i al tema del turisme social.

És per tot això que creiem que hi ha una insuficiència global dels pressupostos del Departament i pel que en demanem el retorn. Però, a més a més, creiem que no es produeix un retall de la despesa en coses que serien factibles i que al llarg de les esmenes hem plantejat. Hem plantejat la supressió, la desaparició, la integració de les activitats que són concurrents, al mateix temps en plena competència, del Patronat d'investigacions socials amb el si del Consell de Treball, perquè creiem que volen fer el mateix, i, d'aquesta manera, simplificant administrativament, podríem aconseguir una economia.

Hem proposat també la desaparició d'una direcció general: la Direcció General de Seguretat Social. Aquesta és una direcció general que té un pressupost de 455 milions. 400 nominals, que poden ser més, que els gestiona l'ICASS; és el pagament de la renda mínima d'inserció; es té dintre de la Direcció General de Seguretat Social, però ho transfereix perquè ho gestioni un altre. Té, si traïem aquest element, una gestió de 20 milions per a guarderies laborals, que perfectament es poden gestionar des de la Secretaria General, i 28 milions de foment del mutualisme, que evidentment també es poden gestionar des de la Direcció General de Cooperatives i Societats Anònimes Laborals, si l'entendem com el que ha de ser la direcció general de l'economia social, entesa en el seu sentit més ampli. I, evidentment, suposo que no s'establiria amb els 7 milions del capítol 2, perquè la despesa de gestió l'hauria d'assumir la Direcció General, la Direcció d'Ocupació o altres..., però ens estalviaríem un director general, i en aquests moments de crisi potser l'exemple seria prou significatiu; el sou d'un director general sembla que és un exemple d'austeritat que l'atur i les mancances econòmiques agrairien.

És des d'aquesta perspectiva que retallem on no hem de retallar i no retallem on podríem –i podríem donar-ne exemples– que considerem que el pressupost no respon en aquest tema.

I, en referència a l'Institut de Promoció i Formació de Cooperatives, hem de dir que aquest és un institut que nosaltres voldríem potenciar d'una manera important. Ens sembla que el sector de l'economia social no es mereix un institut amb un pressupost de 63 milions. S'han fet aquí, ja, comparances que aquest Institut..., hi han altres entitats dintre de l'àmbit de gestió de la Generalitat que tenen pressupostos més alts i que realment no tenen una justificació en relació amb l'economia i en relació amb el món del treball tan important. Se n'ha esmentat algun; no ho tornaré a repetir. Però crec que 63 milions..., que, a més a més, hi han elements molt curiosos: d'aquests 63 milions, en vénen 55 transferits del Departament de Treball, però aquest Institut té un pressupost de 2 milions de pessetes d'ingressos procedents d'interessos bancaris; vol dir que té uns saldos, aproximadament, d'uns 20 milions de pessetes –suposo que a termini fix– que li donen uns interessos de 2 milions. D'on vénen aquests interessos? Com es produeixen? De tenir recursos a termini fix, de tenir saldos per un valor que dona un rendiment de 2 milions l'any? La veritat és que no entenem com, després, es produeixen endarreriments de pagaments i pot haver-hi un Institut, que gestiona 63 milions, que 2 li vénen d'interessos. Vol dir que no gestiona, que no fa una despesa correctament, equilibrada, perquè hauria d'esmerçar..., no hauria de tenir possibilitat d'aconseguir interessos bancaris per retencions i operacions d'aquesta mena. I, evidentment, també sembla una mica atípic –però bé, en tot cas, és millor que sigui així, perquè és un lloguer entre entitats de la Generalitat– que tingui uns increments o uns ingressos de 5 milions, que, en tot cas, l'únic que, si fem allò, el balanç consolidat d'aquesta empresa, en realitat, de tenir un pressupost de 63, estem parlant d'un pressupost de 58 milions. Amb 58 milions, difícilment es pot promocionar i donar formació seriosament al tema de les cooperatives.

És per això que proposem, voldríem que aquest Institut gaudís d'un pressupost molt més alt i d'una direcció, ara que hi ha un consell on teòricament s'apleguen totes les forces interessades en l'economia social, que estigués sota la seva dependència. Si no volen fer ni una cosa ni l'altra ni dotar-lo més, realment, des d'un punt de vista d'austeritat pressupostària, vagin pensant si això es justifica dintre els pressupostos de la Generalitat.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Rañé. El senyor Rodri, per defensar les esmenes d'Esquerra Republicana, té la paraula.

El Sr. RODRI: Senyor president, senyores i senyors diputats, aquest Parlament, gairebé amb nocturnitat, evitarà coses que ja s'han dit, i voldria centrar la reflexió una mica en la filosofia mateixa d'aquests pressupostos. En aquesta esmena a la totalitat hi englobaré –ja ho dic de passada– l'emena 572, però també la 575, sobre l'Institut de Forma-

ció i Promoció Cooperativa, que els arguments bàsicament ja han estat donats, eh?

Estem –s'ha dit– en un temps de crisi, però, evidentment, una crisi distinta, perquè sembla ser –i tots els estudiosos ho apunten– que és la darrera crisi d'una època, i estem ja entrant en una altra època. En aquest moment, ningú sap, ningú pot aventurar, ni tan sols d'aquí a vint anys, què pot passar; a tot nivell. Això és important, i, malgrat no saber res, s'endevinen una sèrie de pistes de futur, i aquí sí que ja hi estan d'acord els entesos. I jo diria que n'hi han bàsicament tres, que cap de les tres les he vist reflectides en aquests pressupostos.

Primera: és evident que una cosa que sembla que ja està a les portes i que cada dia va incrementant-se i que serà un fet és la transnacionalització del comerç, la indústria i l'economia, coexistent, al mateix temps, estructures diferents, que van des del tribalisme fins a la transnació; això és allà on anem. Per altra banda, el capital ja no és el referent, i el referent serà la productivitat i la innovació. Aprofito per dir que bo fóra que s'apliqués aquí, en aquest Parlament, perquè ni productivitat ni gaire innovació: tots els parlamentaris estan bastant d'acord que el que hem fet aquests dies, segurament de cara a l'eficàcia, es podia resoldre de ben altra manera, si en lloc de mirar una mica Versailles miréssim una mica el futur.

També en el món del treball, productivitat i innovació seran les eines o serà l'eina fonamental. I Catalunya –Catalunya–, que en altre temps va ser molt sensible a les teories de Taylor, que va saber aplicar el saber, no la cosa interna i espiritual, com havia sigut una mica la tradició, sinó les eines de treball, Catalunya hauria de ser també sensible a aquestes innovacions que vénen o que han de venir, i no quedar-nos, del dos tipus d'obers que plantegen –l'obrer de serveis i l'obrer del saber o de la tècnica–, quedar-nos amb un, diguem-ne, amb un desequilibri total a favor dels obrers de servei. I això tampoc es veu en els pressupostos.

El tercer gran tema, que és que sembla que sí que anem cap aquí, i en això hi estem tots d'acord, és que hi haurà grans tensions per grans problemes estructurals que vénen. I a grans tensions i a grans problemes, un dels importants serà la desestabilització laboral –a part de guerres i a part d'altres coses. La desestabilització social a Catalunya necessita un esforç important. És cert que aquest Departament, que ha de ser una mica el motor humà, ha augmentat un 11%, però, bé, això seria un cataplasma. Es tracta que anem o no anem seriosament a enfocar una etapa que ara comença, i en aquests pressupostos, per les raons que siguin –vostès sabran com s'ho tenen organitzat entre vostès–, doncs, no hi és ni marca pautes de futur, i això, al nostre entendre, és greu. Els plans ocupacionals estan estabilitzats; la formació ocupacional o accions de xoc estan baixant, i una cosa molt important al nostre país: l'atur juvenil abasta el 40% de la població activa, més o menys trencada amb alguna aportació laboral escadussera de tant en tant; hi ha gent que als 40 anys ha fet sis oficis diferents; hi ha el 40% de persones que treballen en aquest país que no treballen en allò pel qual

s'havien preparat..., és a dir, aquí ja hi ha ara una situació absolutament insostenible.

Jo, si volgués fer una mica de brometa –no s'ho agafin malament–..., però, com que he estat ficat en aquestes coses, no ho diré al nivell de les coses que estic ficat..., però també s'ha donat: és com aquella novel·la d'aquell escriptor que cada any la presenta a un premi literari canviant-li el títol i quatre retocs. Ens trobem amb uns pressupostos calcats, i la realitat ha canviat radicalment i està canviant radicalment sota els nostres peus, i nosaltres, o vostès, persisteixen en un *pattern* cultural, diguem-ne, de la manera de fer pressupostos exactament igual, com si aquí només hi hagués una accentuació d'una crisi que s'ha de corregir, quan aquí hi ha un món que canvia radicalment en tot sentit.

Dir que Catalunya va saber, en un moment determinat, fer aquests passos. D'aquests dos grans temes on s'ha de centrar l'economia i el món laboral, que són la productivitat i la innovació, jo diria que a nivell de la innovació anem absolutament a remolc del que innoven els altres, i a nivell de la productivitat, nosaltres, una mica com deia abans, en aquest Parlament, sí que ocupem molt el temps, però d'aquí a fer feina hi ha una distància: igualment en el món del treball.

Aleshores, jo diria, resumint, que els pressupostos són seguidistes, són una espècie de cataplasma, que la societat va molt de pressa, molt de pressa, i qualitativament amb canvis molt substancials, i nosaltres ens mantenim amb un cos, diguem-ne, d'accions molt similar, molt clàssic, molt habitual.

I fins aquí voldria arribar amb això. Però, si m'ho permet el senyor president, voldria fer una anotació que m'afecta personalment, aquest vespre, perquè és conegut per les senyores i senyors diputats que aquest servidor de vostès, a part de treballar-hi molts anys, va ser un dels diputats que va intentar promoure que hi hagués una comissió sobre Tercer Món: justament aquest any que, fent un exemple... jo diria que únic en la història del parlamentarisme europeu, molt important, justament aquest any, els senyors de la majoria ens han obsequiat amb una reducció important en aquest capítol, que em penso que és un greuge fortíssim per a molta gent sensible de la nostra societat.

Moltes gràcies, i perdonin la interrupció. Bona nit. Ah, i bones festes, perquè no crec que torni jo ja a pujar aquí dalt.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. Torn en contra, el senyor Sesmiolo té la paraula.

El Sr. SESMILO: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, intentaré, de la millor manera que sàpiga, donar resposta a les esmenes que han presentat dels diversos grups de l'oposició. Aprofito per dir que no faré una rèplica al senyor Reguant, que sembla que no té cap interès per conèixer quina seria la nostra posició davant del que ell ha dit.

Aniré per part inversa. Les crítiques que ens ha fet el Grup d'Esquerra Republicana han estat més de tipus filosòfic, al meu criteri, més potser pròpies d'un debat ideològic, en una taula rodona, etcètera, perquè del pressupost no he

sentit gairebé res. Dues coses sí que li comentaré, al senyor Rodri. Una, que diu que són una còpia, un cataplasma. Evidentment, no ho són. S'assemblen, sí. En primer lloc, perquè, és clar, el Govern és el mateix que va presentar els pressupostos de l'any passat i té una política, una línia política definida. Per altra banda, em sembla que tots coincidirem que els instruments que ens dóna la legalitat vigent, és a dir, l'Estatut i la Constitució, no permeten fer massa floritures i que, per tant, els instruments bàsics, bàsics, per combatre l'atur des de la perspectiva de Treball, avui dia no en gaudeix la Generalitat de Catalunya. Fa molts anys..., em sembla que el primer que ho va dir en aquest Parlament va ser el senyor Armet: l'Inem és, per exemple, una eina bàsica, i encara no el tenim. Per tant, són forçosament bastant similars. I, després, sí, dir-li una cosa sobre els plans d'ocupació, que diu que estan estabilitzats: no és així. Si vostè es repassa el pressupost de l'any passat, hi havia 200 milions per als plans d'ocupació; aquest any n'hi ha 617, i fins i tot amb una esmena pactada amb el Grup Socialista, doncs, que facilitarà que també hi hagi plans d'ocupació per als ajuntaments.

El que ha comentat el senyor Rañé, també, una mica, és el mateix, no? Ha parlat que són uns pressupostos iguals que l'any passat: li diria el mateix que he comentat al senyor Rodri. Ha dit que eren mimètics... Home, no! L'any passat, jo recordo que ens criticaven que el pressupost creïa menys que la mitjana dels altres departaments; aquest any tothom ha acceptat –tots els grups– que ha crescut més que la mitjana dels departaments. Per tant, mimètic, no; similar, sí, ja li ho reconec.

I, després, jo crec que el que –almenys al nostre criteri– ha estat més interessant és la seva aportació en el sentit que es podria estalviar estructura, etcètera, proposant la desaparició de la Direcció General de Seguretat Social. Jo, aquesta pretensió del Grup Socialista, no la comparteixo des del punt de vista estrictament pressupostari, sinó més aviat polític. Fa temps que el Govern de la Generalitat, i el Grup Parlamentari que li dóna suport, desitja la transferència de la Seguretat Social a la Generalitat de Catalunya, i si bé aquesta Direcció General fa una feina, perquè els 20 milions de guarderies, em deia el conseller..., no solament és això, sinó els 250 que administra, que transfereixen directament de l'Estat, etcètera, però sí, em sembla que en comissió ja vaig dir que, home, hom podia arribar a la conclusió que amb la seva estructura actual no és estrictament necessària, però des del punt de vista polític nosaltres la seguirem mantenint fins que aconseguim allò que diverses vegades se'ns ha comentat, que el Govern de l'Estat ens transfereixi la Seguretat Social, i, evidentment, com a mostra d'aquesta voluntat, que és la raó per la qual ja es va crear aquesta Direcció General, que recordaran vostès que primer estava adscrita al Departament de Sanitat, nosaltres la seguim mantenint en aquest sentit –hi insisteixo– per raons polítiques.

I, després, sí que m'agradaria fer un comentari a l'esmena, tal com l'ha presentada la senyora Imma Mayol, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya. Crec recordar que l'any

passat, quan vaig pujar a aquesta tribuna a fixar la posició del nostre Grup, vaig dir que pujava un xic decebut, perquè em semblava que hi havien algunes acusacions que jo em vaig atrevir dir-ne injustes, òbviament des de la nostra perspectiva. Aquest any jo crec que ha estat totalment diferent. Em sembla que ha estat aquest debat un exercici de responsabilitat política de tots els grups parlamentaris, perquè la crisi és forta, seriosa, i m'ha semblat veure en tothom postures positives, que fan preveure que la sabrem encarar tots amb el màxim de criteris concordants, perquè la situació és molt seriosa. En això sí que coincideixo amb el senyor Rodri, i, per tant, el to, ho repeteixo, almenys en l'opinió del nostre Grup, ha estat molt constructiu.

Sobre el que ha plantejat la senyora Mayol, li diria, doncs, que gairebé no sé per què –i li dic en termes dialèctics– presenta l'esmena a la totalitat, perquè hi coincideixo gairebé al cent per cent. És a dir, vostè ha parlat de quatre eixos per combatre l'atur: un és la política industrial activa, l'altre és la protecció social –vostè ens ha fet la gràcia de dir que en el tema del PIRMI hi estava d'acord, amb la nostra política, que no era un subsidi; per tant, li ho agraim–, els plans d'ocupació –ja hem dit que aquest any de 200 milions han passat a 617– i la formació ocupacional, que sap vostè que ha estat una prioritat del Departament de Treball. Per tant, acord. Per què hi ha discrepància? Home, òbviament, primer, ideològicament no estem a tocar, és a dir, tenim les nostres diferències ideològiques, i potser albirar que és pel tema, diguem-ne, de prioritzar, de quines són les polítiques concretes que es fan en aquests quatre grans àmbits. Algú va definir la política com l'art d'administrar uns recursos que sempre són escassos, i potser en el tema de la prioritització, evidentment, hi ha diverses..., o sigui, les nostres prioritats no són les mateixes del Grup d'Iniciativa, i això és el que em fa pensar, doncs, la raó d'aquesta esmena a la totalitat.

Però com que m'agradaria deixar en la cambra aquest ànim, o aquesta idea, que estem enfrontant tots els grups parlamentaris, tots els grups polítics, totes les forces polítiques de Catalunya, la crisi, que s'agreuja possiblement el proper any, però que amb els instruments que nosaltres creiem que el pressupost ja conté, i en general tot el de la Generalitat, i amb la participació de tots, segur que ens en sortirem i tirarem endavant... Vostès comprendran, no obstant això, que nosaltres no podem donar suport a aquestes esmenes i que hi votarem en contra.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyors Sesmió.

Procedim a la votació. (*Remor de veus.*) Ah, el senyor Bertran té la paraula, doncs.

El Sr. BERTRAN: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, defensaré el torn en contra de les esmenes a la totalitat números 573, 574 i 575, que fan referència a l'Institut per a la Promoció i la Formació Cooperatives.

El nostre Grup entenem, i és evident, que l'Institut és un organisme autònom i, per tant, un organisme que té capaci-

tat pròpia de generar recursos propis; capacitat per ell mateix, a part dels que li siguin assignats pels pressupostos. Per altra banda, també l'Institut, senyores i senyors, és un organisme de promoció i formació, cosa que demostra clarament que l'Institut no és una institució que li requereixi realitzar inversions de certa importància; en tot cas, inversions mínimes, com és el mobiliari i petites obres d'adequació. La seva activitat fonamental, o les seves competències, no es veuen condicionades per aquestes, o sigui les inversions. En conseqüència, amb aquests arguments, l'Institut no necessitaria grans partides o grans quantitats. Sí que necessita partides cada vegada més elevades per a la formació i la promoció cooperatives, i això és evident, senyores i senyors diputats.

Per altra banda, també, l'Institut té pràcticament totes les seves activitats coordinades i complementades amb la Direcció General de Cooperatives i Societats Anònimes Laborals. I aquesta Direcció General orienta les seves activitats a través del Fons d'aval, que en el sector industrial preveu l'ampliació i potenciació de fons de garantia d'aval adreçats a les societats cooperatives existents en virtut del conveni de col·laboració signat entre el Departament de Treball i l'Institut Català de Finances, per tal que les indústries en règim de cooperatives disposin de les garanties suficients davant les entitats financeres i, alhora, d'aconseguir finançament per als seus projectes d'inversió en béns d'equip i altres inversions.

El mateix passa amb el sector agrari, que també contempla l'actual pressupost, mitjançant el conveni de col·laboració amb l'Institut Català de Crèdit Agrari per a cooperatives agràries. Amb això, l'Institut assessora i ajuda en els tràmits.

Aquestes cooperacions, es procura sempre que siguin conseqüents amb les demandes provinents del mateix sector cooperativista, i sempre a través de l'Institut per a la Promoció i la Formació Cooperatives, i això és el que nosaltres considerem important i valorem molt positivament.

Per tant, això, òbviament, em permet de poder afirmar que el Departament de Treball i l'Institut estan en contacte i en perfecta col·laboració, d'una manera permanent i en un total consens, amb el sector de les cooperatives. Hem de tenir molt en compte, també, que aquest Institut per a la Promoció i la Formació Cooperatives està coordinant les seves activitats amb la Direcció General d'Ocupació. Aquesta col·laboració de l'Institut amb el Departament de Treball, i en perfecta harmonia amb la Direcció General de Cooperatives i la Direcció General d'Ocupació, ha comportat que les activitats que desenvolupa l'Institut no són gens menyspreables, ans al contrari, han estat moltes i amb una gran eficàcia. També podríem dir-ne una gran activitat, i malgrat les restriccions econòmiques que passen per les mans de l'Institut. Totes passen per les mans de l'Institut.

Hem de tenir clar, també, que l'Institut no ha estat creat per donar subvencions. Fou creat per donar serveis, els quals..., entre altres, doncs, cursos de formació en general, cursos de formació de directius de cooperatives, cursos de

comptabilitat, de fiscalitat, cursos d'anàlisi de balanços, de finançament d'empreses cooperatives, cursos d'organització i legalització per a la formació de cooperatives. L'Institut col·labora i coordina amb la Direcció General d'Ocupació i la Direcció General de Cooperatives en cursos de formació als consells comarcals, especialment amb les comarques deprimides. També organitza cursos o sessions d'informació, com també jornades i diferents cursets, a petició no tan sols dels consells comarcals, com he dit abans, sinó també a petició d'ajuntaments, escoles de formació professional, com també de la universitat, amb cursos de comptabilitat, de millora de personal, de la gent que treballa en el món cooperatiu, cursos d'informació i cooperació sobre temes jurídics, econòmics i fiscals, també cursos destinats a directores i professionals de la gestió cooperativa; també ha organitzat intercanvis de formació i assessorament, assessorament fiscal per a ajudes a les cooperatives; l'Institut ha cooperat també en el Pla de reestructuració del sector agrari... En definitiva, ha portat i porta a terme una tasca d'assessorament i informació, tot complementant la tasca que fa la Direcció General d'Ocupació, tot encaminat a la creació de llocs de treball a través del cooperativisme.

Les transferències de la Generalitat de Catalunya a través del Departament de Treball per al 1994 ascendeixen a 55.775.000 pessetes, més uns 8 milions d'ingressos de recursos propis. Això representa quasi un 15% d'augment respecte al pressupost d'enguany, o sigui del pressupost del 1993, però hem de tenir clar que, a part del seu pressupost, l'Institut, enguany, el 1993, en aquests moments, ha gestionat ja uns 80 milions de pessetes, i les previsions per al 1994 són que poden superar amb escreix els 90 milions de pessetes, i aquí, llavors, senyor Rafé, és allà on pot generar, doncs, interessos, per la raó, com he dit al principi, que l'Institut pot generar i genera recursos propis. Però no oblidem, i és a tenir en compte, que en les transferències de la Generalitat de Catalunya a l'Institut veiem que el capítol 1, o sigui el de personal, ha anat força a la baixa, d'un 5% a la baixa —el capítol 1, el capítol de personal.

En conseqüència, tenint en compte l'activitat del mateix Institut i tenint en compte també les seves coordinacions amb altres direccions generals del Departament de Treball, tenint en compte també les seves col·laboracions i, alhora, com ha quedat demostrat, que l'Institut genera recursos propis i té una dotació pressupostària equilibrada i perfectament en consonància amb la seva demanda —que no oblidem que l'Institut treballa molt sobre la demanda—, per tant, també estaríem d'acord amb els suggeriments que ens han fet vostès, alguns dels grups parlamentaris de l'oposició que han intervingut en aquest debat dels pressupostos del Departament de Treball, però els números són els que són. Per tant, el nostre Grup considera que el pressupost és correcte, és suficient, és equilibrat, i, per tant, no donaríem suport a aquestes esmenes a la totalitat.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Bertran.

Procedirem a la votació d'aquestes esmenes a la totalitat.
Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin
d'acord, amb la devolució, es volen posar drets?
Els i les que no hi estiguin d'acord?
Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 18 vots a fa-
vor, 59 en contra i 2 abstencions.
Fins demà a les deu del matí, se suspèn la sessió.

(Són dos quarts d'onze de la nit i dos minuts.)

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Constitució Espanyola

Barcelona 1988. 2.ª edició ISBN: 84-500-9376-7

Preu: 150 pta. 17 x 11 cm, 88 pàg.

Text de la Constitució Espanyola, aprovada per les Corts Generals de l'Estat el 31 d'octubre de 1987, amb un índex final de títols i de capítols.

Constitució Espanyola. Estatut d'Autonomia de Catalunya. Reglament del Parlament de Catalunya

Barcelona 1990. 5.ª edició ISBN: 84-393-2176-7

Preu: 1.050 pta. 15 x 9 cm, 488 pàg.

Volum de petit format que aplega tres documents legislatius bàsics: la Constitució Espanyola, l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i el Reglament del Parlament de Catalunya. A cada document s'afegeix un índex analític ordenat alfabèticament, on cada terme, a més de remetre al lloc del text legal on figura n'explica el contingut i es relaciona amb tot el context jurídic que implica.

Declaració Universal dels Drets Humans

Barcelona 1988. 3.ª edició

Preu: 80 pta. 17 x 11 cm, 22 pàg.

Text de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el desembre de 1948. L'acompanya una Resolució del Parlament de Catalunya sobre els drets de la infància.

Estatut d'Autonomia de Catalunya

Barcelona 1983. 2.ª edició ISBN: 84-500-9378-3

Preu: 100 pta. 17 x 11 cm, 46 pàg.

Text de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, aprovat per referèndum popular l'octubre de 1979 i sancionat pel Rei Joan Carles I el desembre del mateix any. Amb un índex final de títols i capítols.

Parlament de Catalunya. L'obra legislativa 1932-1939

Edició i estudi introductori a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona 1981. ISBN: 84-500-4156-2

Preu: 3.000 pta. 31 x 22 cm, 422 pàg.

Recopilació de les lleis elaborades pel primer Parlament de Catalunya, precedides d'un estudi històric i jurídic sobre les fonts, els procediments i l'actuació legislativa del Parlament.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1980-1984

Barcelona 1986. ISBN: 84-505-4739-3 (o.c.)

Preu: 8.500 pta (2 volums). 31 x 22 cm, 1.006 pàg (2 vol.).

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries dels diputats, la composició i el treball dels òrgans, el text íntegre de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, etc.

Vol. 1. ISBN: 84-505-4740-7

Vol. 2. ISBN: 84-505-4741-5

Parlament de Catalunya. Legislatura 1984-1988

Barcelona 1989. ISBN: 84-505-8049-8 (o.c.)

Preu: 8.500 pta (2 volums). 31 x 22 cm, 1.550 pàg (2 vol.).

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1984-1988

Vol. 1. ISBN: 84-505-8049-8

Vol. 2. ISBN: 84-505-8051-X

Parlament de Catalunya. Llibre del Cinquantenari: 1932-1982

Textos i documentació a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona 1984. ISBN: 84-500-9786-X

Preu: 6.250 pta. 31 x 25 cm, 428 pàg.

El cinquantenari de la constitució del primer Parlament de Catalunya (1932) fou commemorat amb aquest llibre-document que és també un homenatge als parlamentaris de 1932 i la seva actuació fins al 1939. En reproduïx els documents més significatius i les biografies dels 83 diputats que el constituïren.

El Parlament de Catalunya

Barcelona 1991. 5.ª edició

Preu: 100 pta. 21 x 12 cm, 58 pàg.

Fullet explicatiu de l'estructura, les funcions i el funcionament del Parlament, amb una descripció del palau on aquest té la seu il·lustrat amb fotos a tot color, de Francesc Català Roca i altres fotògrafs. N'hi ha, també, versions en castellà, alemany i anglès.

El Parlament de Catalunya

per J. Sobrequés, Francesc Vicens i Ismael E. Pitarch

Barcelona 1987. 2.ª edició ampliada ISBN: 84-505-6832-3

Preu: 12.500 pta. 31 x 24 cm, 502 pàg.

Història il·lustrada de la institució parlamentària a Catalunya des de l'edat mitjana, i de l'actual palau del Parlament. Ressenya de la vida interna de la cambra i de la tasca parlamentària en les seves diverses funcions.

Segona edició, ampliada, amb 231 fotos a tot color i a tota pàgina, i 78 d'històriques en blanc i negre, reproduïdes en bitò.

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

ISSN: 0213-7798

Preu: Subscripció anual: 7.500 pta. 31 x 21,5 cm.

Publica els projectes i les proposicions de llei, els vots particulars o les esmenes a defensar en el Ple o en comissions, els informes de Ponència, els dictàmens de les comissions legislatives, els acords de les Comissions i del Ple, les interpellacions, mocions, proposicions no de llei, propostes de resolució, comunicacions del Consell Executiu, etc. Al final de cada any natural es publiquen quatre índexs: de tramitacions, d'òrgans, de persones i de matèries.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

ISSN: 0213-7976 (general)

ISSN: 0213-7984 (sèrie P)

Preu: Subscripció anual: 6.000 pta. 31 x 21,5 cm.

Publica la transcripció fidel de totes les intervencions produïdes en les sessions públiques del Parlament, tot anotant les incidències que s'hi han esdevingut. Apareix en dues sèries: sèrie P, per a les sessions plenàries; sèrie C, per a les sessions de les comissions. Al final de cada any natural se'n publiquen tres índexs: cronològic, de persones i de matèries.

Les publicacions del Parlament de Catalunya es poden adquirir a les llibreries de la Generalitat i al Palau del Parlament. Les subscripcions es poden fer al Servei de Publicacions del Parlament.

SUBSCRIPCIÓ

☐ Edició impresa
☐ Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) Per gir postal.
- b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.
- c) Per xec registrat.
- d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ ☐

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19.

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / xec al portador)

..... de de 19.

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició, impressió i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el Butlletí Oficial del Parlament
de Catalunya (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

